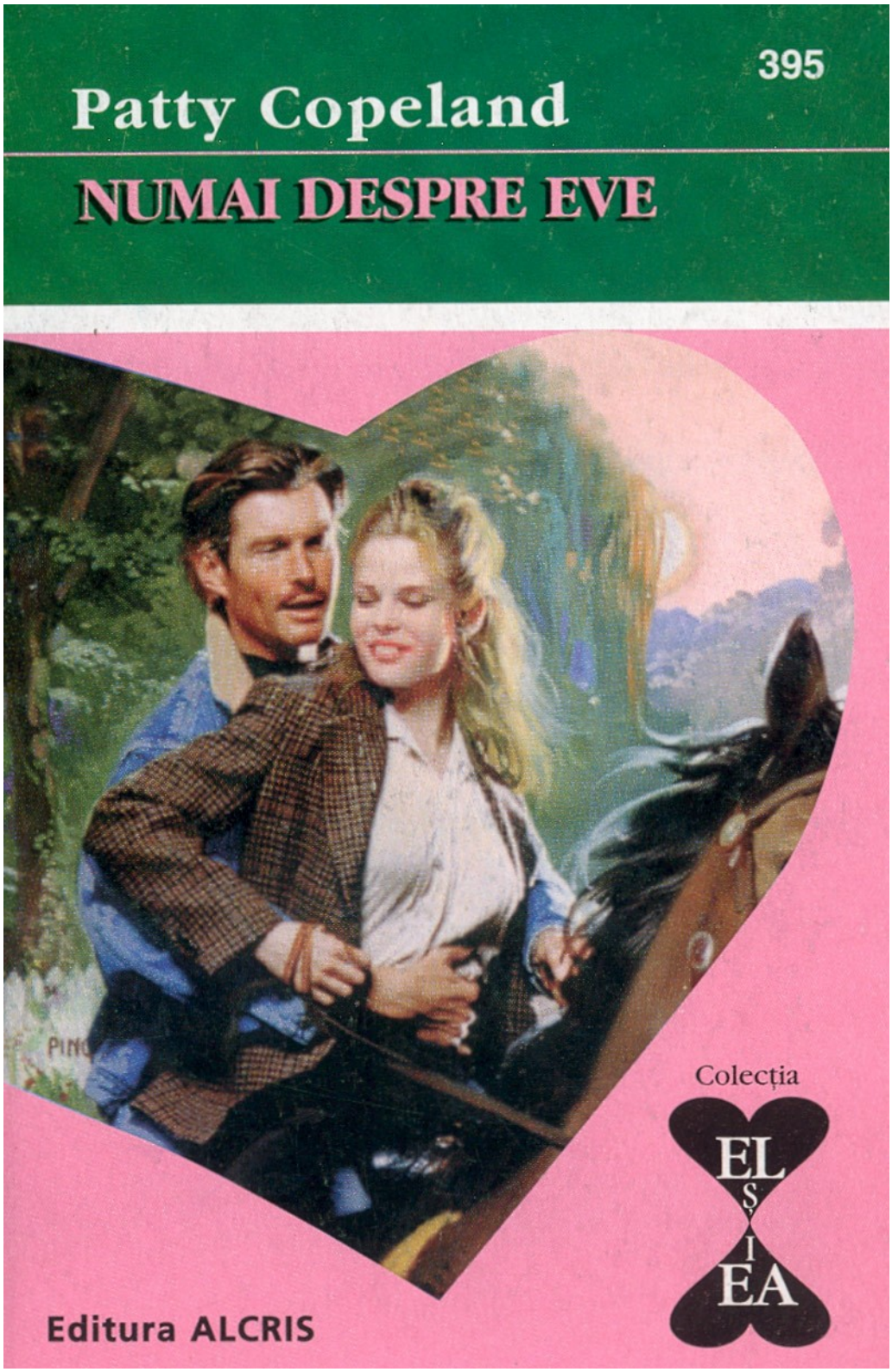

PATTY COPELAND

NUMAI DESPRE EVE

Titlu original: ALL ABOUT EVE

Traducător: Mihnea Columbeanu

Eve Sutton fugea de trecutul ei. Fiică a unui milionar din Chicago, mireasă mondenă, moştenitoare... jucase atât de multe roluri, încât pierduse contactul cu propria ei identitate. Perioada de singurătate în cabana izolată a unchiului ei avea să-i dea posibilitatea de a o descoperi pe adevărata Eve.

Apoi, maşina ei veche s-a stricat pe un drum pustiu, drept în mijlocul întinselor terenuri agricole din Wisconsin. A salvat-o pe neaşteptate un bărbat cât un urs, cu cizme şi o pălărie Steston care-i ascundea chipul. Oare va îndrăzni să aibă încredere în el?

Numai de-o turistă rătăcită nu avea nevoie în seara aceea doctorul Adam Wagner. Dar se mândrise întotdeauna că era un vecin bun – şi niciodată nu-i putuse rezista unei femei la ananghie. Avea s-o primească în ospeţie la ferma lui – mai mult nu putea face. De unde să fi ştiut că o atracţie trecătoare urma să înflorească într-o pasiune romantică, iar toate visurile lui din viitor aveau să fie... numai despre Eve?

Lui Margaret Watson, cu mulţumiri, pentru documentaţia medicală veterinară. Şi lui John Lane, tatăl meu, cel care a crezut primul în visul meu.

Prolog

Nu în fiecare zi se întâmplă să afli amănunte despre viaţa particulară a logodnicului tău trăgând cu urechea la toaletă. Eve Sutton îşi privea mâna stângă, cu degetul proaspăt eliberat de inel, încă tremurând după confruntarea cu Richard. Fostul ei logodnic. Înfofolindu-se şi mai strâns în blana de sobol, se rezemă de spătarul canapelei din spate a limuzinei care străbătea traficul de pe Michigan Avenue, spre nord.

Cum putuse face o greşeală atât de îngrozitoare?

Eve privea prin ferestrele fumurii la cuplurile care se plimbau pe Magnificent Mile din Chicago. Când maşina se opri la un semafor, se uită spre vechiul Turn de Apă, unde luminiţele italiene albe se legănau în copacii mişcaţi de vântul începutului de lună mai. Câteva trăsuri îşi aşteptau pasagerii. Era o seară prea friguroasă pentru plimbările cu caleştile, dar Eve îşi amintea că în vara trecută Richard insistase că o asemenea plimbare era soluţia ideală ca să-i alunge toate grijile. Vechea şi familiara durere o înjunghie din nou, tăioasă.

Acela fusese începutul.

Eve fusese năucită de moartea neaşteptată a tatălui ei. Nu putea face faţă situaţiei. Richard, o stea în ascensiune din cercul interior de comandă al bătrânului Sutton, insistase s-o readucă în vâltoarea activităţii. Reuşise s-o facă să râdă din nou. Devenise însoţitorul ei constant şi, în cele din urmă, logodnicul ei. Eve îşi dădea acum seama că se lăsase atrasă în angajamentul unei vieţi trăite alături de Richard. Ce părere ar fi avut tatăl ei despre acest tânăr blond dacă i-ar fi descoperit infidelitatea? Richard nu putuse nega, când se reîntâlniseră la garderobă.

Poate că ea era singura care nu ştiuse despre aventurile

amoroase ale lui Richard. Privind ceafa şoferului cu păr alb, Eve se hotărî să atace problema frontal. Cine era mai potrivit ca să-l întrebe, dacă nu un om care o cunoştea de-o viaţă?

— Simms, astă seară am desfăcut logodna cu Richard.

Privirea şoferului se îndreptă spre ea prin oglinda retrovizoare, dar era prea îndepărtată şi prea întunecată pentru ca Eve să-i poată descifra clar expresia.

— Spune-mi, ce părere aveai despre el? Cinstit.

Eve văzu în oglindă dinţii albi ai lui Simms lucind într-un zâmbet.

— Păi, domnişoară Eve, cred că asta-i cea mai bună veste pe care-am auzit-o de-o lungă bucată de vreme. Zău aşa!

— De ce, nu-ţi place Richard?

— Păi… un om poate să-ţi placă şi aşa, şi aşa, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun, domnişoară Eve. Tilly şi cu mine nu l-am considerat niciodată destul de bun pentru dumneavoastră.

Clătină din cap, zâmbindu-i în oglindă.

— Hmmm! Stai numai s-audă Tilly!

În loc s-o înveselească, buna lui dispoziţie o amăra şi mai mult.

În timp ce maşina mergea spre nord, în direcţia înstăritei suburbii Lake Forest, Eve încercă să se gândească la legăturile care o uneau cu Richard. Avea de contramandat diferite angajamente mondene – şi ce putea face cu situaţia de la birou? Când Simms o lăsă în faţa uşii, începutul durerii de cap devenise migrenă în toată regula, Eve dându-şi seama cât de adânc se insinuase Richard în viaţa ei.

Eve accesă codul sistemului de alarmă şi intră. Când uşa se închise în urma ei, se simţi în sfârşit în siguranţă. În siguranţă. Cuvintele îi reverberau în cap, declanşând o reacţie în lanţ de

gânduri, dar pulsaţia dureroasă din tâmple îşi mări ritmul. Masând zona cu degetele, Eve urcă încet la etaj şi se prăbuşi pe patul ei, în întuneric.

La auzul unui zgomot slab, nu peste mult, zări silueta umbrită a lui Tilly făcând pregătirile pentru culcare.

— Mă răsfeţi, îi spuse Eve bătrânei, săltându-se în capul oaselor pe pat, dar asta mă face să te iubesc şi mai mult.

— Ei, copilă, ştim amândouă c-o fac cu plăcere, aşa că linişteşte-te şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

Tilly întinse o cămaşă de noapte la picioarele patului şi o ajută pe Eve să-şi scoată mantoul şi rochia.

— Simms mi-a spus despre logodna ta, aşa că nu-ţi face griji, nu mai e nevoie să-mi dai vestea.

Eve se dezbrăcă şi, inexplicabil, ochii i se umplură de lacrimi. Clipind cu repeziciune, trase pe ea cămaşa de noapte, hotărâtă să nu plângă. Ea nu plângea niciodată. Şi ştia că nu avea inima frântă, ci era doar furioasă. Al dracului de furioasă, pentru că fusese folosită. Din nou.

Începu să se relaxeze, în timp ce Tilly repeta ritualul din copilărie pentru migrenele provocate de stres, care-i luau vederea. Fredonând o melodie liniştitoare în ritmul mişcărilor de masaj, menajera îi risipea durerea de cap cu vrăjile ei dintotdeauna.

Când dădu să plece, Eve se întoarse pe-o parte şi o luă de mână.

— Îţi mulţumesc, Tilly. În primul rând, îţi mulţumesc că-mi eşti alături. Şi ţie, şi lui Simms.

— Ei, da’ unde-ai vrea să fim?

Tilly se aşează la loc pe marginea patului şi o îmbrăţişă, frecând-o pe spate liniştitor, cu o mână.

— Nu te frământa, copilă. Şi nu-ţi pierde vremea plângând

după omul ăla, adăugă ea cu severitate. Nu era bărbatul potrivit pentru tine.

În pofida eforturilor ei, dintre pleoapele închise ale lui Eve se prelinseră lacrimi.

— Ce-o fi cu mine, Tilly, de nu mă poate iubi nimeni pentru ceea ce sunt? De ce trebuie întotdeauna să fiu dorită pentru banii mei?

Tilly o strânse la piept.

— Undeva, cândva, probabil când ai să te-aştepţi cel mai puţin, un bărbat cu inima curată şi ochii limpezi îşi va da seama ce fiinţă deosebită eşti, dulceaţa mea. Iar pentru el nu va conta dacă ai ditamai averea, sau niciun sfanţ.

O bătu pe umerii care i se zbuciumau, lăsând-o să plângă în linişte pentru a se calma.

— Iar până atunci, copilă, nu poţi face altceva decât să fii tu însăţi.

Capitolul 1

Eve inspira mirosul acrişor de pământ proaspăt răscolit de la fermele din jur, în timp ce mergea cu maşina prin sudul statului Wisconsin. Ajunse pe culmea colinei, iar în faţa ei se aşternu încă o vale. Ultimele raze de lumină ale asfinţitului se stingeau cu repeziciune, scăldând în tenebre frumoasa privelişte de primăvară.

Părăsise autostrada netedă şi dreaptă de la nord, în favoarea unei şosele mai vechi, şerpuitoare, cu patru benzi de circulaţie, care trecea prin mijlocul Wisconsin-ului. Mai avea o oră până la cabana familiei, ascunsă pe malul unui lac, dar timpul nu mai conta.

Eve zâmbi în întuneric, amintindu-şi de expresia uluită a lui Tilly, în aceeaşi dimineaţă, când îi mulţumise pentru că-i dăduse ideea marii evadări. Desigur, interpretase cuvintele bătrânei în stilul ei propriu. Nu se rezuma la a fi doar ea însăşi; urma să fie Evelyn Sutton, o femeie fără beneficiile avuţiei şi puterii care însoţeau în mod normal numele ei de familie.

Maşina tuşi, iar zâmbetul se şterse de pe buzele Evei.

— Hai, fetiţo, spuse ea bătând cu palma în bord. Nu mă lăsa baltă!

Privind cadranele, Eve nu văzu nicio luminiţă de avertizare aprinsă şi, întrucât nimic altceva nu se mai întâmplă, începu să se relaxeze din nou. Se întreba ce-ar fi spus unchiul Rob despre ideea ei de a alege o maşină veche. Nici ei nu-i prea plăceau abţibildurile de pe bare, dar bănuia că le putea şterge cu puţină vaselină. Nu conta decât că era mulţumită de propria ei decizie. Şi că o pusese în aplicare singură, în cadrul planului ei de a se descurca prin forţe proprii.

Maşina se smuci şi tuşi iar, sughiţă de câteva ori, apoi motorul se opri. Eve coti spre acostament. Stingând farurile, aşteptă un minut interminabil, apoi răsuci cheia de contact. Motorul mârâi un moment dar nu se ambală. Eve numără până la o sută şi încercă din nou. Nimic.

În jur se lăsa un întuneric tot mai dens. Eve îşi aminti că trecuse pe lângă un semn indicator, ceea ce însemna că undeva, în faţă, trebuia să existe o intersecţie. În oglinda retrovizoare apărură două puncte luminoase, crescând constant, iar Eve se rugă ca la volanul autovehiculului care venea să se afle vreo cucoană vârstnică şi cumsecade. Maşina trecu pe-alături, ca vântul. Era clar: trebuia să coboare, ca să le atragă atenţia celorlalţi şoferi.

În următoarele cinci minute, în compania serenadei unui

greiere singuratic, cu piele de găină pe braţe, văzu numai maşini care treceau în direcţia opusă. Începu să se plimbe cu paşi vioi prin faţa maşinii, frecându-şi braţele, în timp ce frigul serii de primăvară se infiltra treptat prin jacheta ei subţire din piele de căprioară.

Chiar când se gândea că cel mai bine ar fi fost să pornească pe jos spre intersecţie, zări o strălfulgerare luminoasă pe o colină îndepărtată. Eve aşteptă ca maşina să apară pe culme, dorindu-şi să fi avut măcar o lanternă cu care să semnalizeze. Treptat, lumina farurilor creştea. De astă dată, nu-i mai păsa dacă salvatorul era bărbat sau femeie, numai să se oprească.

Farurile maşinii o orbiră pe Eve în timp ce păşea pe marginea şoselei, sărind în loc şi dând din braţe. Un scrâşnet de frâne îi răsplăti eforturile.

În timp ce maşina trecea prin dreptul ei, încetinind, Eve observă că era un fel de camionetă. Şoferul băgă în marşarier şi reveni până în spatele maşinii ei. Apoi deschise portiera şi coborî, în timp ce Eve stătea luminată de farurile camionetei.

Primul lucru pe care-l distinse Eve dincolo de aura orbitoare fu silueta unei cizme, urmată de un trup masiv şi un cap acoperit cu o pălărie Stetson. Nu putea desluşi detaliile, omul care venea spre ea fiind luminat din spate, dar observă că era înalt. Foarte înalt şi masiv.

— ’Seara…!

Glasul lui profund o făcu să tresară, în timp ce omul se oprea lângă maşina ei.

— Aveţi probleme?

Aşteptă cu răbdare, ţinându-şi mâinile proptite în şolduri, peste buzunarele blugilor. Eve îşi umezi buzele, mulţumită că bărbatul păstra distanţa. Ca să fie sigură, se retrase spre

acostament, în partea opusă a maşinii. Imediat se mai linişti, când îi văzu clar trăsăturile. Era el înalt, dar cel puţin nu părea ameninţător. Jumătate din faţă îi era luminată, însă Eve nu-i putea descifra expresia, întrucât gura îi rămânea ascunsă sub umbra mustăţii. Întrebându-se cum arăta şi restul înfăţişării lui, îşi opri la timp gândurile; îşi jurase să nu se mai preocupe de bărbaţi.

* * *

În timp ce o privea pe femeie cum se retrăgea prin faţa maşinii, buzele lui Adam Wagner tresăriră. Dar în fond, ce naiba, nu-i putea găsi nicio vină. Arăta pe jumătate cât el şi era speriată ca un iepuraş. Exact asta-i mai lipsea, la sfârşitul unei zile atât de grele. Oftă. Măcar această femeie părea să aibă într-adevăr nevoie de ajutor.

Amintindu-şi cât timp pierduse la Hartwig Farms din cauza unei puştoaice bogate şi răsfăţate, Adam se indispuse din nou. Iar tăcerea îl irita şi mai mult.

— Ce are maşina?

Glasul lui o făcu din nou să tresară. Pierzându-şi răbdarea, Adam înjură printre dinţi şi-şi rezemă mâinile pe capota sedanului.

— Ascultaţi, doamnă… Puteţi sta liniştită. Singurul pericol care vă paşte sunt nervii mei, fiindcă sunt obosit şi mor de foame.

Cuvintele lui părură să-şi facă efectul, căci umerii femeii se relaxară, iar faţa, însufleţindu-i-se, deveni aproape drăguţă.

— Serios? Ştiţi, cred că şi mie mi-e foame.

Femeia porni din nou spre portiera maşinii, iar Adam putu distinge în lumina farurilor trăsăturile cu ten deschis ale unei tinere şi haloul părului blond. Nu ştia la ce se aşteptase, după ce-i zărise câteva dintre sloganurile lipite pe bare, dar în niciun caz la

vocea joasă şi cultivată care în sfârşit îi răspunsese.

— Nu ştiu ce-are motorul, continuă ea oprindu-se în faţa lui. S-a oprit şi nu vrea să mai pornească.

Adam se încruntă.

— Sunt complet necunoscut pentru dumneavoastră. Cum de mă credeţi pe cuvânt când spun că nu vă voi face niciun rău?

Tânăra îşi înălţă sprâncenele, iar el le coborî pe ale lui.

— Ştiu că v-am liniştit eu însumi, dar nu vi se pare că sunteţi puţin cam prea încrezătoare?

— Recunosc că pare inexplicabil dar, cumva, am impresia că presimt…

Ridicând din umeri, femeia se schimbă din nou la faţă: acum zâmbea.

— Şi-n plus, dacă vă prezentaţi, nu veţi mai fi străin.

Adam era intrigat, deşi naivitatea ei îi cam punea nervii la încercare. Folosea cuvinte ca „inexplicabil”, iar pe bare avea abţibilduri cu inscripţii ca „Bancherii şi-o trag cu dobândă” şi „Blondele-s moi da’ ţapene!” Îşi reaminti că mai fusese o dată făcut de râs în aceeaşi zi, aşa că-şi folosi nervozitatea pentru a-şi înfrâna interesul faţă de acea femeie paradoxală care insista să se comporte ca o ţicnită.

— Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, dansaţi pe şosea, în loc să aprindeţi luminile de avarie?

— Care lumini de avarie?

Adam deschise smucit portiera maşinii şi, aplecându-se înăuntru, apăsă pe buton, aprinzând luminile intermitente de semnalizare.

— Ooo…!

Acel „ooo…” surprins, abia murmurat, explica multe. Cu dificultate, Adam se aşeză la volanul maşinii şi, bombănind o

înjurătură neauzită, trase de maneta care debloca scaunul. Îl împinse înapoi şi răsuci cheia de contact, dar nu se întâmplă nimic. Gândindu-se cu jind la cina care-l aştepta, se întrebă cât timp avea să mai rămână blocat acolo, jucând rolul Bunului Samaritean.

— Dacă mă duceţi până la prima intersecţie, sunt sigură că voi găsi un garaj de unde vor trimite pe cineva ca să-mi tracteze maşina.

Adam se uită spre tânăra care-l privea prin portiera deschisă, ţinându-şi mâna stângă rezemată pe marginea geamului.

— Ascultaţi, domnişoară…

Se întrerupse iritat.

— De fapt, cum vă numiţi?

După ce stătu un moment cam încurcată, tânăra răspunse:

— Evelyn Sutton.

— Ei bine, domnişoară Sutton, mă tem că degeaba vă faceţi speranţe. Sâmbăta seara la ora asta, nici chiar în Brighton n-o să găsiţi un service deschis.

Se ridică de la volan şi închise portiera.

— Dar mai încolo? Eventual la următoarea intersecţie?

— Posibil, dar nu prea probabil.

Adam îşi împinse în lături poalele scurtei de doc şi-şi propti mâinile în şolduri, zâmbindu-i.

— Înţeleg că sunteţi de la oraş, domnişoară Sutton, dar acum vă aflaţi la ţară. Pe-aici, toate se închid foarte devreme. Şi-n plus, chiar dacă am reuşi să găsim pe cineva la telefon, sunând din maşina mea, ar trebui să aşteptaţi mai mult de o jumătate de oră până să ajungă. Şi, cum spunea bunicul meu, mie deja mi s-a lipit burta de spinare.

— Vă asigur, domnule… iertaţi-mă, nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

— Adam Wagner. Doctor Adam Wagner.

— Vă asigur, domnule doctor Wagner, că dacă putem… găsi pe cineva la telefonul din maşina dumneavoastră, sunt absolut capabilă să aştept aici singură. Vă puteţi continua drumul, mâncând de cină mult mai curând.

Încă înainte ca Eve să fi terminat fraza, Adam începuse să clatine din cap.

— În niciun caz nu pot pleca, lăsându-vă aici singură în aşteptarea unui camion care să vă tracteze maşina. Asta, presupunând că am găsi unul…

Se întoarse, pornind spre bena camionetei sale.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, domnule doctor Wagner, ar…

Adam se opri brusc, iar Eve, care îl urma grăbită, încercând să ţină pasul cu el, îl lovi din spate. Trupul lui musculos era atât de dur, încât avu impresia că se ciocnise de latura camionetei. Dimpotrivă, mâinile îi erau blânde, când o apucară de braţe ca s-o sprijine, deşi expresia, atât cât se vedea în întuneric, îi era nemulţumită.

— Al dracului să fiu dacă am de gând să stau treaz la noapte, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat cu dumneata!

Eve îl privi consternată.

— Preocuparea dumitale e lăudabilă. Dar mă întreb, domnule doctor Wagner, pacienţii nu se plâng niciodată de felul cum vorbeşti cu ei?

Încet, pe chipul lui încruntat apăru un zâmbet.

— N-am observat până acum.

— Probabil le e o frică de moarte de dumneata.

Zâmbetul lui Adam se lăţi.

— Totul e să ştii cum să-i iei. „Moale, da’ ţapăn”!

Eve înţelese la ce făcea aluzie; aruncă o privire înapoi spre maşina ei şi oftă. Categoric, trebuia să scape de abţibildurile acelea cu proxima ocazie.

— Ştiu că nu arată prea grozav, dar măcar e maşina mea. N-aş vrea să rămân doar cu caroseria şi motorul.

— Unde, aici, la ţară? Nu e niciun pericol, dar n-o vom lăsa singură.

Adam porni din nou spre camionetă.

— Pe lângă cabinetul medical, mai am şi o fermă măricică. Asta înseamnă că trebuie să fim pregătiţi pentru orice, inclusiv tractarea maşinilor agricole stricate, de pe câmp.

Coborî tăblia din spate, apoi găsi o lanternă şi o aprinse.

Când Eve veni lângă el, Adam îndreptă lumina lanternei în jos, prevenind-o:

— Fii atentă să nu te loveşti cu piciorul de cârlig.

Desprinse o bucată de metal fixată pe camionetă, apoi îi dădu Evei lanterna.

— Luminează-mi şi mie până-l agăţ de bara din faţă.

* * *

Peste nici zece minute, doctorul Wagner îşi aruncă pălăria pe banchetă, între ei, şi porni camioneta. Încotro? se întrebă Eve. Tocmai voia să se intereseze, când Wagner îşi scoase telefonul celular şi apăsă pe un buton.

— Sudie, mă gândeam să-ţi spun că s-ar putea să întârzii puţin. M-am oprit să ajut pe cineva care rămăsese în pană cu maşina. Îi vom lăsa maşina la Schneider, apoi voi veni acasă la cină. Şi, apropo, peste noapte va sta la noi.

— Domnule doctor Wagner…

Privirea lui se abătu un moment spre Eve, dar trecu peste întrerupere şi continuă convorbirea.

— Mda, o tânără, aşa că n-ar strica…

Râse, ca răspuns la un comentariu al celeilalte persoane, şi adăugă:

— Ne vedem peste vreo douăzeci de minute.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, spuse Eve, când Adam închise telefonul, dar dacă mă laşi la cel mai apropiat motel, îmi pot petrece noaptea acolo.

— Dacă aş face asta, domnişoară Sutton, aş întârzia cu încă o oră la masă. Cum spuneam, suntem la ţară…

— Ştiu, oftă Eve. Nu vreau să par nerecunoscătoare. Te-am deranjat şi-mi pare rău.

Privi spre profilul doctorului Wagner, luminat de razele reflectate ale farurilor. Pentru un om cu asemenea griji alimentare, părea remarcabil de bine dispus.

— Foarte frumos din partea soţiei dumitale că e de acord să mă găzduiască peste noapte.

— Nu sunt căsătorit.

— Atunci, cu cine aţi vorbit?

— Sudie e menajera mea.

— Aha…

Uşurată că avea să mai fie prezentă încă o persoană, Eve se rezemă de spătar. Oricum, doctorul Wagner nu părea un Barbă-albastră, dar Eve îşi reaminti că şi în privinţa lui Richard se înşelase. Ceva o îndemnă să clarifice situaţia lui Sudie.

— Înţeleg că locuieşte în casă cu dumneata…

— Nu.

Eve se îndreptă de spate ca un vătrai, făcând Stetson-ul să cadă pe podea. Îşi privi lung presupusul salvator.

— Stai puţin…

Zâmbetul enorm care se întindea sub mustaţă o făcu pe Eve să înţeleagă că Wagner se distra copios pe seama ei. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, îl întrebă pe cel mai dulce ton cu putinţă:

— Ce-ar fi să-mi explici care vor fi condiţiile de dormit, domnule doctor Wagner?

Wagner chicoti.

— Pentru o fată de la oraş, prinzi repede.

Îi aruncă o privire, zâmbind, şi continuă:

— Probabil ar trebui să mă scuzi pentru că te-am speriat, dar era o ocazie prea bună de a-ţi da o lecţie pentru că eşti atât de încrezătoare, ca s-o ratez.

Semnaliză dreapta şi încetini.

În timp ce camioneta se oprea, Eve păstră o tăcere îngheţată. După ce semnaliză din nou şi se asigură, Adam o privi drept în faţă, înainte de a traversa intersecţia.

— Bine, îţi prezint scuzele mele.

Ridică din umerii săi masivi.

— În plus, sincer să fiu, probabil că mă descărcam pentru un lucru întâmplat mai devreme, care n-are nicio legătură cu dumneata.

Eve privi afară pe fereastră şi, mai îmblânzită, recunoscu:

— Totuşi, ai dreptate, domnule doctor Wagner. Sunt, într-adevăr, mult prea încrezătoare. Dar, adăugă ea cu hotărâre tăioasă, mă ocup şi de problema asta.

Când întoarse capul, îi zări privirea pătrunzătoare. Încet, îşi zâmbiră unul altuia, cu o expresie de scuză.

— Dacă-mi vei fi musafiră, mai bine obişnuieşte-te să mă numeşti Adam.

Cu gândul la zâmbetul lui, Eve abia dacă-i auzi numele.

— Numai dacă şi tu îmi spui mie Eve.

— Bine, Eve. Ca să fii mai liniştită, Sudie s-a oferit să rămână peste noapte, când a aflat că aduc o domnişoară în casă. Întrucât e destul de bătrână ca să-mi poată fi mamă, ţine la convenţii mai mult decât mine. Trebuie să-ţi spun, totuşi, că se gândea mai mult să-mi apere mie reputaţia decât ţie.

La auzul tonului lui amuzat, Eve întoarse capul şi văzu un nou zâmbet întinzându-se sub mustaţă.

— A, da. Bunul doctor. Mă rog, murmură ea răutăcioasă, măcar din punctul ăsta de vedere pot s-o liniştesc.

Felul cum lui Adam i se pleoşti mustaţa fu aproape comic dar, înainte ca Eve să comenteze, camioneta încetini şi intră în parcarea unei staţii service slab luminate. Descriind o curbă largă, Adam îi potrivi maşina şi o împinse cu spatele lângă altele. Cu lanterna în mână, Eve covorî pentru a-l ajuta să desprindă cârligul.

Peste câteva minute, Adam aruncă tija de tractare în camionetă şi-i spuse lui Eve să-şi ia bagajele din maşină, în timp ce el căuta o hârtie şi ceva de scris.

— Pune-ţi valizele lângă tăblie. Am să le ridic eu în camionetă, după ce las un mesaj.

Singura ei valiză era destul de uşoară, căci Eve plănuise o vacanţă simplă la cabană, aşa că se hotărî s-o ridice chiar ea în camionetă. Păşi între cele două autovehicule, cu valiza ridicată, pregătindu-se s-o lase dincolo de tăblia benei, şi se lovi cu piciorul strâng de cârligul din spate.

Valiza căzu în camionetă, cu o bufnitură, acoperindu-i exclamaţia de durere, în timp ce Eve se ghemuia ţinându-se de locul lovit. Închise strâns ochii, gemând încet. Nu-l auzi pe Adam Wagner apropiindu-se, dar îi simţi mâna pe umăr când se aplecă lângă ea.

— Unde-i lanterna? întrebe el cu un glas calm şi blând.

— Nu ştiu. Am scăpat-o când… când m-am lovit la picior.

— Bine, stai locului. Rezolvăm imediat.

Eve deschise ochii şi îl văzu pe Adam căutând pe pipăite lanterna.

— Am găsit-o.

O aprinse şi se lăsă pe vine lângă Eve.

— Ia ţine-o, ordonă el punându-i lanterna în mână, cu lumina îndreptată spre picior.

Eve văzu pata întunecată pe pantalonii ei de lână bej, iar în acelaşi timp simţi ceva cald prelingându-i-se pe picior. Adam îi întinse piciorul, cu călcâiul rezemat pe asfalt, şi-i ridică uşor tivul pantalonului, până sub genunchi. Pe gambă se formase o umflătură despicată de o rană care sângera abundent.

— Nu e atât de grav pe cât arată, deşi sunt sigur că te doare îngrozitor.

Adam o privi, iar Eve îşi desprinse dinţii de buza inferioară pe care şi-o muşcase încordată.

— Ţi-ai mai revenit?

— Da. Ce proastă sunt…

— Nicio grijă. Aşteaptă să-mi aduc trusa şi vom pune un bandaj provizoriu, până ajungem acasă. Acolo am s-o pot examina mai bine, dar nu cred că vei avea nevoie de copci.

Adam o părăsi pentru un moment şi reveni cu o geantă neagră mare, pe care o puse lângă ea.

— Am o idee. Poţi să-mi luminezi cu lanterna într-acolo, spre colţul clădirii? întrebă el, arătând direcţia.

Şi, căutându-se prin buzunare, porni spre colţul respectiv, unde lumina lanternei mânuite de Eve descoperi un automat de îngheţată. După ce introduse câteva monede, Adam reveni cu o

pungă de plastic pe care o puse lângă piciorul Eve. Scotoci prin geantă, aruncă pe jos câteva pacheţele, apoi îi dădu din nou lanterna în timp ce deşuruba căpăcelul unei sticle.

Rupse un pachet, scoase din el un pansament de tifon şi îl îmbibă cu lichid din sticluţă.

— Asta-i betadină. O să te usture de mama focului, dar e necesară.

Eve inspiră întretăiat, în timp ce Adam îi dezinfecta piciorul, lăsând nişte dâre maronii-gălbui. Simţi o răcoare calmantă, când doctorul îi făcu vânt cu mâna peste rană. Apoi Adam rupse încă un pachet de tifon, îl împături şi-i spuse să-l ţină peste tăietură, în timp ce el lua lanterna şi cotrobăia iar prin trusă. Scoase o mănuşă de plastic, o apucă între dinţi şi desfăcu punga cu îngheţată. Turnă puţină în mănuşă, întinse capătul acesteia şi îl înnodă.

— Hocus-pocus, şi-avem o pungă cu gheaţă! anunţă el zâmbind.

Cu mare grijă, ridică mâna Evei de pe pansament, aplică punga improvizată şi începu să înfăşoare tifon în jurul piciorului.

— Bun, acum poţi să iei mâna.

Termină bandajul şi o privi.

— Te ţii uşor pe picioare?

În ciuda durerii sfâşietoare, Eve reuşi să zâmbească.

— Foarte uşor, mulţumesc. Şi retractez ce-am spus despre felul cum te porţi cu pacienţii.

Mustaţa lui Adam se arcui peste un zâmbet, dar singurul răspuns fu:

— Stai cuminte până strâng.

Adună ambalajele pansamentelor şi punga de îngheţată şi plecă, iar peste un moment Eve le auzi căzând într-o ladă de gunoi. Adam reveni, îşi închise geanta şi o puse în camionetă.

Oprindu-se din nou în faţa ei, îi spuse:

— Acum am să te iau de mâini şi-am să te ridic. Lasă-ţi toată greutatea pe piciorul drept. Pe urmă, te iau pe sus şi te aşez în camionetă.

Eve îl lăsă s-o ridice în picioare dar, când Adam îi dădu drumul, îl opri proptindu-i o mână în piept.

— Sunt sigură că pot şchiopăta şi singură până la cabină, ca să urc.

Îşi răcea gura de pomană. În clipa următoare, se pomeni luată pe sus. Încă un bărbat care ştia mai bine decât ea ce-i folosea şi ce nu.

— Te asigur că mă descurc fără nicio problemă…

— Da, dar de ce-ai face-o? Relaxează-te. Mâine vei putea fi din nou fata emancipată şi independentă de la oraş. Deocamdată, urmezi sfatul medicului, care spune să stai la un loc şi să-i laşi pe alţii să te ajute.

Eve îl privi consternată, apoi oftă. Strânsă la pieptul lui, îl apucă de umăr cu un braţ, apoi îşi rezemă fruntea de acesta, ascunzându-şi faţa, ca să nu se vadă că-şi muşca buza de durere. Dar nasul îi ajunsese la doar câţiva centimetri de gulerul descheiat al lui Adam, de unde se simţea un miros foarte plăcut de bărbat, tutun şi loţiune de ras.

În timp ce mergea cu grijă printre cele două maşini, Adam îşi lăsă bărbia în jos, ca să vadă pe unde călca, iar Eve îi simţi obrazul atingându-i buzele, cu ţepii seducători ai bărbii şi firele moi ale mustăţii. O străbătu un fior, declanşându-i în trup un surprinzător val de căldură. Era mirată că putea reacţiona fizic faţă de un bărbat, mai ales după trădarea lui Richard.

Adam îi simţi mâna încordându-i-se pe umăr în acelaşi moment în care o strângea mai bine în braţe. Se opri involuntar.

Privirea i se îndreptă o clipă spre buzele uşor despărţite ale Evei. Ar fi fost de ajuns să aplece puţin capul, ca să guste aroma divină ce-i invada simţurile.

Cu un efort, îşi desprinse privirea de buzele ispititoare ale Evei şi se străduí să-şi mişte picioarele.

Se opri lângă portiera din dreapta, unde fu nevoit să-şi dreagă glasul înainte de a avea încredere să vorbească.

— Trage de clanţă şi atât. Dacă încerci să deschizi portiera, ai să te loveşti la picior, aşa c-o voi deschide eu, cu cotul.

Eve îi aplică instrucţiunile fără să-l privească. Dacă momentele petrecute în braţele lui îi produseseră o dulce tortură, aceasta era o nimica toată pe lângă ceea ce urmă după ce o puse pe scaun. Fu nevoit să-şi tragă mâinile de sub trupul ei şi s-o aranjeze cu piciorul stâng ridicat, sprijinit pe bord.

În sfârşit, Adam se aşează uşurat la volan, bucuros că putea ţine în mâini ceva mai solid decât un trup de femeie moale şi parfumat. Moale, parfumat şi senzual, se corectă el. Porni cu grijă, aruncând o privire spre Eve.

— Stai bine?

— Perfect.

Observă că încă nu-l privise şi se blestemă în sinea lui. Eve era într-o situaţie destul de dificilă, fără a mai adăuga şi poftele carnale. Încercând să-i distragă atenţia şi să revină la normal, întrebă:

— Când ţi-ai făcut ultimul vaccin antitetanic?

În sfârşit, capul ei se întoarse spre el.

— Cam acum un an. În primăvara trecută, mai exact.

— Bine. Dacă vei avea totuşi nevoie de copci, după cină te duc la urgenţă.

— Nu mi-ai putea face singur vaccinul? Ca să nu mai pierdem

atâta timp. Îţi plătesc cu plăcere.

Adam o privi, încruntându-se un moment, pentru a-i da de înţeles câtă nevoie avea de banii ei, înainte de a reveni cu privirea la drum.

— Cred că da, dar ar fi mai etic să ţi-l facă un doctor adecvat.

— De ce, care e specialitatea ta?

— Specialitatea mea, cum spui, constă întâmplător în lighioanele cu patru picioare, nu în cele bipede.

Capitolul 2

— Eşti veterinar?

Zâmbind, Adam aruncă o privire spre expresia scandalizată a Evei.

— E o meserie absolut onorabilă.

— Da, ştiu, dar tocmai mi-ai tratat piciorul şi…

— O tăietură tot tăietură rămâne, indiferent dacă e pe un picior din două sau din patru.

— Bine, dar…

Adam chicoti. Nu se putea abţine. Protestele ei amuţiră pe loc. Când o privi din nou, văzu că se uita la el cu suspiciune.

— Ce? întrebă Eve.

Străduindu-se să-şi stăpânească zâmbetul care nu-i mai dădea pace, Adam recunoscu:

— Piciorul tău arată mult mai frumos decât ale tuturor cailor pe care i-am îngrijit vreodată.

O secundă domni tăcerea. Adam întoarse capul tocmai la timp pentru a vedea expresia rigidă a Evei destinzându-se într-un surâs pe care nu şi-l putea stăpâni.

— Cred că ar trebui să mă simt măgulită, spuse ea. Vreau să spun, până acum n-am mai fost comparată favorabil cu un cal.

Adam râse.

— Toate au un început.

— Presimt, domnule doctor Wagner, că mândria mea ar putea avea de suferit dacă stau prea mult timp prin preajma dumitale, replică Eve pe un ton de amuzament răutăcios.

— Adam, îi reaminti el, cu privirea drept înainte.

Iar mândria ei nu putea suferi mai mult decât a lui. Comentariul Evei dinainte continua să-l zgândărească. Prezenţa lui Sudie elimina orice risc de compromitere a reputaţiei – pentru oricare dintre ei. Dar, fir-ar să fie! Eve vorbea de parcă nu s-ar fi simţit atrasă de el suficient de mult pentru ca aşa ceva să intre măcar în discuţie.

Eve nu era prea sigură ce se întâmplase, dar salvatorul ei nu mai părea la fel de amuzat. Ba chiar, din cât putea să vadă în penumbra cabinei, arăta de-a dreptul nefericit. Poate că într-adevăr credea că-i luase profesiunea în derâdere. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, desigur. Fusese doar surprinsă şi atâta tot.

Fără a sta să se întrebe de ce o interesau părerile lui Adam Wagner, Eve încercă să-i aducă din nou un zâmbet pe buze.

— Şi ce fel de animale tratezi? Animale domestice?

— Mari şi mici. Sunt singurul veterinar pe o rază destul de întinsă. Vizitez fermele pentru a examina animalele mari, dimineaţa, iar după-amiaza primesc animale mici la clinica mea din oraş.

— Şi cele de casă?

Adam zâmbi.

— În meseria noastră, alea se numesc „animale mici”.

— Aha…

Fără să-şi piardă curajul, Eve spuse pe negândite:

— Nu mă aşteptam ca un veterinar să lucreze la o oră atât de târzie, mai ales sâmbăta.

Dându-şi seama că întrecea măsura, se grăbi să adauge:

— Scuză-mă. Poate că nici n-ai fost chemat ca medic, în fond…

— Cică era o urgenţă. A reieşit că fusese mai mult o invitaţie de curtoazie.

Adam îşi însoţi cuvintele cu o ridicare din umeri, dar Eve îşi dădu seama că cele întâmplate nu-l mulţumiseră deloc.

Întrucât nu mai adăugă nimic, îl lăsă cu gândurile lui. Privi pe fereastră în timp ce se apropiau de capătul orăşelului pe care-l traversaseră. Un felinar lumina o intersecţie, după care reîncepea câmpia întunecată.

Aproape trecuseră de intersecţie, când Eve conştientiză numele pe care-l văzuse scris pe tăbliţa străzii. Chicoti.

— De ce Dumnezeu ar boteza cineva o stradă „Aleea Sângelui”?

— Ia să vedem dacă-mi mai amintesc…

Mustaţa lui Adam dansă unduitor, în timp ce-şi strângea buzele, adâncindu-se în gânduri.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun că numele i se trage de la un schimb de focuri din anii 1800, dar de fapt a fost numită după o familie de vază.

— Din anii 1800? repetă surprinsă Eve. Doamne sfinte, cât de vechi e oraşul ăsta?

— Cea mai mare parte a zonei a fost colonizată cam în acelaşi timp cu oraşul Chicago, deci aş spune că de prin 1830, îi zâmbi Adam. Dacă Aleea Sângelui ţi se pare ciudată, ce zici de Intrarea Broaştei?

Eve râse.

— În valea mea, există o baltă care se numeşte Lumea Cealaltă, continuă Adam.

Zâmbind, Eve îl întrebă:

— În valea unde locuieşti, vrei să spui? Şi de ce i se spune Lumea Cealaltă?

— Da, locuiesc în vale, dar sunt şi proprietarul ei, explică Adam, ridicând nepăsător din umeri. Cât priveşte motivul, balta e într-o mlaştină. Pe vremuri, oamenii credeau că luminile care dansau uneori acolo erau stafii. De unde şi „Lumea Cealaltă”. Desigur, savanţii din zilele noastre ne spun că sunt efectele gazelor de mlaştină. Într-un fel, i-a pierit tot farmecul.

Impresionată, Eve se interesă:

— Şi toată valea e proprietatea ta?

— Aproape, sau, altfel spus, cea mai mare parte din ea. Banca şi cu mine avem în comun titluri de proprietate pentru vreo două parcele, şi au mai rămas câteva care le aparţin unor oameni din afara oraşului.

— Dar de ce vrei să fii proprietarul unei văi întregi?

— Uneori, şi eu îmi pun aceeaşi întrebare.

Când o privi, zâmbetul lui era nostalgic.

— Pe vremuri, toată valea a aparţinut familiei mele. Stră-stră-străbunicul meu a venit şi s-a stabilit aici cu soţia lui, în 1830. Bunicul a trebuit să vândă unele porţiuni, în perioada crizei, iar tata… a mai vândut câteva, înainte de a muri. Pe urmă, bunicul şi-a dedicat tot restul vieţii răscumpărării acelor proprietăţi. Când a murit şi el, anul trecut, reuşise să recupereze toate terenurile, mai puţin unul dintre cele vândute de el şi trei pe care le-a vândut tata.

Ridică iar din umeri, cu acea mişcare leneşă pe care Eve începuse s-o recunoască.

Eve avea atât de multe întrebări să-i pună, încât nici nu ştia de unde să înceapă. Dar, deşi când Adam vorbea despre proprietate în glasul lui se simţea mândria, percepuse totuşi şi o notă de tristeţe. Se întreba cât de mult vânduse tatăl lui şi dacă nu cumva subiectul era cam delicat. Căutând să pună o întrebare cât mai puţin ofensivă, în cele din urmă spuse:

— Cât de întinsă e valea asta a ta?

— Cam trei mile lungime pe două lăţime, având aproximativ o mie patru sute de acri. De când am ieşit de pe şoseaua principală, suntem pe proprietatea mea.

Pentru prima oară, Eve îşi dădu seama că urcau. Aşteptă în linişte până ajunseră pe creasta colinei, iar atunci oftă dezamăgită. Era prea întuneric ca să vadă altceva decât luminiţele unei case, la o oarecare distanţă, într-o latură a văii. Începură să coboare, cu farurile luminând pâlcuri de copaci şi o pustietate neagră unde probabil se ascundeau terenuri cultivate. Ajunseseră cam pe la jumătatea văii, când trecură de o curbă şi lumina farurilor dezvălui o casă.

— A cui e casa asta?

— I-a aparţinut unuia dintre acei oameni de la care a răscumpărat bunicul meu. Prin toată valea erau răspândite mai multe case, dar pe majoritatea le-am demolat, ca să scăpăm de impozite.

Îşi continuară drumul pe serpentine, prin fundul văii. Ici şi colo, Eve vedea plantaţii. Se întrebă cum îşi găsea Adam timp şi pentru agricultură, când îşi petrecea aproape toată ziua lucrând ca veterinar. În cele din urmă îl întrebă.

— Tocmai asta e problema, că nu-mi ajunge timpul. Dar am un administrator şi câţiva lucrători. De fapt, continuă el privind-o, Carl, administratorul, care supervizează toate fermele şi livezile

noastre, este soţul lui Sudie. Şi ei locuiesc tot aici, în vale. Pe lângă ferma noastră, mai este una locuită şi lucrată, pe care a vândut-o bunicul meu. Una e folosită de cineva din afara văii, iar două stau degeaba. Pe proprietar nu-l interesează să le valorifice.

Evei i se păru firesc să-l întrebe dacă nu cumva erau de vânzare. Totuşi, lăsă întrebarea nerostită. Fie Adam nu-şi putea permite să le răscumpere, fie pur şi simplu nu erau scoase pe piaţă. Oricum, era convinsă că inaccesibilitatea acelor două ferme îl rodea.

Începură să urce aproape imediat după o cotitură strânsă, pe un alt drum, cu serpentine accentuate. Treptat, panta se mai îmblânzi. Pe culme, drumul continua, dar Adam coti pe o alee mărginită de garduri vii. Eve se aşteptase să vadă o casă cu etaj, lângă un hambar enorm. Când colo, descoperi un adevărat mamut de piatră, în faţa căruia erau parcate o maşină şi încă o camionetă. Parcară lângă o a treia maşină, în garajul de lângă casă.

În timp ce oprea motorul, Adam spuse:

— Soţul lui Sudie, Carl, e şi el aici, la cină. Stai pe loc, până ocolesc eu ca să te iau.

Îşi lăsă pălăria Stetson pe scaun.

Eve simţi fluturi palpitându-i în stomac, fără a fi sigură dacă la gândul că Adam urma s-o ducă iar în braţe, sau pentru că urma să-i întâlnească pe necunoscuţii Sudie şi Carl.

Acesta o scoase din maşină şi, ca să risipească tăcerea, Eve întrebă:

— Sudie îţi găteşte în fiecare seară?

— Nu. De obicei îmi lasă mâncare pe care s-o reîncălzesc, dar azi am avut de degajat un teren. Trebuind să gătească pentru atât de mulţi oameni, Sudie a folosit bucătăria de-aici. E mai mare decât a ei.

Tocmai ajunseseră la uşa casei, când aceasta se deschise. O femeie scundă, trupeşă şi roşie în obraji îi privi surprinsă.

— Phii, Maică Precistă! Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dându-se la o parte pentru ca Adam să poată intra cu Eve în braţe.

Trecând prin spălătorie, Adam o duse pe Eve într-o bucătărie imensă şi o aşează la masa pe care erau puse două tacâmuri. Un bărbat mai vârstnic, aproape la fel de înalt ca Adam şi la fel de bine clădit, se ridică în picioare la vederea lor. Eve, însă, nu avea ochi decât pentru omul care o adusese înăuntru. Încerca să-l studieze cât mai discret şi avu la dispoziţie câteva momente, în timp ce Adam îi ridica piciorul şi i-l sprijinea pe un scaun.

Mişcându-şi cu blândeţe mâinile uriaşe, îi potrivi mai întâi piciorul, apoi şi scaunul, concentrat s-o aşeze cât mai confortabil. Primul lucru pe care-l observă Eve fu acela că Adam era bronzat, iar părul lui şaten era decolorat de soare în creştet, până la o culoare aproape aurie ca mierea. Mai mult, vedea lumina becului din tavan reflectată în firele aurii ale mustăţii. Părul de la ceafă i se cârlionţa peste guler, fiind mai lung decât se obişnuise să vadă la funcţionarii corporaţiei.

Simţind pe neaşteptate că mâinile care-i ţineau piciorul se încordau, Eve ridică privirea spre chipul lui Adam. O priveau doi ochi căprui, cu punctişoare verzi şi aurii. La colţurile ochilor i se adânceau riduri mărunte şi, când Adam se mişcă puţin, Eve îi observă mustaţa care ascundea parţial un zâmbet.

— După cum vă uitaţi unul la altul, s-ar zice că nu v-aţi mai văzut niciodată.

Sudie se amuză pe seama propriilor ei cuvinte, dar fu uimită când Adam răspunse:

— Păi, acum ne vedem pentru prima oară bine, având în vedere că afară e întuneric beznă.

Îşi lăsă privirea s-o cutreiere pe Eve, cu o expresie admirativă.

— Sudie şi Carl, ea e Eve Sutton. A avut o mică ciocnire cu cârligul camionetei, după ce i-am lăsat maşina la service. După ce mâncăm, am să-i examinez încă o dată rana.

Făcu un gest spre cei doi de lângă masă.

— Sudie şi Carl Bergen.

Carl înclină capul şi atât, Sudie părând să fie purtătoarea de cuvânt a amândurora.

— Încântaţi de cunoştinţă, Eve. Îmi pare doar rău că în seara asta ai asemenea probleme.

Îşi înfipse mâinile în şoldurile cărnoase, clătinând din cap.

— Hai să-ţi dăm ceva de mâncare şi poate-o să-ţi mai vină inima la loc. Adam, du-te să te speli, iar Evei am să-i dau un prosop umezit.

Eve luă recunoscătoare prosopul, amuzată de mişcările menajerei, repezi ca ale unei păsări. Probabil că, în comparaţie cu feţele bronzate ale celorlalţi, părea cam palidă, ceea ce o îngrijorase pe Sudie.

— Noi am mâncat, bineînţeles, o informă Sudie în timp ce stingea un ochi al aragazului, dar cina voastră va fi gata cât ai bate din palme. Carl, stai şi tu jos să mai răsufli. Am să-i ţin de vorbă câteva minute, după care vin cu tine acasă ca să-mi iau lucrurile pentru la noapte.

Adam reveni tocmai când Sudie punea pe masă paharele de ceai cu gheaţă, întrebând-o pe Eve:

— Şi, de unde eşti?

— Din Chicago.

Abia îi scăpaseră aceste cuvinte, când Eve îşi dădu seama, după expresia de aşteptare a menajerei, că Sudie aştepta să audă

mai multe despre viaţa ei.

Cerule! Ce putea să spună? În niciun caz nu voia să le vorbească despre Evelyn Sutton şi nu avusese timp să se gândească ce era dispusă să spună despre noua Eve. Sorbi în grabă din ceaiul cu gheaţă, ca să mai câştige un moment de gândire.

Înclinând capul într-o parte, Sudie se interesă:

— Vizitezi pe cineva din zonă?

— Ei, Mamă, îi puse Carl o mână pe braţ, nu se cuvine s-o pisezi cu întrebări.

— O pisez? Cine pisează pe cine? Dacă nu pui nici o-ntrebare, de unde să ştie că te interesează viaţa ei?

Privirea de pasăre a lui Sudie reveni spre Eve.

Acesteia îi era imposibil să se supere pe cineva care arăta ca o prigorie dolofană şi iscoditoare. Zâmbi uşor, dând de înţeles că nu avea nimic împotrivă, şi spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Mi-am luat un concediu fără plată, pentru o lună.

Măcar atâta lucru era adevărat.

Adam întrerupse interogatoriul cu o întrebare a lui proprie:

— Ai vrea să telefonezi cuiva ca să anunţi că întârzii? Dacă da, poţi folosi telefonul fără probleme.

Eve clătină din cap.

— Nu, dar îţi mulţumesc oricum. Sunt sigură că mâine am să pornesc mai departe.

— Ei, cât despre asta…

Rezemându-se cu un cot de masă, Adam îşi frecă absent mustaţa cu degetul.

Privirea Evei urmări mişcările încete peste firele mătăsoase. Apoi clipi din ochi, dându-şi seama că ezitarea lui nu era deloc de

bun augur pentru planurile ei. Cu un uşor geamăt, îşi aminti.

— Suntem la ţară, aşa e?

— Aşa e, răspunse el, zâmbind spre Sudie şi Carl. Pentru o fată de la oraş, prinde repede.

Dar zâmbetul îi deveni nostalgic când întoarse din nou capul spre Eve.

— Mă tem că staţia service e închisă duminica. Pe-aici, oamenii respectă cu sfinţenie litera Cărţii.

— Dar nu pot abuza de ospitalitatea…

— Nu abuzezi de nimic.

— Şi nici pe mine nu mă deranjează să înnoptez aici, interveni Sudie. E plăcut să mai am şi eu o femeie cu care să schimb o vorbă. Şi-n plus, îi zâmbi ea cu obrăznicie lui Carl, nici lui n-o să-i strice să mai scape puţin de mine.

Carl roşi, ascunzându-şi un zâmbet. Sudie se întoarse iar spre masă, şi făcu ochii mari.

— Maică Precistă! Eu stau aici şi turui, şi vouă vi se răceşte mâncarea! Ia daţi încoace farfuriile alea!

În faţa Evei fu pusă o grămadă de tocană aburindă. Când începură să-i plutească pe la nări aromele delicioase de morcovi, cartofi, ţelină, roşii şi carne de vită, Eve îşi dădu seama că era lihnită de foame. Ungându-şi din greu cu unt o felie de pâine, începu să se înfrupte cu poftă, în timp ce Carl îl informa pe Adam despre ce se mai întâmplase în lipsa lui. După ce discutară despre plantările de pe noua tarla, Sudie le puse tuturor felii enorme de plăcintă cu mere şi ceşti cu cafea.

Căldura din bucătărie, burta plină şi nesomnul din noaptea trecută o făceau pe Eve să moăţie. Tresări când Sudie pocni din degete pe neaşteptate.

— Era să uit! Trebuie să găsesc pe cineva în locul lui Alice

Rasmussen, mâine, la târg.

Văzând expresia nedumerită a lui Adam, începu să-i explice:

— S-a tăiat la mână, sărăcuţa de ea, azi când pregătea cina. A avut nevoie de copci. Deşi, unde-am să găsesc eu o artistă la ora asta, nu ştiu…

— O artistă? întrebă Eve, îndreptându-se în scaun, dezmeticită de-a binelea; dacă exista vreo cale de a-i răsplăti pentru bunătatea lor… Pentru ce ai nevoie de o artistă?

— E târgul de primăvară. Alice se oferise să picteze copiii pe faţă. Ştii, curcubee şi alte drăgălăşenii pentru fetiţe, iar pentru băieţi, păianjeni şi alte alea.

Eve zâmbi uşurată. Fără îndoială, o asemenea sarcină nu era prea dificilă pentru ea. La întâlnirile cu agenţi de publicitate şi public relations, putuse întotdeauna să le schiţeze pe hârtie ideile, pentru a le definitiva apoi cu un grafician al agenţiei.

— O înlocuiesc eu cu plăcere, dacă mă primiţi. Numai că, adăugă ea cu zâmbetul pălindu-i puţin, nu ştiu cum am să ajung acolo, din moment ce maşina mea nu merge.

Sudie chicoti.

— Asta se rezolvă. Ne ducem cu toţii la târg. Am s-o sun pe Alice ca să-i spun că trecem pe la ea mâine dimineaţă, să luăm vopselele. Şi-ţi mulţumesc, ne-ai salvat.

Se ridică şi începu să strângă masa, în timp ce Eve replica:

— Eu ar trebui să vă mulţumesc tuturor. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu trecea cu maşina domnul doctor Wagner.

— Adam, îi reaminti el.

Eve îşi schimbă poziţia pe scaun, dar când încercă să-şi mişte piciorul, se strâmbă.

Sudie, care tocmai aduna ceştile şi farfurioarele, îi observă expresia.

— Dacă mâine te mai supără piciorul, Carl îşi oferă serviciile ca să te plimbe prin târg.

— Nu va fi necesar, interveni Adam cu un zâmbet. Mi s-a format un mare talent la a o duce în braţe de colo-colo. Am s-o fac eu.

Eve se foi din nou pe scaun, stânjenită de privirea amuzată pe care i-o aruncase menajera. Fu recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, când Carl întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat azi după-amiază cu Dans-în-Vânt?

Amintindu-şi cum alergase după cai verzi pe pereţi, lui Adam îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Nimic ce să nu poată fi lecuit de-o bătaie la fundul lui Jane Hartwig, din partea lui taică-său.

La vederea expresiei surprinse a lui Carl, în timp ce Sudie ţistuia a reproş de la chiuvetă, le explică:

— De-asta am întârziat atât de mult. Jane a spus c-o lăsase pe Dans-în-Vânt pe o pajişte îndepărtată, ca să n-o mai mute. Ar fi trebuit să ştiu că era ceva necurat la mijloc. Emery Hartwig nu şi-ar fi lăsat unul dintre cei mai preţioşi cai pe orice păşune. Pur şi simplu nu m-am gândit.

Rezemându-şi un cot pe masă, îşi frecă mustaţa cu un deget, în timp ce încerca să-şi stăpânească furia.

— Oricum, am mers cu maşina până acolo, numai Jane şi cu mine. Când n-am găsit nimic în neregulă, ea s-a prefăcut surprinsă că iapa îşi revenise atât de repede. Am insistat să-mi descrie simptomele şi a început să se împiedice în afirmaţii contradictorii.

Oftă.

— Mă tem că mi-am pierdut cumpătul şi am confruntat-o cu micul ei vicleşug. Aşa mi-a trebuit: Jane a plecat val-vârtej cu camioneta mea, lăsându-mă să mă întorc pe jos.

Câteva momente domni tăcerea. Carl părea îngrijorat. Apoi Sudie, cu mâinile încă umede şi calde, şi le puse pe umerii lui, cu prosopul de vase.

— Adam, începu ea nesigură, Emery Hartwig e un om puternic prin partea locului. Ştiu că Jane îţi stă ca un cui în cap, dar nu crezi c-ar trebui…

— Nu, Sudie. În niciun caz n-am de gând să mă slugăresc în faţa omului ăstuia. Nici într-a fiicei lui. M-am săturat ca Emery şi alţii ca ei să se tot grozăvească, de parcă averea le-ar da dreptul să facă tot ce le trăsneşte prin cap.

Se lăsă o tăcere stânjenită, dar nu lipsită de înţelegere.

— Haide, Carl, o risipi Sudie, strângându-l de umeri. Adu-i trusa, ca să se ocupe de piciorul Evei.

Şi plecă, începând să pună vasele şi tacâmurile la loc.

— Pari îngrijorată, observă Adam, privind-o pe Eve. Ce s-a întâmplat?

Eve îşi lăsă capul în piept, cu părul lung şi blond ascunzându-i o parte a feţei.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre oamenii pe care am să-i întâlnesc mâine. De fapt, despre toată zona asta nu ştiu nimic. Poate că m-am pripit oferindu-mi ajutorul. Poate că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Singurii oameni pe care trebuie să-i mulţumeşti au vârste de cel mult zece ani. Vor fi fericiţi că se dau în spectacol.

Încurajarea lui o făcu pe Eve să ridice capul, iar Adam îi citi în expresie o uşoară destindere a tensiunii. Totuşi, ceva încă o mai deranja, aşa că, după ce se gândi puţin, adăugă:

— Oamenii sunt un amestec de fermieri şi localnici care lucrează la Madison, Milwaukee şi în alte oraşe, făcând naveta. Nu

sunt decât nişte oameni ca oricare alţii. Nu-ţi vor pretinde să pictezi ca Michelangelo.

Zâmbi.

— Şi-n plus, nici de la Alice nu s-ar fi ales cu aşa ceva.

— Dar oamenii ca domnul ăsta Hartwig al tău?

— Nu e al meu. Nu mi-e nimic, şi nici să-mi plăteşti nu l-aş vrea.

— Voiam să spun… Sudie a zis că e destul de important în zonă. Cu ce se ocupă?

— Pe lângă că e proprietarul unei mari părţi din comitat, mai este şi preşedintele băncii locale.

Când vorbea despre Hartwig, Adam nu-şi putea stăpâni o uşoară încordare a umerilor; nu-l plăcea, niciodată nu-l simpatizase. Ochii limpezi şi albaştri ai Evei îi sfredeleau pe ai lui, dându-i senzaţia că-i putea citi gândurile. Încercând să-i distragă atenţia, continuă:

— Singura legătură a lui Hartwig cu târgul e aceea că înmânează cocardele la curse şi în cele din urmă predă un cec din câştiguri la F.F.A.

Faţa Evei era ca o carte deschisă. Nedumerită de iniţialele menţionate, îşi arcui sprâncenele. Adam uita mereu că era orăşeancă.

— Future Farmers of America<$F – Viitorii Fermieri ai Americii (n.tr.) >, îi explică el.

Carl intră tocmai când Sudie termina de şters vasele şi venea lângă Eve. Se aşează şi el la masă, punând geanta neagră jos lângă scaunul lui Adam, şi o cuprinse pe Sudie cu un braţ pe după umeri.

— Vrei să-ţi aduc eu lucrurile?

— Nu, mulţumesc. Dacă mi le iau singură, durează mai puţin. Am să mă întorc înainte ca Adam şi Eve să fi termi…

Cu o expresie stupefiată, Sudie se întrerupse, întorcând capul ca să se uite mai întâi la Adam, apoi la Eve, Izbucni într-un râs vesel.

— Maică Precistă! exclamă ea bătându-se pe piept. Dar e minunat! Adam şi Eve!

Şi începu să râdă din nou, iar Adam i se alătură şi el. Până şi rezervatul Carl fu auzit chicotind. Treptat, faţa Evei se relaxă într-un uşor zâmbet.

Sudie râdea în continuare. În timp ce ieşea pe uşă, cuvintele sale reveniră până la ei:

— Adam şi Eva!

Capitolul 3

Când Sudie şi Carl plecară, Adam încă mai zâmbea, deşi se gândea că ar fi trebuit să fie mai atenţi cu glumele lor. Nu voia ca numele lui şi cel al Evei să fie asociate în feluri stânjenitoare.

— Mai bine-ţi examinez piciorul înainte ca punga asta improvizată să-nceapă să curgă, spuse el.

Şi, luând un bol plin cu apă caldă şi câteva prosoape de hârtie, le puse pe masă şi-şi aduse trusa lângă Eve.

— Va trebui să te trag puţin de lângă masă, ca să am mai mult spaţiu.

Adam îi schimbă poziţia şi se aşează pe un scaun alăturat. În timp ce-şi căuta foarfecele prin geantă, admiră curba expusă a piciorului Evei, sub pantalonul suflecat deasupra bandajului. Pachetul era mic, dar avea un conţinut ireproşabil.

Pentru a-i risipi orice nelinişti, în timp ce-i desfăşura bandajul începu să vorbească.

— Ai fost foarte amabilă să te oferi pentru mâine. Cu asta te ocupi? Vreau să zic, cu artele plastice?

— Nu, deşi cred că s-ar fi putut s-o fac, dacă mi se permitea să studiez ce voiam eu în colegiu.

— Şi până la urmă ce-ai ajuns să faci? Stai, lasă-mă să ghicesc…

Ridică privirea, cu mâinile oprindu-i-se un moment, în timp ce privea în ochii albaştri care-i aminteau de lobeliile violete-albăstrii ce-i plăcuseră atât de mult bunicii lui. Cu o expresie foarte serioasă, spuse:

— Conduci o firmă de importuri specializată în peşti tropicali, pentru că există o mare cerere de peşti exotici ca să umple toate acvariile alea ale tineretului în ascensiune.

Când o auzi chicotind, se încruntă.

— Nu? Hmmm…

Îşi aminti de pătrăţelul alb de pe luneta maşinii ei, în care recunoscuse o cerere pentru schimbarea numărului de înmatriculare. Întrucât cumpărase o maşină folosită, era clar că nu prea avea bani. Se întrebă din ce trăia, dacă-şi permitea să-şi ia un concediu fără plată de-o lună.

Luă mănuşa de cauciuc, plină acum numai cu lichid rece. Îmbibă cu apă caldă pansamentul plin de sânge închegat care-i acoperea rana şi continuă la fel de glumeţ:

— Întrucât trăim în epoca feminismului, ce zici de asta? Eşti o afaceristă de succes, care câştigă munţi de bani şi-şi învârteşte directorii pe degete.

Încordarea muşchilor Evei îl înştiinţă că nu nimerise prea departe de ţintă, dar continuă să-şi privească mâinile în timp ce desprindea uşurel pansamentul. Răsucindu-i piciorul dintr-o parte în alta pentru a vedea cât de mult se umflase, încheie prin a spune:

— N-am ghicit, hmm? Bine, mă predau. Spune-mi cu ce te ocupi.

— Nu-i mare lucru, te asigur.

Eve vorbea rece şi cam sacadat.

— Sunt doar o rotiţă neînsemnată în angrenajele unei mari firme de electronice. Avem cel puţin o duzină de oameni la fel de capabili ca mine.

Adam scoase din trusă sticluţa de betadină şi alte pansamente de tifon.

— Şi de ce n-ai putut studia artele plastice în colegiu, aşa cum voiai?

— Fiindcă tatăl meu voia să mă pregătesc pentru lumea reală, cum o numea el.

Adam deschise sticla de antiseptic, aruncând o privire spre Eve.

— Înţeleg că n-ai avut fraţi pe care să se bazeze?

Eve clătină din cap, făcând ca şuviţele mătăsoase de păr să i se legene în jurul umerilor.

— Mă rog, presupun că nu strică să te poţi întreţine singură. Desigur, întrucât nu ţi-a dat posibilitatea să afli singură, n-ai să ştii niciodată dacă te-ai fi realizat sau nu ca artistă. Sau, poate, pictezi în timpul liber? întrebă el, în timp ce-i dezinfecta piciorul.

— Nu, niciodată n-am destul timp.

— Mare păcat. Lumii nu-i strică niciodată un mic supliment de frumuseţe.

Un timp, Adam lucră în tăcere, întrebându-se cum o putuse considera pe Eve neinteresantă prima oară când o văzuse. La lumină, nu încăpea nicio îndoială că Eve Sutton era extrem de atrăgătoare – mai ales când zâmbea.

— Voi avea nevoie de copci?

— Nu, am să folosesc pansamente-fluture ca să ţină marginile rănii unite. Desigur, asta înseamnă că va trebui să-ţi ţii piciorul ăsta ridicat şi să nu circuli, cel puţin mâine.

Adam apropie cu grijă marginile tăieturii şi fixă primul din câteva pansamente mici.

— Îţi va rămâne o mică cicatrice care va avea nevoie de câtva timp ca să dispară.

— Cred că n-o să-mi afecteze iremediabil farmecul, zâmbi Eve şi, după felul cum ridică din umeri, Adam ştiu că nu punea prea mare preţ pe propria ei frumuseţe.

După ce termină de aplicat micile fâşii de plastic în formă de fluture, se ridică şi-şi strânse lucrurile.

— Ce-ai zice să te transport până în living? E destul de rece ca să aprindem focul şi cred că un pahar de vin te-ar ajuta să te relaxezi.

Întorcându-se dinspre coşul de gunoi în care aruncase bandajul vechi, îi surprinse zâmbetul.

— Ce te amuză aşa? întrebă el, în timp ce se apleca s-o ia în braţe.

— Tu mă amuzi, răspunse Eve, pe când îl cuprindea cu braţele pe după gât, dându-şi seama cât de robust era ca s-o poată ridica atât de uşor, fără niciun efort. La început mă păcăliseşi cu… expresiile tale colocviale, dar am descoperit că le foloseşti ca paravan.

Adam o privi cu o sprânceană arcuită şi o expresie de… de ce anume? Jenă că-l descifrase atât de exact?

— Ei bine, aşa e, insistă Eve cu un zâmbet. Dacă vrei să joci rolul medicului de ţară – pardon, al veterinarului de ţară – atunci trebuie să-ţi rămâi în personaj, nu să ai scăpări din astea care-i fac pe oameni să descopere că eşti informat la zi.

Adam o depuse uşurel pe una dintre cele două canapele din faţa unui uriaş şemineu de piatră.

— Mi-ai ghicit jocul, hmm?

— Te-au dat de gol acvariile alea ale snobimii.

Zâmbindu-i, Adam îşi propti mâinile în şoldurile suple – sau, mai bine zis, suple proporţional cu dimensiunile lui de ansamblu. Văzând cum îşi îndoia un picior, Eve îi urmări conturul coapsei musculoase, în jos peste genunchi şi gambă, până în vârful cizmei. Tocurile cizmelor de cowboy îi sporeau înălţimea cu un deget, dar şi fără ajutor Adam atingea peste un metru optzeci.

Dându-şi seama că-l privea cam lung, Eve îşi mută privirea şi-şi coborî la loc pantalonul suflecat, rezemându-şi piciorul pe canapeaua decolorată.

Între timp, Adam se duse la un bar vechi şi scoase o sticlă de vin. Privind în jur, Eve observă restul mobilelor. La fel ca sofaua, cele mai multe piese şi draperiile erau puţin cam decolorate, ar tonurile lor ruginii şi aurii palide nu făceau decât ca interiorul să arate şi mai primitor. Era o mobilă scumpă care rezistase destul de bine.

Cizmele lui Adam bocăniră pe podele, până ajunse din nou pe covor. Îi întinse Evei o cupă de cristal masiv şi plumb, plină cu vin rubiniu, şi-şi puse propriul lui pahar pe măsuţa joasă masivă dintre canapele. Fără un cuvânt, aprinse surcelele de sub buştenii din şemineu. Nu peste mult, flăcările începură să joace vesel, sporind lumina portocalie din cameră.

Adam îşi luă paharul şi se aşeză pe cealaltă canapea. Ridicându-l în semn de salut, sorbi din vinul sec şi cam acrişor, apoi îşi propti pe burtă piciorul cupei, rezemându-se de spătar.

— Şi ce vei face în luna de concediu?

— Mai nimic.

Eve învârti cupa în mână, privind cu plăcere cum se reflecta lumina flăcărilor în faţetele cristalului.

— Am să mă odihnesc doar, încercând să hotărăsc ce voi face de-acum înainte cu viaţa mea.

— Pare o sarcină cam grea pentru „mai nimic”. Vrei să-mi spui mai multe?

— N-am vrut să pară atât de complicat, răspunse Eve ridicând din umeri. Tatăl meu a murit acum un an şi, întrucât tocmai am desfăcut logodna, cred că încerc să-mi găsesc o nouă direcţie.

Privind spre foc, continuă:

— Viaţa pe care mi-a orânduit-o tatăl meu e lipsită de… împlinire, cred, în lipsa altui cuvânt, mai potrivit.

Îi aruncă o privire lui Adam, zâmbind.

— Aşa că mi-am acordat permisiunea de a încerca să descopăr ce anume m-ar face fericită.

Spiritul ei de libertate îi plăcea lui Adam, care o întrebă:

— Şi unde ai să faci asta?

— Într-o cabană de pe malul unui lac, cam la o oră de-aici, spre nord.

Adam mai bău puţin vin şi-şi dădu seama că era gata să facă tot ce putea pentru a o convinge pe Eve să mai rămână un timp la ferma lui. Îi venise o idee, dar nu voia să pară prea insistent.

— Să-ţi spun ceva. Ce-ar fi ca mâine să vezi cum îţi place zona? Dacă te încântă, ai putea sta în casa bunicului meu. E puţin mai încolo, pe drum.

Zâmbind pentru a-şi ascunde nervozitatea neaşteptată, continuă:

— De ce să plăteşti chirie, când poţi locui pe gratis? Doar dacă nu cumva, desigur, ai achitat un avans.

Eve clătină din cap dar, din felul cum îi ocolea privirea Adam,

îşi dădu seama că era prudentă. Şi, în fond, de ce n-ar fi fost? Se cunoscuseră doar cu două ore în urmă, iar el încerca deja s-o reţină. Deşi se bucurase să afle că nu avea obligaţii romantice, ultimul gând îl determină să fie mai precaut.

— E doar o sugestie. Nu e nevoie să te hotărăşti pe loc. Şi-n fond, continuă el, amintindu-şi, nici nu ştiu ce anume s-a stricat la maşina ta. S-ar putea ca oricum să fii reţinută aici câteva zile, în funcţie de problemă.

Eve îi zâmbi, făcându-l să se relaxeze din nou.

— Casa bunicului tău e mai mică decât asta?

— Mult mai mică, aşa că nu va trebui să-ţi pierzi vremea cu curăţenia. Cine ştie, poate-ţi vei putea petrece timpul pictând. Dacă vrei, adică. Iar dacă ai chef să înoţi, în capătul văii e şi un mic lac.

Adam mai luă o înghiţitură de vin, gândindu-se cu ce alte lucruri ar fi putut-o ispiti să rămână.

— Călăreşti? Îţi pot oferi un cal.

— Da, dar în ultimii ani n-am prea avut timp.

Înclinându-şi capul într-o parte, Eve privi în gol, gânditoare.

— Tu cu ce te distrezi?

Adam puse picior peste picior, în timp ce-şi învârtea vinul în pahar.

— Probabil n-ai să mă crezi, dar cu rarele ocazii când îmi găsesc câteva momente libere, îmi place să navighez.

— Pe lacul tău, sau pe Michigan?

— Pe Michigan. Am un mic cuter cu care mă mai învârtesc de colo-colo…

Părea o speranţă prea îndrăzneaţă, dar o întrebă totuşi:

— Te tentează?

— Aproape că am copilărit pe apă. Tatălui meu îi plăcea la

nebunie navigaţia.

Apoi îl privi cu curiozitate.

— Şi cum de a descoperit plăcerile iahtingului un fermier-veterinar legat de pământ?

— În adolescenţă, am câştigat o iolă, la un concurs. Aşa că am folosit lacul nostru ca poligon de antrenament.

— O mai ai?

— Mda, mai e pe-aici. O ţin în hambarul bunicului. Poate că o scoatem într-o zi, cât timp eşti aici, dacă nu găsim altceva mai bun de făcut.

Adam tocmai se pregătea să exploreze alte posibile zone de interes comun, când din bucătărie se auzi un urlet vesel. La vederea privirii surprinse a Evei, o linişti:

— Nu te speria, e Sheba, căţeaua mea.

Şi se duse să-i deschidă uşa unei frumoase căţele collie, cu blana crem pătată cu maro şi negru, care scoase un lătrat emoţionat, gudurându-se pe la picioarele lui.

Adam îi găsi în blană câţiva ciulini şi o certă:

— Iar ai alergat după pisici, aşa-i? A, nu, nici să nu te gândeşti!

Sheba îşi lăsase deja nasul în pământ, pregătindu-se să se repeadă afară, în timp ce Adam lua peria.

— Mai întâi o să-ţi facem toaleta. Nu poţi face cunoştinţă cu o domnişoară când arăţi de parcă ar fi măturat cineva curtea cu tine. Stai cuminte!

După ce fu periată, Sheba se apropie de canapea. Deşi nu era foarte prietenoasă cu străinii, se vedea clar că o simpatiza pe Eve. Adam considerase întotdeauna că animalele judecau caracterele mult mai bine decât majoritatea oamenilor; se bucură să vadă că impresia lui despre Eve era confirmată. Căţeaua se aşeză cuminte

şi întinse o labă.

Imediat ce Eve i-o strânse, Sheba se cocoţă lângă ea pe canapea, împingându-şi nasul lung şi aristocratic sub mâna Evei.

— O, ce frumoasă eşti! o lăudă Eve mângâindu-i capul cu blană ca satinul. Imediat, o limbă lungă şi roz începu s-o lingă, iar Eve se aplecă să îmbrăţişeze animalul.

— Pare dragoste reciprocă la prima vedere, comentă Adam de pe canapeaua de vizavi, cu mustaţa arcuită peste zâmbet.

— E minunată.

Eve îşi trecu degetele prin gulerul pufos de blană crem al lui Sheba.

— Ce…

Căţeaua scoase un lătrat slab, în momentul când prin cameră trecu lumina unor faruri. Adam îşi lăsă paharul pe masă şi se ridică spunând:

— Sudie trebuie să fie. Merg să aduc valizele, iar ea te va pregăti pentru culcare. Pari frântă de oboseală.

Sheba rămase lângă Eve, chiar şi după ce Adam reveni şi-i duse valiza la etaj. Sudie năvăli în cameră, oferindu-i o gustare înainte de a se retrage.

— Nu ştiu unde ar mai încăpea, răspunse Eve, mângâind blana lucioasă a lui Sheba. Îţi mulţumesc pentru cina delicioasă.

Vesela menajeră îşi propti mâinile în şolduri:

— Hai că asta le întrece pe toate! Niciodată n-am mai văzut-o pe Sheba să se ataşeze aşa de cineva. În afară de Adam, vreau să zic…

Căţeaua alese tocmai acel moment pentru a-şi rezema capul pe perna de lângă Eve, privind-o cu ochi plini de adoraţie, în timp ce dădea încet din panaşul cozii.

— Se pare că ţi-ai făcut o prietenă pe viaţă, comentă Adam,

apropiindu-se; o dădu pe Sheba la o parte şi se aplecă spre Eve. Ora stingerii!

O luă în braţe înainte ca Eve să poată protesta şi porni cu ea către uşă, în timp ce Sheba alerga în jurul lor, lătrând surescitată.

— Taci, fată! Culcat!

Căţeaua se supuse imediat comenzii, dar continuă să scâncească privindu-i cum se îndepărtau.

Cu ochii plini de amuzament, Adam comentă:

— Cred că e geloasă.

Urcară cu toţii scara, Adam cu Eve în braţe, urmaţi de Sudie, care chicotea, iar la urmă de tot Sheba, spăşită. Adam o aşează pe Eve pe pat, într-o cameră cu aspect plăcut, şi încercă să alunge căţeaua, dar Sheba se culcă pe covorul împletit, fără să-i ia în seamă ordinele.

Mângâind-o pe cap, Eve spuse:

— Nu mă deranjează dacă rămâne aici. Ai ceva împotrivă?

— Nu, e-n regulă.

Din uşă, Adam se mai întoarse o dată spunând:

— Cred că Sheba a fost geloasă fiindcă tu i-ai dai ei mai puţină atenţie. Apropo de muşcatul mâinii care te hrăneşte!

Scărpinând-o între urechi, Eve zâmbi:

— Noi, femeile, trebuie să fim unite.

— De-asta mă temeam.

Şi, cu un zâmbet glumeţ-amărât, Adam închise uşa.

Chicotind, Sudie scoase din valiză cămaşa de noapte şi halatul Evei şi le puse pe pat. O ajută să se ducă la baie, iar când Eve îşi termină toaleta, o găsi pe Sheba culcată de-a latul patului.

— Cred că n-o s-o putem desprinde de lângă tine, spuse Sudie. Lasă-mă să te ajut.

Eve încercase să nu şchiopăteze, dar după ce stătuse un timp

în faţa chiuvetei piciorul o durea îngrozitor. Servitoarea o ajută să înainteze până la pat şi să se culce.

Înainte de a-i pieri curajul, Eve îi spuse:

— Sudie, voiam să te întreb despre un lucru menţionat mai înainte, dar… n-aş vrea să par indiscretă.

Terminând de pus hainele în ordine, menajera se întoarse spre pat, cu un zâmbet încurajator.

— Îţi răspund cu plăcere la orice întrebare. Relaxează-te şi s-auzim!

Destul de roşie în obraji, Eve începu:

— Nu e treaba mea, dar mă gândeam la omul acela, Hartwig. I-a făcut lui Adam ceva, ca să-i stârnească o asemenea duşmănie, sau Adam îi antipatizează, din vreun motiv sau altul, pe toţi oamenii bogaţi?

Expresia lui Sudie deveni gânditoare.

— Cred că de-acum Adam a ajuns să-i asemene pe toţi bogătaşii cu cei ca Hartwig. Şi cred că are el motivele lui…

Oftă.

— Deşi în seara asta m-am întrebat dacă nu întrece măsura. De obicei e mai înţelegător şi iertător, dar cum spuneam, când e vorba de Hartwig…

Câteva momente, menajera păru să se lase furată de amintiri. Apoi înclină capul într-o parte, întrebând:

— Nici n-ai crede că sunt rude, nu-i aşa?

Eve se îndreptă de spate.

— Poftim?

— Mă rog, prin alianţă. Mama lui Adam a murit înainte ca el să înceapă şcoala, iar tatăl lui, Drew, s-a gândit să se recăsătorească, pentru binele băiatului. Îl atrăgea sora lui Emery şi, până să clipească din ochi, s-au şi pomenit logodiţi. Ei, ca să n-o

mai lungesc, Frances semăna cu nepoata ei, Jane, prin aceea că era la fel de răsfăţată. Nici de-o lună nu erau căsătoriţi, când a şi început să se plângă, ba că-i prea înghesuită casă, ba că nu-i place să umble cu camionul, ba una, ba alta… Iar Emery nu-i ajuta cu nimic. Poate fiindcă familia Wagner era stăpână pe toată valea, aşa că-şi imagina că era la fel de bogată ca familia Hartwig.

Clătină din cap.

— Şi nu erau deloc bogaţi, bineînţeles. Cei mai mulţi bani erau reinvestiţi în agricultură şi livezi, iar când au putut, au răscumpărat proprietatea pe care bătrânul Ramsey – bunicul lui Adam – trebuise s-o vândă în timpul crizei. Aşa că, fără să datoreze nimănui niciun cent, au ajuns să aibă cea mai avansată fermă şi cele mai moderne maşini, în timp ce trăiau tot mai strâmtoraţi, iar Drew se adâncea în datorii ca să-i satisfacă lui Frances toate mofturile.

Plimbându-şi privirea prin cameră, continuă:

— I-a construit casa asta mare… Până la urmă, a împrumutat de la bancă, garantând cu valoarea proprietăţii, ca să plătească decoraţiunile, mobila şi multe alte lucruri despre care Frances şi Emery insistau că erau obligatorii ca să fie fericită.

Aproape temându-se să deschidă gura, Eve întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat? Pe drum încoace, Adam mi-a explicat că unele porţiuni ale văii sunt în proprietatea altora, aşa că…

Se întrerupse, înţelegând dintr-odată.

— O, nu! Tocmai am făcut legătura. Adam mi-a spus că Hartwig e bancher, şi… Să nu-mi spui că era banca lui!

— Nu numai că era banca lui, răspunse Sudie, cu expresia însăprindu-i-se, dar tot el a fost şi cel care a înhăţat ipotecile când împrumuturile au devenit scadente.

— Dar de ce?

— Fiindcă, după ce Frances a murit într-un accident de maşină, n-a mai avut niciun motiv să continue prelungirea creditelor.

Pesemne că pe faţa Evei se citea groaza, căci Sudie întinse mâna şi o bătu uşurel pe picior, prin pătură.

— Nu numai că şi Drew a murit în acelaşi accident, dar a fost începutul unui şir întreg de ghinioane. În vara aceea, un lucrător la fermă a fost grav rănit, iar Ramsey a descoperit că Drew nu reînnoise asigurarea. A suportat preţul a doua operaţii grele, ca să salveze piciorul omului. Pe urmă am avut câţiva ani de ierni aspre, alternativ cu doi ani de secetă. Bătrânul nu putea face mai mult decât a făcut.

Cu o voce înverşunată, adăugă:

— Dar lovitura de graţie a venit când Emery a vândut totul, mai puţin două ferme. Atâta vreme cât le deţinea titlurile, mai exista o şansă de a le răscumpăra. Pe Emery Hartwig nu-l interesează agricultura. Pentru el nu era decât o investiţie. Dar ceilalţi… ei bine, proprietatea putea fi predată familiei proprietarului, iar Wagnerii nu mai aveau nicio şansă s-o recupereze. Şi tocmai asta s-a întâmplat cu o fermă. Familia Stoffel era numeroasă, iar ferma a trecut de două ori în seama rudelor.

Aşezată cu braţele în jurul genunchilor, Eve spuse:

— Pariez că Hartwig e proprietarul celor două terenuri despre care Adam a spus că stau degeaba, nu-i aşa?

— Da, deşi Adam a făcut câteva oferte ca să le răscumpere. Dar Emery nu pare deloc grăbit să scape de ele. Ramsey şi Adam au putut lega relaţii cu ceilalţi proprietari, ca să aibă prioritate la licitaţie, când fermele au fost scoase la vânzare. Frankelii, care locuiesc aici, în vale, sunt gata să-şi facă bagajele. Copiii lor sunt împrăştiaţi prin toată ţara şi, ca pe mulţi tineri din zilele noastre,

nu-i interesează agricultura. Aşa că ei nu pun nicio problemă, ba chiar şi Stoffelii au acceptat să-i acorde lui Adam prioritate, dacă se hotărăsc vreodată să vândă. Emery e singurul care se lasă greu. Nu se învoieşte la nimic.

— Pare un om foarte antipatic.

Eve strâmbă din nas. Spera ca a doua zi să nu-l întâlnească pe Emery Hartwig. Nu ştia dacă ar fi fost în stare să-şi ascundă antipatia. Înăbuşindu-şi un căscat, spuse:

— Îţi mulţumesc că mi-ai explicat totul.

Sudie se ridică, chicotind.

— Carl zice c-aş fi în stare să-i îndrug la poveşti şi piciorului dinapoi al unui catâr. Mi-a făcut plăcere, dar acum ar fi timpul să mă duc…

Netezi cuvertura de pe colţul patului, unde stătuse aşezată.

— Voi avea mult timp să-ţi povestesc, înainte de plecare, şi despre alţii pe care ai să-i întâlneşti mâine. Acum dormi.

În timp ce Sudie ieşea, Eve stinse lampa, apoi se rezemă de perne. Oboseala îi înceţoşa orice gând la cele spuse de menajera lui Adam, iar ochii i se închiseră încet, în timp ce se gândea la faptul că se afla în casa lui.

Adam. Adam şi Eva. Chicoti în întuneric, amintindu-şi cum o amuzase pe Sudie potrivirea dintre numele lor.

Probabil era mai bine că lui Adam nu-i plăceau oamenii bogaţi. În viaţa Evei nu exista loc pentru un bărbat. Avea alte lucruri, mai importante, de făcut.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Eve se trezi încet, dezorientată, fără să

recunoască încăperea. Totuşi, imediat ce-şi mişcă picioarele, memoria îi reveni. Se săltă în capul oaselor, savurând farmecul camerei. Razele soarelui se infiltrau printre jaluzele, luminând tapetul decolorat.

Privi spre picioarele patului, dar căţeaua nu mai era acolo. Cineva îi deschisese uşa să iasă.

— A, bun, spuse Sudie, privind prin crăpătura uşii. Te-ai trezit.

Eve zâmbi, dând la o parte pătura.

— E târziu? întrebă ea, în timp ce-şi cobora încet pe podea piciorul rănit.

— Dumnezeule, nu!

Sudie intră grăbită, aducând pe o tavă o cafetieră mică de porţelan, care mirosea a cafea proaspătă. O puse pe scrin, adăugând:

— Dar nu voiam să te grăbeşti. Ai nevoie de ajutor?

Rezemându-se de noptieră, Eve se ridică pe piciorul nevătămat.

— Să vedem cum mă descurc singură.

Când făcu primul pas, o duru. Se aplecă şi-şi ridică poalele cămăşii de noapte. Piciorul părea să arate şi mai rău.

— Nişte culori de toată frumueseţa, ca ale curcubeului: albastru, vânăt, verzui, galben…

— Stai să vezi numai când o s-apară şi restul curcubeului, chicoti Sudie, ajutând-o să se îndrepte spre baie.

După ce Eve făcu repede un duş şi se întoarse în cameră, menajera îi îngrămădi pernele la spate şi-i ridică picioarele pe patul făcut între timp. Apoi îi aduse tava şi-i turnă o ceaşcă de cafea.

— Avem şi frişcă şi zahăr, dacă vrei. Afară e cam răcoare încă,

aşa că aş zice să-ţi iei nişte pantaloni, o bluză şi un pulover, pe care ţi-l poţi scoate mai târziu, dacă se face prea cald. Eu mă duc să termin în celelalte camere. Când eşti gata, să mă strigi.

Eve îşi alese ultima pereche bună de pantaloni de lână, mulţumindu-i menajerei pentru ajutor. Nu-şi luase haine elegante pentru perioada de singurătate la cabană.

Privindu-şi faţa palidă reflectată în oglinda mesei de toaletă, Eve şi dori ca natura să fi fost mai generoasă cu ea. Începu să se fardeze, spunându-şi că avea fruntea prea înaltă, nasul o idee cam lung, iar bărbia prea lată, ca să se poată considera o frumuseţe. Singurele calităţi care compensau aceste trăsături erau ochii albaştri, mari şi expresivi, cu sprâncene şi gene de o culoare mult mai închisă decât a părului ce se situa undeva între şatenul cenuşiu-deschis şi blondul închis. Iar gura, deşi Eve o găsea în sinea ei prea lată, părea să echilibreze restul fizionomiei.

În timp ce-şi contura buzele, îşi spuse că măcar avea dinţi frumoşi şi un ten sănătos. Apoi îşi dădu cu peria prin păr, recunoscătoare pentru ondulaţiile naturale ale acestuia, şi şchiopătă până în capul scării.

Ca să n-o mai deranjeze pe Sudie, se hotărî să coboare singură. Uşor de zis, dar cam greu de făcut, chiar şi sprijinindu-se de balustradă. Se aşeză pe prima treaptă, apoi îşi coborî posteriorul pe următoarea, continuând tot aşa, până la parter.

— Maică Precistă! exclamă Sudie apărând în uşa bucătăriei, după ce auzi paşii neregulaţi ai Evei pe hol. Hotărâtă se vede că mai eşti!

— Doar flămândă.

— Ei, stai jos şi-am să mă aşez şi eu cu tine la o cafea.

Menajera tocmai bătea nişte jumări, apoi scoase din cuptor şuncă, pâine prăjită şi castane coapte, începând să le pună pe toate

pe masă.

În dimineaţa aceea, Eve nu auzise glasuri bărbăteşti, iar Adam şi Carl nu se vedeau nicăieri. Întrucât pe masă era pus doar un tacâm, întrebă:

— Toate astea sunt numai pentru mine? Unde-s ceilalţi?

— Adam a lăsat un bilet că l-au chemat Jensenii, înainte de crăpatul zorilor. Vaca lor de mare preţ a fătat recent şi se pare că e ceva în neregulă cu ea. Iar Carl îşi face rondul, verificând unele şi altele. O să apară curând. Dacă Adam nu vine la timp, ne descurcăm noi şi fără el.

Eve ignoră cu deliberare micul junghi pe care i-l provocaseră cuvintele lui Sudie. Nu fusese perfect conştientă ce însemna o viaţă de veterinar, îşi dădu ea seama, în timp ce trăgea încă un scaun pe care să-şi rezeme piciorul. Deşi nu văzuse niciodată o vacă în carne şi oase, vestea dată de Sudie îi sugerase imaginea unui animal blând, cu ochi mari, ca de căprioară. Gândul că un asemenea animal avea dureri o tulbura.

— O să moară?

— Nu, dacă Adam o poate ajuta cu ceva, răspunse Sudie, aşezându-se în faţa ei.

Mai liniştită, Eve continuă:

— Se întâmplă des să fie chemat în toiul nopţii?

Menajera chicoti.

— Zorii zilei nu-s chiar în toiul nopţii, dar imediat ce vine primăvara, Adam e foarte des trezit din somn.

Văzând cu câtă poftă mânca Eve, zâmbi.

— Mă bucur că ţi-e foame. Mie îmi pari cam slăbuţă. Poate că, dacă stai aici câteva zile, punem ceva cărniţă pe tine.

Deşi ochii i se îndreptară spre silueta bine căptuşită a lui Sudie, Eve nu răspunse. În schimb, îi ceru să-i vorbească despre

târgul de primăvară şi cei pe care avea şanse să-i întâlnească acolo.

— Păi, ia să vedem. Întâi şi-ntâi, ai s-o cunoşti pe Alice Rasmussen, când trecem să-i luăm vopselele.

Măsurând-o cu privirea, menajera adăugă:

— Aş zice că-i cam de-aceeaşi vârstă cu tine. E o scumpă, deşi cred că s-ar putea să se fi întins mai mult decât îi ajunge plapuma. Imediat după ce-a deschis magazinul, a descoperit că era gravidă, aşa că acum nu-şi mai vede capul de-atâtea treburi: învăţatul, afacerile, şi-un copil mic pe deasupra. Tăietura asta la mână o să-i dea peste cap tot programul, chiar şi cu ajutorul lui Gladys.

— Cine-i Gladys?

— Gladys Kopfman. O ajută pe Alice după-amiaza, la magazin, şi stă şi cu ochii pe copil până termină Alice de predat la şcoală, pe la ora trei.

Cu foamea oarecum mai potolită, Eve împinse farfuria la o parte, ascultând.

— La târg va veni tot oraşul. Oameni pe care-i cunoaştem de-o viaţă şi care ne sunt prieteni. Connie Hummel e decoratoare de interior, iar soţul ei, Jim, conduce agenţia locală de asigurări. Clarel Krpan e contabilă. Soţul ei e nu ştiu ce conţopist la o corporaţie din Milwaukee. Otto Niehoff e proprietarul supermarketului local. Soţia lui, Frieda, face parte cam din toate comitetele din oraş, la fel ca şi Caroline, soţia lui Emery Hartwig. Între ele două are loc o luptă continuă, ca să vadă cine reuşeşte să prezideze cele mai importante evenimente.

Îşi mişcă sprâncenele, făcând-o pe Eve să zâmbească, şi continuă s-o amuze în timp ce înşira mai departe numele localnicilor, cu câte o descriere sumară pentru fiecare. Vorbea fără răutate; viaţa în vale o ajutase să-i privească pe orăşeni cu o

anumită detaşare. Eve comentă cu privire la numărul mare de nume germane.

— Asta-i fiindcă zona noastră a fost colonizată la început de fermieri nemţi şi yankei. Pe urmă au venit norvegienii, plus o doză sănătoasă din alte neamuri europene, înainte de sfârşitul secolului. Acum, avem construcţii noi care răsar în jurul nostru precum ciupercile, şi devenim o amestecătură de toată frumuseţea.

Oftă.

— Cum spuneam şi aseară, familiile se împrăştie în toate cele patru vânturi. În zilele noastre, majoritatea tinerilor se mută. Nu pot spune că le găsesc vreo vină. Nici chiar o fermă mai mărişoară nu poate fi de-ajuns acum pentru mai mult decât o familie. Aşa că, atunci când nu mai rămâne nimeni care să se ocupe de ele, fermele se scot la vânzare.

Eve încercă să găsească şi unele aspecte pozitive.

— Cred că e neliniştitor să vezi atâtea schimbări în jur dar, cu siguranţă, toate posibilităţile noi de cazare le oferă şanse firmelor solide? Ca să nu mai vorbesc de antreprenori şi oamenii de afaceri aflaţi la început de drum.

Sudie nu părea prea convinsă.

— Firmelor solide, poate. Totuşi, încă n-am văzut niciun semn că noii veniţi vor îmbogăţi prea mult comunitatea. Pe lângă legea fiscală pentru o şcoală nouă, bineînţeles. În viaţa mea n-am mai văzut atâţia copii!

— A, înseamnă că azi voi avea mult de lucru!

La auzul cuvintelor ei, expresia menajerei se înveseli, iar Eve îi ceru hârtie şi creion.

— Vreau să fac o listă a subiectelor pe care le-aş putea picta pe feţele copiilor şi, dacă-mi rămâne timp, să-ncerc să schiţez câteva idei.

Sudie îi aduse o hârtie, spunând:

— Timp e destul. De vreme ce-n dimineaţa asta nu mergem la biserică, nu-i nicio grabă.

— O, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că nu te poţi duce din cauza mea.

— Nicio grijă. Pastorul n-o să se supere.

Începu să strângă vasele de la micul dejun.

— Primăvara, e obişnuit să aibă puţini enoriaşi. La fel şi-n perioada recoltei.

Eve, care se deprindea tot mai mult cu dezinvoltura lui Sudie, nu-şi mai făcu griji şi începu să-şi scrie lista.

* * *

Scoţându-şi geaca de doc, Adam intră în bucătărie.

— Te pregăteşti pentru munca de azi?

Aproape ajunsese la masă când Eve ridică în sfârşit capul, clipind din ochi, ca şi cum abia atunci i-ar fi observat prezenţa.

— Bună. Scuză-mă, n-am fost atentă. Mă absoarbe prea mult ceea ce fac, încât nu mai remarc nimic din tot ce se întâmplă în jurul meu.

— Unii o numesc concentrare.

— Zi-i cum vrei. Numai aşa reuşesc să muncesc enorm de mult.

Se încruntă uşor.

— Atâta numai că nu lucrez.

Coborî privirea spre hârtia din faţa ei, iar creionul pe care-l ţinea între degete se înclină când strânse pumnul. Părea surprinsă de ceea ce vedea.

Câteva linii groase conturau trupul lui Sheba, culcată pe

podea, cu o mulţime de liniuţe scurte sugerând blana.

— Pot să arunc şi eu o privire?

— Da, te rog, îl invită Eve, împingând hârtia pe masă. E doar o schiţă rapidă, nu prea reuşită, teamă mi-e.

Impresia lui Adam se confirmă de la prima privire, după care studie schiţele şi mai sumare ale capului căţelei pe care Eve le făcuse pe aceeaşi coală.

— Nu sunt expert, desigur, dar trebuie să spun că-mi pot recunoaşte propriul câine.

Puse hârtia la loc pe masă, arătând spre desen.

— Nici nu-ţi pot spune de câte ori am văzut expresiile astea pe faţa ei. Cu botul pe labe, privindu-mă pe sub gene de parcă ar spune: „Cine, eu?” De obicei, când o cert pentru câte o boroboaţă.

Eve râse.

— Probabil e cu conştiinţa încărcată. Când a venit, am întrebat-o unde erai şi cu răspunsul ăsta m-am ales.

Priviră amândoi spre Sheba, care dădu din coadă, mulţumită că i se acorda atenţie.

Dacă Eve putuse surprinde personalitatea căţelei într-o schiţă atât de sumară, oare ce era în stare să realizeze când îşi dădea osteneală? Adam se uită din nou spre masă.

— Ai ceva împotrivă s-o păstrez? întrebă el, arătând spre foaie.

Obrajii palizi ai Evei se înroşiră uşor.

— Nu, n-am nimic împotrivă, dar… Dacă pot cumpăra un bloc de desen, în dimineaţa asta când trecem să luăm vopselele, îţi voi face una mai reuşită. Diseară, în caz că maşina mea va fi gata mâine.

— Mulţumesc.

Lui Adam nu-i plăcea senzaţia de gol pe care i-o dădea

referirea ei la plecare. Avea de gând să-şi găsească timp pentru a sta de vorbă cu Schneider, ca să afle măcar ce era în neregulă la maşina Evei şi cât timp dura reparaţia. Nu voia ca a doua zi, la întoarcerea acasă, să descopere că Eve plecase.

— După cum se vede, pe copii îi aşteaptă un regal! comentă el arătând spre celelalte coli, pe care se recunoşteau diverse personaje preferate ale copiilor. Tatăl tău nu şi-a dat seama cât de talentată eşti?

— Drăguţ din partea ta că o spui, dar…

— Nu sunt drăguţ, sunt sincer.

Văzând că în ochii Evei apăruse aceeaşi expresie îndureratăca în seara trecută, când vorbise despre tatăl ei, se uită la ceas, schimbând subiectul.

— Mai bine s-o chemăm pe Sudie şi să mergem. Unde e?

— Aici sunt, răspunse din hol servitoarea.

Adam o cuprinse afectuos cu braţul pe după umeri, aducând-o în bucătărie.

— Iar încerci să restaurezi opera naturii? Azi, Carl şi cu mine le vom însoţi pe cele mai drăguţe femei din tot târgul.

Sudie îl privi cu drag, alungându-i gluma cu un gest, dar Eve simţi cum i se încălzea inima. Imediat, însă, îşi aminti ce-şi spusese înainte de culcare. Se ridică în picioare, simţind că-i amorţise spatele după atâta stat pe scaun.

— Ce-ţi mai face piciorul? o întrebă Adam.

Eve se frecă pe fund, cu jale.

— Când mi-l voi simţi din nou, am să-ţi spun. Cum se simte vaca?

— Când am plecat, era încă ameţită, dar se ţinea pe picioare.

— O să-şi revină?

Adam dădu din cap, iar Eve continuă, curioasă:

— Ce avea?

— Hipocalcemie. Febra laptelui. Se întâmplă adesea, după fătat.

Nu însemna prea mult pentru Eve, dar probabil că nu era momentul pentru un curs intensiv de medicină veterinară. Uşurată că animalul nu era în pericol, spuse doar atât. Adam îi zâmbi:

— A, ar fi trebuit să mă aştept. Eşti o adevărată iubitoare de animale.

Drept răspuns, Eve zâmbi automat, dar clătină din cap.

— Nu ştiu, niciodată n-am avut niciun animal. Şi nu le-am văzut niciodată mai de aproape decât la grădina zoologică.

— Vrei să spui că în copilărie n-ai avut nicio pisică sau un câine?

Când Eve clătină din cap, Adam păru uimit.

— Mă rog, poate că ai avut o copilărie plină de lipsuri, dar acum ai ajuns în locul – şi la omul – potrivit ca să îndrepte lucrurile.

Gândindu-se la viaţa ei, Eve îşi spuse că se putea ca Adam să aibă întrucâtva dreptate. Afecţiunea necomplicată a lui Sheba, în seara trecută, fusese minunat de reconfortantă. Nedorind să se lase furată de amintiri dureroase, şi le împinse înapoi în tainiţa unde le era locul şi se uită în jur, în căutarea altor privelişti interesante.

Părăsiseră deja valea lui Adam şi goneau pe şosea. În depărtare păştea alene o turmă de vaci. Păreau înalte cam de trei degete.

Nu peste mult, intrară în orăşelul unde lăsaseră maşina de cu seară. Case mari, cu un etaj şi verande întinse, construite din cărămidă şi lemn, se aliniau pe proprietăţile spaţioase, la umbra copacilor. Când opriră la un semafor, Eve întoarse capul şi privi în

lungul străzii înguste, pentru a vedea că era intersectată de altele, perpendiculare pe ea. În depărtare se înălţa turla unei biserici, dintre maşinile parcate în jur. Cu excepţia cântecului unei păsări, purtat pe aripile adierilor, domnea o linişte desăvârşită.

Apoi, Adam ambală motorul şi porni spre magazinul cu produse de artă plastică.

Magazinul, plin cu articole pentru grafică, era la fel de surprinzător ca proprietăreasa lui, Alice Rasmussen. Iar aceasta, în loc de a arăta ca o versiune mai tânără a lui Sudie, era vivace şi foarte şic. Avea păr şaten lung, strâns pe lângă cap, şi ochi imenşi, de un căprui cald.

Când îi strânse mâna, Eve observă că o avea bandajată.

Tânăra şi-o privi cu un zâmbet amărât.

— Durează puţin până mă obişnuiesc. Nici nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare-ţi sunt pentru că mă ajuţi cu problema asta. Mă simt îngrozitor de prost că am putut avea un asemenea accident.

— Cunosc sentimentul, recunoscu Eve, dar de-asta se numesc „accidente”, nu? În fond, nu ne rănim de bunăvoie.

Zâmbetul mâhnit al lui Alice reapăru, când norvegiana îi văzu vânătaia umflată de la picior.

— Mă rog, îmi pare bine că întâlnesc o tovarăşă de suferinţă. Şi-ţi sunt de două ori mai recunoscătoare pentru ceea ce faci.

Se întoarse, pornind spre tejghea.

— Acum, că ştiu despre accidentul tău, pot să mă relaxez.

— Ce vrei să spui? întrebă Sudie, urmându-le ca să examineze cutia de carton plină cu materiale.

— Numai că Gladys a reuşit să-şi sucească glezna pe nişte pietre, în curtea bisericii, azi dimineaţă. Şi-a luxat-o. De când a dat telefon soţul ei ca să-mi spună că cel puţin o săptămână va umbla în cârje, o ţin pe Karen ca pe ouă, de frică să n-o scap. Şi, cum

necazurile vin întotdeauna câte trei, asta înseamnă că Gladys e a treia, deci pot sta liniştită.

Îi zâmbi Evei, cald şi prietenos.

— Karen e fiica mea.

— Maică Precistă! exclamă Sudie îngrijorată. Şi ce-ai să te faci, şi cu ea, şi cu magazinul…?

— Bună întrebare. Mă gândeam să întreb azi pe la târg, să văd dacă nu găsesc pe cineva care să mă ajute pentru câteva săptămâni. Chiar şi după ce Gladys va scăpa de cârje, nu va putea să umble prin magazin, sau să alerge după Karen. Lasă, că rezolvăm noi cumva. Şi-acum, reluă ea cu însufleţire, ia să vedem de materialele astea.

În timp ce reţinea lista de articole, Eve nu-şi putea alunga îngrijorarea. Prima ei reacţie fusese aceea de a se repezi să-şi ofere serviciile. Dar se stăpânise. În fond, trebuia să se concentreze asupra propriilor ei probleme. Şi-n plus, probabil că maşina urma să fie gata cel mai târziu a doua zi după-amiază, astfel încât putea porni la drum. Totuşi, cumva, în timp ce Alice descria unele dintre subiectele pe care băieţii le ceruseră spre a le fi pictate pe feţe, izolarea cabanei nu i se mai părea la fel de ispititoare ca în urmă cu două zile.

Probabil Alice îi simţea frământarea, căci scurtă explicaţiile şi se interesă:

— Ai vreo întrebare?

— Despre pictura facială nu, dar… Ştiu că magazinul e închis, însă n-aş putea să cumpăr un bloc? I-am promis lui Adam că i-o desenez pe Sheba, pentru ospitalitatea lui.

— Serveşte-te cu tot ce ai nevoie. Măcar atâta pot face şi eu în schimb.

— O, îţi mulţumesc pentru ofertă, dar nu e necesar.

— Din partea mea, este. Poftim, să-ţi arăt ce am şi poţi să alegi.

Alice insistă să-i dea mai multe creioane de cărbune şi o gumă de şters, precum şi blocul cu coli. Eve văzu şi alte câteva lucruri pe care şi le-ar fi dorit, dar se hotărî să aştepte până a doua zi. Altfel, probabil că Alice i le-ar fi dat şi pe acelea.

Când bărbaţii se apropiară, Alice îi dădu cutia lui Adam, adăugând:

— Carl, lângă uşă mai sunt nişte lucruri. Nu vrei să le încarci şi pe alea?

Apoi îi zâmbi Evei:

— Doar câteva mărunţişuri, ca să vă facă ziua mai suportabilă.

În câteva minute, porniseră din nou la drum. Când trecură prin faţa bisericii pe care o văzuse mai devreme, Eve întrebă:

— Apropo, de fapt unde anume mergem?

— Pe locul de târg. Nu e departe.

Adam o studie în timp ce privea peisajele. Părea mai relaxată decât în ajun.

— Cred că n-ai văzut niciodată un rodeo, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Azi are loc şi un rodeo?

Luminiţa de interes din ochii ei albaştri îl făcu să râdă.

— Nu, dar la sfârşitul zilei se va ţine o demonstraţie de călărie. Destul de simplă, în comparaţie cu un rodeo, dar interesantă de văzut.

— Participi la rodeouri?

— N-am mai fost de ani de zile. Pun prea mult preţ pe pielea mea. Şi-n plus, n-am fost niciodată prea bun, şi e greu să te lupţi cu o vacă sau un cal bolnav, când ai coastele bandajate.

Apoi o întrebă, curios:

— Cum ţi s-a părut Alice?

— Pare foarte mulţumită de viaţa ei şi de propria ei persoană.

Adam reflectă la răspunsul Evei. Mulţi oameni ar fi spus ceva mai convenţional, cam în genul „pare o femeie drăguţă”, dar Eve îşi exprimase deschis sentimentele. După cele spuse în seara trecută, răspunsul ei de acum îi reflecta dilema actuală. Cât timp trecuse de când îi stârnise interesul şi altceva decât agricultura şi animalele?

— O cunoşti de mult?

— Pe Alice?

Eve dădu din cap, iar Adam zâmbi.

— Din leagăn, efectiv. Mai mult, la un moment dat, în adolescenţă, vederea mi s-a îmbunătăţit brusc şi am făcut o pasiune pentru ea. Dar n-a durat mult. În vara aceea, m-a învins la cursele cu butoaie, iar orgoliul meu era prea sensibil ca să suporte o asemenea lovitură.

— Aşa că s-a măritat cu altul.

— Cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, de fapt. Cred c-o să-ţi placă şi Fisk.

— Dar tu? Ai fost însurat vreodată?

Hmm… să fi fost doar o simplă curiozitate, sau un semn de interes?

— Nnţ. Sunt încă liber.

Şi-i plăcea libertatea. Sau, cel puţin, aşa crezuse până în seara trecută, când o anumită fată de la oraş îi sfidase orgoliul.

Capitolul 5

Adam hoinărea prin puhoiul de lume, ocolind copii care se

zbenguiau, plimbăreţi singuratici şi clienţi avizi după cumpărături. Aroma de hamburgeri şi crenvurşti fripţi care-i plutea pe la nări făcea să-i lase gura apă. Dacă socotise bine timpul, Eve trebuia să fie gata pentru o gustare.

Gemu aproape sonor când văzu şirul de copii care stăteau la coadă în jurul ei. Din urmă cu o oră, când îi adusese o limonadă, coada devenise de două ori mai lungă. Sub umbrela pe care i-o oferise Alice, trei copii stăteau agăţaţi de umerii şi scaunul Evei, iar alţii trei se buluceau în jurul ei, în timp ce picta faţa lui Jamie McKenzie. Adam, însă, observă că erau atenţi la piciorul ei rezemat pe alt scaun.

Eve comenta încontinuu, în timp ce de sub pensula ei prindea contur un liliac. Băieţii îi criticau lucrarea, dar Eve nu părea să se supere. Înmuie penelul într-un borcan cu apă, şterse cu el o linie, apoi tamponă faţa lui Jamie cu un prosop de hârtie. Apoi îşi înmuie pensula în borcănaşul cu vopsea şi trasă mai departe conturul negru.

— Mda, aşa e, comentă Ted Remson, dând din cap aprobator.

Când conturul fu gata, Eve schimbă pensulele şi începu să-l umple cu culoare.

— Şi ce-o să faceţi luna viitoare, băieţi, după ce terminaţi şcoala?

Jamie deschise gura să răspundă, dar când Eve ridică pensula rămase tăcut, oftând doar. Ted se şi repezi:

— Eu, primul lucru, am să mă duc la pescuit.

Adam zâmbi, amintindu-şi cum îi învăţase pe băieţi să pescuiască.

— Domnul doctor Wagner are-o baltă formidabilă şi ne dă şi barca lui cu vâsle. Când se face prea cald, ne şi scăldăm.

— Şi eu mă duc la pescuit! preciză sora mai mică a lui Jamie,

privind-o pe Eve cu adoraţie.

Totuşi, feţişoara de nouă ani a Melissei se înnoură când, desprinzându-se din mâna Evei care-l ţinea pe loc, Jamie replică:

— Ba n-ai să vii!

— Ba am să mă duc! Mami a zis că-n vara asta-s destul de mare ca să vin şi eu cu voi!

Înainte ca Jamie să răspundă, Eve lăsă pensula jos, arcuindu-şi sprâncenele. Băiatul se supuse fără o vorbă, mulţumindu-se să se încrunte la sora lui. Clătindu-şi pensula, Eve spuse:

— Vă duceţi tocmai până în valea domnului doctor Wagner ca să pescuiţi?

— Locuim în partea cealaltă, răspunse Melissa.

— Nu-i aşa de departe, adăugă Ted, fin că putem ajunge acolo, din oraş, pe-un drum de biciclete.

Eve schimbă borcănaşele cu culoare.

— Mă gândeam că poate mergeţi cu caii.

— Eu n-am cal, o informă Ted. Câteodată, domnul doctor Wagner ne lasă să-i călărim pe ai lui.

— Ce drăguţ!

— Mda, şi el e-un tip destul de drăguţ. Totuşi, când e vorba de îngrijit animalele de casă, e groaznic de strict.

Cuvintele lui Ted îl făcură pe Adam să-şi muşte buzele.

— Toţi aveţi animale acasă?

Începu să fie bombardată cu diverse nume şi descrieri de animale. Înainte ca Adam să-şi dea seama ce se întâmpla, Jamie se ridică de pe scaun, iar Melissa se aşeză în locul lui. Fără a pierde o clipă, Eve îşi clăti pensula şi începu conturul unui fluture, în timp ce pomelnicul câinilor şi a pisicilor continua. Încă doi copii se aşezară la coadă.

Adam se strecură în grup, uşurat să vadă picturi gata

terminate pe feţele care se înghesuiau în jurul Evei.

— Bună, copii. Ia uite, ce desene frumoase!

După ce examină vreo două şi comentă, spuse:

— Ce şanse credeţi că ar avea domnişoara Sutton ca să mănânce ceva?

Nu auzi proteste, deşi se vedea clar că erau nemulţumiţi. Se grăbi să continue:

— Oricât de mult îi place domnişoarei Sutton să vă picteze, mai trebuie să ia şi câte o pauză din când în când.

Trăgând-o de codiţe pe Suzie Jefferson, adăugă:

— Doar nu vreţi să obosească atât de tare încât să nu-şi mai poată ridica pensula, nu-i aşa?

Suzie, care era următoarea la rând, dădu solemn din cap, dar alţi câţiva chicotiră.

În timp ce-şi clătea pensula, Eve spuse:

— Tu vei fi prima mea clientă când mă întorc, la ora…

Se uită la ceas.

— Peste o oră, i-o luă Adam înainte. Spune-i mamei tale că trebuie să te întorci la unu şi jumătate, da?

— Iar eu sunt a doua! declară sora lui Suzie.

Se dezlănţui un cor de voci, strigând numere.

— Nu-i rea ideea, fu Adam de acord. Stabiliţi-vă numere şi ţineţi-le minte. Dacă cineva întârzie, următorul poate trece în locul lui, iar rândul se păstrează. Ne-am înţeles?

Se întoarse spre Eve, care-şi spăla mâinile de vopsea, amuzată.

— Te descurci foarte bine cu copiii, comentă ea.

— Am avut un profesor excelent. Bunicul meu nu mi-a vorbit niciodată de sus.

Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice, apoi aşteptă câteva

momente până i se dezmorţiră picioarele.

Pe drum, îi tot opreau prieteni dornici să stea de vorbă cu Adam. După a patra interpelare, acesta îşi dădu seama că-i atrăgea frumoasa domnişoară de la braţul lui, iar torentul întrebărilor începu să se dirijeze spre ea.

Înţelese că vestea se răspândise, când îşi văzu asistenta repezindu-se spre ei.

— Bună, Martha. Ai mâncat?

— Da, de ce?

— Fiindcă mai avem doar un sfert de oră până când Eve trebuie să se întoarcă pentru a mai picta nişte feţe, şi o doare piciorul. Aşa că, dacă vrei s-o interoghezi, va trebui să vii cu noi.

— S-o interoghez, auzi acolo!

Femeia se încruntă la Adam, dar imediat întoarse capul spre Eve şi, preocupată, se grăbi s-o sprijine din partea cealaltă.

— Sărăcuţa de tine. Te-a lovit vreunul dintre huliganii ăştia?

— Nu, mă tem că numai eu am fost de vină.

Înainte ca secretara-recepţioneră-asistentă să se repeadă şi cu alte întrebări, Adam spuse:

— Eve e musafira mea.

O aşeză pe o bancă, apoi o cuprinse pe Martha cu braţul pe după umeri, făcând prezentările:

— Martha Diehl, mâna mea dreaptă. Conduce clinica… şi pe mine.

Apoi o întrebă pe Eve ce voia să mănânce, îi spuse Marthei că-i cumpăra şi ei ceva de băut şi le lăsă singure. Bănuia că, în următoarele zece minute, Martha avea să smulgă de la Eve toată povestea vieţii ei, capitol cu capitol.

Nu fu prea surprins când, la întoarcere, găsi masa înconjurată de prieteni. Eve se trase într-o parte, făcându-i loc lângă ea.

Privind în jur, Adam comentă:

— Nu ştiam că ai o asemenea popularitate.

Îi făcu cu ochiul, adăugând:

— Sau încerci să mă traduci pe terenul meu propriu?

Obrajii Evei se înroşiră, în timp ce Jim Hummel îl întreba pe Adam când observase primul semn că ar fi fost înşelat.

— Eu, unul, n-am avut niciodată nevoie de ajutor ca să găsesc o femeie drăguţă. Mărturie stă frumoasa mea nevastă, aci de faţă.

După ce soţul ei îi depuse câteva sărutări pe dosul mâinii, Connie şi-o retrase şi, râzând, se întoarse spre Eve.

— Când îi apucă să se poarte ca nişte ţânci de cinci ani, singura soluţie e să nu-i bagi în seamă, spuse ea, întinzându-se totuşi să-l sărute pe Jim pe gât.

Apoi, cu ochi strălucitori şi plini de interes, întrebă:

— Ai avut timp să te uiţi prin jur, sau te-au ţinut prea ocupată micii monştri?

La auzul ţistuitului scos de Martha, care se încruntase, adăugă:

— Îmi pot permite să vorbesc aşa, pentru că unul dintre micii monştri e al meu.

Eve îi zâmbi şi ea.

— Am fost ocupată cu ei. Pe drum încoace, am văzut nişte pături populare foarte frumoase. Poate apuc să le mai arunc o privire, la întoarcere.

Din partea cealaltă, Clarel Krpan întrebă:

— Te-a interesat vreuna anume? Ţi-am putea-o lua, de vreme ce, probabil, după masă vei fi asaltată de copii. Am văzut ce fluture frumos i-ai pictat pe faţă Melissei McKenzie. Culorile alea iridescente sunt superbe.

— Mulţumesc. Şi pentru ofertă îţi mulţumesc, dar nu am

nevoie de niciuna anume. Totuşi, pătura era foarte frumoasă.

De lângă soţia lui, Dan Krpan comentă sec:

— Noi n-avem nevoie nici de jumătate din lucrurile pe care le-am luat în dimineaţa asta. Dar, aşa cum îmi tot aminteşte Clarel, e o cauză nobilă.

Conversaţia se orientă spre diversele cumpărături făcute de unii şi alţii. Ascultându-i, Eve ajunse la concluzia că Sudie era o foarte bună judecătoare de caractere. N-o surprinseseră decât vârstele diverselor cupluri, în majoritate de-o seamă cu Adam.

După ce-i fu prezentată lui Fisk Rasmussen, Eve se ridică să plece înapoi la lucru, când Martha o întrebă pe Alice dacă găsise pe cineva în locul lui Gladys.

— Încă nu. Dar mă poţi ajuta, dacă dai sfoară mai departe.

Eve ezită un moment, cu gândul la liniştea de la cabană. Apoi, amintirea activităţilor din aceeaşi dimineaţă o făcu să-şi dea seama că, stând singură o săptămână, s-ar fi plictisit de moarte.

— Alice, nu-s sigură cât corespund cu ceea ce cauţi, dar aş dori să mă ofer.

Ştiu că procedase bine când pe faţa tinerei femei se aşternu uşurarea.

— Mi-ai salvat viaţa. Sincer, Karen nu e dificilă. Trage un pui de somn imediat după masă, aşa că nu e trează decât o oră înainte de a mă întoarce eu.

Un moment, Eve avu o senzaţie de gol în stomac. Uitase că Gladys vedea şi de copil, nu numai de magazin. Dar, în fine, cât de greu putea fi?

— Nicio problemă.

Alice se aplecă înainte, îmbrăţişând-o grăbită.

— Îţi mulţumesc. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Voi trece să iau vopselele, când termini, pentru ca tu şi Adam să nu vă mai

complicaţi cu ele. Atunci vom discuta şi despre program.

Adam îi zâmbi Evei cu o expresie aprobatoare. Surâsul lui cald făcu să i se risipească ultimele îndoieli. Uitându-se la ceas, Adam adăugă:

— Hopa, hai că-ntârziem. Regretăm, oameni buni, dar pe Eve o aşteaptă un cârd întreg de copii.

Celelalte perechi porniră agale după ei. Connie spuse:

— Mă bucur că rămâi aici, Eve. Voi trece mâine să-ţi dau bună ziua.

— Şi eu, interveni Clarel. Uite, acolo sunt păturile. Ce-ar fi să mi-o arăţi pe cea care te interesează, şi-am să ţi-o aduc eu. Sunt sigură că fetele n-au să se supere.

Eve se apucă din nou de treabă, cu un sentiment de căldură plăcută care se intensifică pe măsură ce timpul trecea şi diverşi localnici veneau la ea să se prezinte. Unul dintre aceştia fu Roy Schneider, care-i spuse că avea să se uite la maşina ei a doua zi dimineaţa la prima oră, urmând s-o anunţe ce problemă avea. Cel mai surprinzător era faptul că un număr de prieteni de-ai lui Adam îi aduseră răcoritoare, stând şi la taclale cu ea pentru câteva minute fiecare.

Singura notă discordantă se produse spre sfârşitul după-amiezii, când Eve simţi că cineva o privea lung. De astă dată, percepu un sentiment de nemulţumire şi, ridicând privirea dinspre pictura pe jumătate terminată, văzu o femeie zveltă şi brunetă privind-o încruntată de la marginea mulţimii. Nu-şi amintea să-i fi fost prezentată. În orice caz ar fi reţinut hainele femeii, întrucât erau vizibil scumpe.

Se simţeau clar nişte vibraţii ostile. Nedumerită, Eve zâmbi ezitant. Expresia ei prietenoasă fu întâmpinată cu o privire de-a dreptul feroce, înainte ca tânăra să se întoarcă şi să dispară printre

oameni.

Fetiţa la a cărei faţă lucra se mişcă nerăbdătoare, iar Eve, ridicând din umeri, uită imediat de tânăra cea misterioasă.

Când termină în sfârşit de pictat, Adam o luă într-un tur al târgului. Voia s-o ducă în braţe, dar Eve refuză, spunând că avea nevoie să facă mişcare.

Totuşi, nu putu ignora plăcerea pe care o simţi când Adam insistă să se rezeme de antebraţul lui musculos.

— Ordinul medicului, spuse el.

— A, da? Dar eu nu-ţi sunt pacientă. Am numai două picioare.

— Să nu crezi că nu le-am observat. E o schimbare agreabilă pentru mine.

Peste un moment, când apărură câteva clădiri joase, Adam îi spuse zâmbind:

— Hai să-ţi arăt nişte clienţi mulţumiţi.

Porniră pe culoarul dintre boxele de unde răsunau ţipete de animale, acoperind glasurile oamenilor. Eve începu să alinte mieii drăgălaşi şi purceluşii cu cozi ca tirbuşoanele, care stăteau printre paie şi rumeguş.

Intrară în următoarea clădire, unde Adam spusese că erau găzduiţi unii dintre foştii lui pacienţi. Eve văzu un animal enorm, în primul staul, şi făcu un pas înapoi, când vietatea scoase capul peste uşă, la apropierea lor.

— Asta-i o vacă?

Adam o privi nedumerit.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Păi e destul de mare ca să pui şaua pe ea!

— Dacă pe cucoanele astea le găseşti mari, râse Adam, aşteaptă numai să vezi taurii.

Îşi trecu mâna peste capul vacii, mângâind-o cu afecţiune.

— Haide, n-o să-ţi facă nimic.

Când vaca întoarse capul spre Adam, frecându-şi botul de el, Eve prinse curaj şi o bătu pe o latură a gâtului lucios. Vaca se apropie şi mai mult de Adam, îndesându-şi capul sub braţul lui, iar Eve zâmbi, gândindu-se ce efect avea Adam asupra femelelor de orice specie.

Sub îndrumarea lui, deveni mai încrezătoare în relaţiile cu animalele şi descoperi că-i făceau mare plăcere. Vacile acelea imense şi cuminţi aveau ceva care o înduioşa.

Când încercă să exprime acest lucru în cuvinte, Adam zâmbi.

— Animalele astea au fost tratate bine şi au încredere în oameni. N-ar avea niciun motiv să nu aibă. Dacă nu sunt maltratate de cineva, reacţionează ca nişte căţei uriaşi şi se bucură de toată atenţia pe care le-o acorzi.

— Cam ca oamenii, comentă Eve fără să se gândească.

— Într-adevăr.

Adam o cuprinse cu braţul pe după umăr şi o conduse spre ieşire.

— Dar, între noi fie vorba, am descoperit că animalele sunt mai cinstite decât oamenii.

Eve se simţi din nou vinovată că nu-i dezvăluise adevărul despre ea. Clătinând din cap, conchise că-şi risipea energia emoţională degeaba. Urma să stea acolo foarte puţin timp, aşa că nimeni n-avea să afle.

* * *

Peste două ore, Adam o conduse la restaurantul local, pentru cină. Prima persoană pe care Eve o văzu de cum intră fu bruneta misterioasă din timpul zilei. Nu putea să-şi imagineze ce făcuse ca

s-o supere pe acea femeie, care se încruntă la vederea ei, dar preferă să nu-şi mai bată capul, în timp ce o ospătăriţă îi conducea spre o masă din partea opusă a salonului.

După ce făcură comanda, îşi potoliră setea cu bere. Conform previziunilor lui Sudie, vremea se încălzise.

— Deci, începu Adam, frecându-şi mustaţa cu un deget, de ce n-ai practicat psihologia infantilă pe progeniturile prietenilor tăi?

Eve observase că locuitorii statului Wisconsin nu ezitau să pună cele mai năstruşnice întrebări şi zâmbi. Apoi, amintindu-şi de bone şi guvernante, ridică din umeri.

— Cred că îmi foloseam energiile în altă direcţie. M-am apucat de lucru în vara când am absolvit colegiul şi, nu peste mult, tatăl meu a început să-ncerce să mă convingă că trebuia să urmez studiile post-universitare.

Aruncându-i o privire lui Adam, văzu că relatarea ei îl interesa, aşa că povesti mai departe.

— M-am împotrivit timp de un an, dar până la urmă i-am făcut pe plac, ca de obicei. Am păstrat legătura cu prietenii, desigur, dar de-acum mă concentram asupra studiilor, ca să am note cât mai bune, în timp ce ei se concentrau să aibă copii. Ne-am îndepărtat încetul cu încetul. După ce am absolvit, m-am adâncit din nou în muncă şi, într-un fel, nu mi-am mai reluat vechile legături.

— Şi nu te-ai măritat.

Cu un fior, Eve simţi că începea să se înroşească.

— Ăă, nu…

Spre propria ei surprindere, adăugă:

— Dacă stau să mă gândesc, cred că n-am făcut-o fiindcă tatăl meu era mulţumit de felul cum îmi foloseam energia. Voiam să-l satisfac, iar asta nu-mi lăsa prea mult timp pentru relaţiile personale.

Când tatăl ei murise, Eve tocmai era pe cale să renunţe la toate vechile ei visuri.

Sătulă să-şi tot facă psihanaliza – sau de teamă să sondeze şi mai adânc acel teritoriu sensibil – schimbă subiectul:

— Dar tu? Tu cum de nu te-ai însurat niciodată?

— Aveam toate pogoanele alea de recuperat, mai ţii minte? Într-un fel, visul bunicului a devenit al meu şi m-am obişnuit să mă gândesc numai la pământuri.

Ridică din umeri, semn că nu-l deranja.

— Şi, întrucât n-a apărut nicio persoană interesantă ca să-mi distragă atenţia, am început să-i învăţ pe copiii altora cum să pescuiască şi să călărească.

Zâmbi cu auto-ironie, în timp ce ridica sticla la gură.

— Mda, am auzit.

Zâmbetul se şterse de pe buzele Evei, alungat de curiozitate.

— Cum îţi găseşti timp ca să le faci pe toate? Ferma, îndatoririle de veterinar, afacerile, copiii?

— Nici eu nu ştiu. Lucrul cel mai important pe moment le împinge pe toate celelalte în planul doi. Şi, cumva, până la urmă se fac toate.

Continuară să-şi povestească unul altuia despre copilăria şi adolescenţa lor, până când lângă masă apăru Fisk, cu un zâmbet amuzat.

— Am fost trimis să vă invit la masa noastră, spuse el, ca să bem ceva împreună, de vreme ce aţi terminat de mâncat.

În timp ce mergeau spre mesele pe care prietenii lui Adam le alăturaseră, Eve o observă din nou pe femeia necunoscută, care păru să se însufleţească la vederea lui Adam. Acesta, însă, nu-i dădu nicio atenţie, prezentând-o doar pe Eve acelor prieteni pe care ea încă nu-i cunoscuse. În sfârşit, aşezându-se lângă Alice,

Eve o întrebă în şoaptă cine era bruneta.

Alice aruncă o privire iritată spre grupul cel zgomotos.

— Vai de mine... Jane e iarăşi în formă. Jane Hartwig, îi explică ea Evei.

Grupul le atrăsese atenţia aproape tuturor celor din pizzerie. Deodată, Jane Hartwig se ridică, anunţând că ea se plictisise. În timp ce vorbea, mângâia umărul bărbatului de lângă ea, dar Eve observă privirea piezişă pe care o aruncase pe sub gene spre ea şi Adam. Acesta o ignora, vorbind mai departe cu un prieten de-ai lui.

Chelneriţa se apropie să le ia comanda de bere şi, când Eve ridică din nou privirea, văzu că grupul lui Jane dispăruse.

* * *

Deşi ziua fusese însorită şi caldă, seara era destul de friguroasă, în timp ce localnicii îşi luau rămas bun, câteva ore mai târziu.

— Îmi plac prietenii tăi, îi spuse Eve lui Adam, după ce se urcară amândoi în camionetă.

— Majoritatea au răspuns gestului tău binevoitor de a o ajuta pe Alice, răspunse el, înainte de a porni motorul. E foarte populară. Aici s-a născut şi a crescut, iar de-a lungul anilor a adunat o mulţime de prieteni. Când au aflat că rămâi la noi şi, pe deasupra, o ajuţi, ai cucerit chiar şi cele mai împietrite inimi.

Îi zâmbi sexy pe sub mustaţă, iar Eve îi surâse şi ea.

— Desigur, nu strică nici că şi tu eşti prietenoasă din fire.

— Mi s-au spus multe despre mine, dar pe-asta nu-mi amintesc s-o mai fi auzit.

— Stai aproape de noi, şi vom face din tine o credincioasă, Fată de la Oraş.

Prima oară când Adam o numise astfel, cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă, în glasul lui se simţise o anumită ironie. Acum Eve percepu şi o undă de tandreţe.

Când ajunseră acasă, Adam ocoli până lângă portiera din dreapta şi o luă în braţe. Îi inspiră parfumul ispititor care-l sâcâise toată ziua, simţind o mare satisfacţie când Eve se cuibări la pieptul lui, cu un oftat.

— Apropo, dacă Schneider spune că reparaţia maşinii mai întârzie, nu-ţi face griji. O poţi folosi pe asta.

— Mulţumesc… şopti încet Eve, cu vocea înfundată în umărul lui.

La uşa casei, Adam se opri pentru ca Eve să deschidă, dar observă că rămase nemişcată în braţele lui. Coborând privirea, îi văzu ochii închişi. Sărăcuţa…! O istoviseră.

Drumul până în dormitorul de la etaj fu o adevărată tortură, cu fruntea Evei rezemată de gâtul lui şi parfumul ei inundându-i toate simţurile. Lampa ridicol de mică de pe noptieră răspândea o lumină intimă, iar Adam o depuse uşurel pe Eve în patul cu aşternutul gata desfăcut.

— Somn uşor, micuţo.

Cu mişcări încete, îşi coborî gura până când i-o acoperi pe a ei, într-un sărut blând. Buzele li se împreunară, dar în clipa următoare Adam se retrase.

— Somn uşor, repetă el în şoaptă şi plecă – înainte de a fi prea târziu.

Capitolul 6

Eve tocmai încălzise laptele praf al lui Karen şi începea să-i

dea să sugă din biberon, când clopoţelul de deasupra uşii anunţă că sosise cineva. Cu copilul în braţe şi sticla în mână, trecu în partea din faţă a magazinului. Două femei tinere stăteau în faţa peretelui cu picturi de vânzare despre care Alice îi explicase că etala tablouri primite în consignaţie.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, spuneţi-mi, îşi anunţă Eve prezenţa de după tejghea.

Cele două se întoarseră, iar Eve deveni ţeapănă. Jane Hartwig, îmbrăcată într-un taior de in şi pantofi cu tocuri, o privi rece, înainte de a reveni cu atenţia la tablouri.

— Nu, e prea mohorât, spuse prietena ei, arătând un tablou. Prea simplist. Aici nu se găseşte absolut nimic de valoare.

Jane întoarse capul şi o privi lung pe Eve, observându-i bluza de casă, blugii şi tenişii.

— Absolut nimic de valoare.

Eve fierbea, dar îşi păstră calmul. Nu trădă nici măcar printr-o tresărire faptul că înţelesese provocarea şi insulta adresată ei personal.

— Îmi pare rău, domnişoarelor, că n-aţi găsit nimic care să vă intereseze, spuse ea cu amabilitate. Să mai treceţi pe la noi.

Şi reveni în camera din fund. Dar efortul o costase şi, când se aşeză în balansoar, constată că-i tremurau genunchii. Imediat, însă, auzi sunetul uşii de la intrare trântindu-se, şi zâmbi uşor.

Privi fetiţa care se uita la ea cu ochi imenşi şi începu s-o legene, spunându-i:

— Dacă fetiţele vor să se joace cu focul, trebuie să aibă ceva mai inflamabil decât nişte chibrituri umede.

* * *

Adam bătu la uşa din spate a casei bunicului său pentru a doua oară în două ore. Prima dată Eve nu fusese acasă, iar acum, fiind aproape seară, începea să se îngrijoreze. Apoi o văzuse trecând cu maşina şi se hotărâse să mai aştepte puţin timp, pentru a o lăsa să se liniştească.

Sheba lătră insistent, în timp ce Adam aştepta cu mâna pe clanţă, iar în cealaltă mână cu plăcinta de mere pe care Sudie o copsese anume pentru Eve.

— Mda, fetiţo, ştiu. Şi eu vreau s-o văd, dar cred că e bine să avem puţină răbdare.

Când Eve deschise în sfârşit uşa, Adam ridică plăcinta în faţa lui ca pe o ofrandă de pace.

— Bine ai venit. Sudie ţi-a pregătit-o.

— O, mâncare! Minunat!

Eve luă platoul cu plăcinta şi, întorcându-se, îl invită peste umăr:

— Intră. Am făcut cafea. Putem să bem o ceaşcă, la plăcinta asta.

În timp ce Eve o întâmpina pe Sheba, Adam intră în bucătărie, unde se opri brusc. Pe bufet şi pe jos stăteau aliniate fel şi fel de cutii şi borcane. O tavă din carton şi staniol, pe masă, conţinea un cotor de măr, ca mărturie mută a cinei frugale pe care tocmai o mâncase Eve. Adam îşi dori să fi venit după ea imediat ce văzuse farurile maşinii, ca s-o invite la ghiveciul gătit de Sudie pentru el.

În timp ce lua ceştile şi farfurioarele din dulap, Eve îl văzu privind cumpărăturile.

— La început m-am apucat să le îndes la nimereală, până mi-am dat seama că aşa în veci nu voi mai găsi nimic. Aşa că am luat-o mai metodic. Mi s-a părut mai uşor să le pun pe toate în ordine mai întâi, iar apoi să le aleg locurile.

Adam observase cutiile de conserve împărţite după categorii: legume, fructe şi supe. Apoi, clipi din ochi. Văzuse un detaliu antologic – Eve rându-i-se fiecare grup în ordine alfabetică.

— Se vede clar că eşti o organizatoare înnăscută.

Eve îi făcu semn să se aşeze la masă.

— Tilly spune mereu că, dacă o treabă merită să fie făcută, atunci merită să fie făcută bine.

— Tilly?

— Mi-e ca o mamă.

Se aşeză şi începu imediat să înfulece din plăcintă, în timp ce Sheba aştepta cu speranţă la picioarele ei.

— Mmmmm. N-ai idee ce gustoasă e!

— Sudie e o bucătăreasă bună. Numai că, până apuc eu să mănânc toate bunătăţile ei, îşi cam pierd prospeţimea.

Eve mâncase deja jumătate din porţia ei, iar Adam încă nici nu luase prima îmbucătură. Tocmai tăiase o bucăţică din felie, când auzi un icnet şi, ridicând privirea, văzu că Eve lăsa jos ceaşca de cafea, tuşind.

— Ai păţit ceva?

Clătinând din cap, Eve se strâmbă.

— Of, e infectă!

Adam dădu să guste din ceaşca lui, dar Eve îl opri:

— Nu, crede-mă, mai bine să nu-ncerci!

Se ridică, luând ceştile de pe masă.

— Nu ştiu unde-am greşit… Sigur, e un altfel de ibric decât sunt eu obişnuită să folosesc, dar totuşi… Uff!

Cu un fior, turnă cafelele în chiuvetă.

Adam privi spre vechiul şi fidelul ibric de aluminiu al tatălui său, care stătea pe un ochi de aragaz.

— Cred că, de-a lungul anilor, i-am dăruit bunicului trei filtre

de cafea diferite. Mereu s-a întors la drăcia asta. Niciodată n-am putut să reţin cât timp trebuie să ţii la fiert cafeaua într-un ibric de aluminiu.

— E clar că nici eu.

Eve se aşează la loc, terminându-şi plăcinta. Adam o privi lung. Avea cearcăne sub ochi şi se mişca încet, semn că era frântă de oboseală.

— Cum a fost prima zi?

Pe buzele Evei jucă un mic zâmbet, ca al Madonnei, făcându-le să arate şi mai ispititoare.

— Interesantă.

Adam aşteptă cu răbdare în timp ce Eve mai mânca o felie de plăcintă, dar în curând se convinse că n-avea de gând să-i ofere mai multe informaţii. Era clar că avusese o zi grea, dacă era atât de obosită încât nici nu voia să vorbească.

— Am venit să te invit la o vizită în hambar, dar văd că eşti doborâtă.

Zâmbind, Eve dădu din cap.

— Nu e nicio grabă, continuă Adam, trecându-şi degetul mare peste mustaţă. Vreau doar să poţi călări oricând doreşti. Există vreun motiv pentru care toate astea, arătă el spre şirurile de alimente, nu pot aştepta până mâine dimineaţă?

— Niciunul. De fapt, când ai bătut la uşă, tocmai mă întrebam dacă să fac un duş sau să mă trântesc direct în pat. Iar acum, după ce-am mâncat două porţii de plăcintă, cred că patul câştigă detaşat.

— Nici nu mă mir. Să-ţi spun ceva. Ce-ar fi s-o ţii pe Sheba aici, cu tine, la noapte? Eşti în deplină siguranţă, dar îţi va ţine de urât. Dimineaţa doar deschide-i uşa, şi va veni acasă ca să mănânce.

Întrebându-se ce-avea să-i mai ofere Adam cu următoarea ocazie, Eve dădu din cap.

— Dacă eşti sigur, o ţin cu plăcere.

Închise din nou uşa şi-şi dădu seama că, dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă ea ar fi fost alta decât cea care era, ştia prea bine ce anume i-ar fi oferit ea lui Adam.

* * *

Eve reuşise să termine două desene reuşite ale lui Sheba şi o acuarelă acceptabilă. Tocmai se gândea s-o picteze şi în ulei, când auzi sunetul unei maşini şi, privind muntele de jumări pe care le pregătise, porni distrată spre uşă, convinsă că era Adam. Spre surprinderea ei, văzu un Mercedes din care tocmai cobora nimeni altul decât…

— Unchiule Robb! exclamă Eve ieşind grăbită. S-a întâmplat ceva?

— Nimic.

Unchiul ei se opri la picioarele treptelor.

— Decât dacă nu cumva te gândeşti că ar fi cazul să ştiu şi eu ce se întâmplă.

— Dar i-am lăsat vorbă lui Tilly să-ţi spună. Şi, din moment ce ai reuşit să ajungi aici, înseamnă că ţi-a spus.

— Adevărat, dar o adresă şi un număr de telefon nu prea echivalează cu o explicaţie.

Eve recunoscu tonul tăios ca de oţel din cuvintele rostite binevoitor de unchiul ei. N-avea de gând să se mulţumească doar cu un răspuns de formă.

— Am picat într-un moment nepotrivit, poate? întrebă el.

Cedând în faţa inevitabilului, Eve zâmbi.

— Deloc. De fapt, ai picat cum nu se poate mai bine. Hai să luăm micul dejun împreună, îl invită ea, deschizându-i uşa.

— Ţi-a plăcut aici mai mult decât la cabana noastră? întrebă unchiul Robb, îndreptându-se spre aragaz.

— Am avut motivele mele.

Eve începu să pună mâncarea în farfurii, dar se opri imediat, observând că unchiul ei o privea cu fascinaţie. Luă două perechi de tacâmuri şi i le întinse:

— Vrei să pui tu masa până termin eu de prăjit pâinea?

Sprâncenele stufoase ale unchiului Robb, care întotdeauna îi amintiseră Evei de două omizi grase şi păroase, se înălţară şi mai sus.

— Fireşte.

Unchiul ei nu mai spuse nimic până când se aşează şi gustă din toate, inclusiv din cafea.

— Draga mea, meriţi felicitări. Mâncarea e excelentă.

Eve simţi că se umfla în pene de mândrie.

— Îţi mulţumesc.

— Dar, în fond, nu pot spune că sunt surprins. Şi în trecut, tot ce-ţi puneai în minte îţi reuşea.

Îl privi surprinsă.

— Inclusiv când i-ai făcut hatârul tatălui tău şi ţi-ai luat diploma, şi-ai învăţat să tragi sforile la Woridwide.

Luă încă o înghiţitură de cafea.

— Rămâne de văzut ce-ai luat acum în colimator.

— Ce-ar fi să terminăm de mâncat cât e cald, iar apoi voi încerca să-ţi răspund la toate întrebările.

Ridicând din umerii săi înguşti, sub sacoul sport elegant, unchiul Robb începu să mănânce delicat, în timp ce Eve îşi umplea cu poftă burta. Când în sfârşit unchiul ei îşi alinie cuţitul şi

furculiţa pe farfurie şi o privi din nou cu sprâncenele înălţate, Eve luase hotărârea să fie complet sinceră cu el.

— Cât de mult te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că nu mă mai interesează să conduc Woridwide?

Buzele unchiului Robb se arcuiră într-un zâmbet amuzat.

— Nu foarte mult, din moment ce am simţit că eşti cam… distrată, să zicem, de-o bună bucată de vreme.

Cuvintele lui o făcură să se mai destindă.

— Şi-atunci, ce facem cu Woridwide? Ştiu că ţi-ai exprimat uşurarea când consiliul de administraţie m-a numit preşedinte, dar te-ai gândi să preiei acum conducerea?

— Draga mea, eu am fost întotdeauna doar omul cu ideile. Am lăsat organizarea în seama tatălui tău, apoi într-a ta. Nu, clătină unchiul Robb din capul său cu păr blond încărunţit, funcţia de preşedinte nu mă atrage deloc.

Eve îşi rezemă bărbia în palmă.

— Atunci, nu ne mai rămân decât două posibilităţi, iar gândul de a vinde firma unui concurent mă îngrozeşte. Nu pot ignora posibilitatea ca Woridwide să fie vândută pe porţiuni, iar oamenii noştri să stea la coadă la şomaj.

— Iar cealaltă posibilitate ar fi ca angajaţii s-o cumpere?

— Cum crezi că ar reacţiona?

Unchiul ei începu să se joace cu toarta ceştii.

— Varianta asta a fost adusă în discuţie la decesul tatălui tău. Când lupta pentru putere a început să se ascută, fără a se profila niciun câştigător clar, consiliul de administraţie te-a numit pe tine, conform dorinţei lui.

Îşi ridică privirea spre ea, pe sub pleoape, adăugând sec:

— Poţi ghici cine a încercat să se aleagă preşedinte, cu sau fără cumpărare.

Oare de ce nu era surprinsă? Totuşi, descoperirea că avusese dreptate în legătură cu motivele lui Richard de a o dori de soţie o ustura.

— Auzi, auzi, auzi…! Fostul meu logodnic n-a stat deloc degeaba…

Buzele i se crispară.

— Dacă n-a putut obţine controlul asupra companiei într-un fel, a încercat pe altă cale.

Apoi îşi privi unchiul cu o expresie acuzatoare.

— Unchiule Robb, dacă tot ştiai, de ce n-ai spus nimic când te-am anunţat că Richard mă ceruse în căsătorie?

Unchiul Robb o bătu pe dosul mâinii.

— Din simplul motiv, draga mea, că reuşise să te scoată din melancolia cauzată de moartea tatălui tău. Şi, adăugă el, când Eve făcu un gest nervos, fiindcă ai fost întotdeauna o fată foarte deşteaptă. Nu m-am aşteptat să dureze mult până aflai despre vicleşugul lui Richard, o dată ce-ţi reveneai.

Eve îşi înclină capul, neputând înfrunta privirea unchiului ei, când îl întrebă:

— Ştiai despre… activităţile lui amoroase? Mai ştiau şi alţii?

— Mă tem că discreţia n-a fost niciodată principala calitate a lui Richard.

Auzind un chicotit, Eve înălţă capul.

— Ceea ce i-a surprins pe toţi a fost faptul că tu ai pus capăt logodnei. Necunoscându-te aşa cum te cunosc eu, s-or fi aşteptat, probabil, să accepţi situaţia. Dacă nu te superi că întreb, cum ai aflat?

Începând să zâmbească uşor, Eve îşi dădu seama surprinsă că se putea amuza pe seama acelui incident.

— Eram într-o cabină de toaletă, la balul Starlight, când pe

actuala lui chère amie a apucat-o să discute cu o prietenă despre… tehnicile lui.

— Un mod destul de vulgar de a afla adevărul. Îmi pare rău.

— O fi fost vulgar, dar cel puţin m-a smuls din letargie. Oricum, logodna asta mă neliniştea de mai multe săptămâni. Cu cât insista Richard mai mult să stabilim data nunţii, cu atât îmi creştea panica.

Unchiul ei dădu din cap mulţumit.

— Vezi, am avut dreptate tot timpul. Indiscreţia lui Richard n-a făcut decât să accelereze lucrurile.

— Va fi vreo problemă dacă încercăm să le vindem firma salariaţilor?

În zâmbetul unchiului Robb se citea clar hotărârea, în timp ce răspundea calm:

— Avem un avantaj decisiv, din moment ce de la logodnă încoace a devenit puţin cam tiranic. Una peste alta, cred că a fost prea sigur pe sine. Nu-ţi face griji în legătură cu Richard.

— Nu-mi fac griji decât pentru că am senzaţia că te-am dezamăgit.

— Draga mea, mi-am dat seama cu ani în urmă că, până la urmă, compania va ieşi din mâinile noastre. Problema asta nu m-a obsedat, aşa cum nici pentru tatăl tău n-a fost o obsesie. Mă bucur că nici pentru tine nu e.

O privi pe sub sprâncenele stufoase.

— Iar acum, poate-mi spui şi mie ce cauţi aici?

— Adevărul e că am căzut, mai mult sau mai puţin, victimă împrejurărilor.

În continuare, Eve îi explică despre pana de motor şi apariţia lui Adam.

— Mi s-a părut absurd să nu dau o mână de ajutor, când la

cabană n-aş fi făcut altceva decât să stau şi să vegetez. Poate am hotărât că nu sunt croită pentru viaţa corporatistă, dar trebuie să-mi găsesc ceva de făcut. Şi-n plus, adăugă ea cu un zâmbet vag, găsesc liniştitor faptul că oamenii de-aici mă acceptă aşa cum sunt. Nimeni nu pare să dorească nimic de la mine.

Numai Adam. Iar Eve nu avea de gând să-şi informeze unchiul şi despre această… imposibilitate.

Expresia lui încruntată o surprinse.

— Dacă înţeleg eu bine, nimeni de-aici nu ştie cine eşti?

Când o văzu confirmând, unchiul Robb se încruntă şi mai tare.

— Niciodată nu m-a entuziasmat partea asta a planului tău, inclusiv maşina la second-hand.

Eve se ridică, strângând farfuriile.

— Îmi doream doar o şansă de a vedea cum reacţionează oamenii faţă de mine fără ca averea mea să-i influenţeze.

Urmând-o, unchiul Robb turnă din nou cafea în ceşti, pe când Eve spăla farfuriile.

— Cred că aici e mai mult decât desfacerea unei logodne. Vrei să-mi spui mai pe larg?

Eve închise robinetul şi, după o lungă tăcere, răspunse:

— În noaptea când m-am despărţit de Richard mi-am dat seama cât de izolată devenisem.

Îşi privi unchiul drept în ochi.

— Nu aveam nicio prietenă cu care să pot sta de vorbă, ca între femei.

Oftând, recunoscu:

— Eu sunt de vină că am lăsat lucrurile să scape de sub control, că i-am permis lui Richard să-mi guverneze viaţa. M-am pomenit înconjurată de oameni pe care nu-i interesează decât ceea ce pot face pentru ei dar, cu toată sinceritatea, nu-l pot acuza

numai pe el.

Unchiul ei luă ceştile de cafea, arătând cu capul spre masă.

— Îmi dau seama că a trecut mult timp de când n-ai mai avut cu adevărat viaţă personală. Probabil de când ai acceptat să urmezi studiile post-universitare. Dar, draga mea, cât de realistă poată fi construirea unor relaţii noi pornind de la premise false?

— Nu vor fi mai mult de câteva săptămâni.

— Aşa spui acum. Totuşi, am constatat că viaţa poate lua întorsături neaşteptate.

— Dacă te temi că mi-aş putea forma un… ataşament definitiv faţă de cineva de-aici, nu e cazul. Poţi foarte bine să ştii, unchiule Robb, că e improbabil să mă mai mărit vreodată.

Era mai mult decât improbabil. Oricât şi-ar fi dorit ea contrariul, Eve era convinsă de acest lucru.

— Nu trebuie decât să-mi aleg o nouă carieră şi totul o să fie bine.

— Pentru tine vreau mai mult de la viaţă decât „să fie bine”.

Eve se încordă, pregătindu-se pentru o continuare a interogatoriului, dar unchiul ei, după ce-i mai studie privirea câteva momente, oftă.

— Tatăl tău ar fi trebuit să se recăsătorească după moartea mamei tale. După ce-am să mă duc şi eu, draga mea, nu va mai rămâne nimeni. Vei ajunge singură la bătrâneţe. Dar, continuă el ridicându-se în picioare, am mai avut încredere şi înainte în bunul tău simţ. De ce mi-aş schimba acum părerea?

Îi zâmbi.

— Condu-mă până la maşină.

În timp ce se ridica, Eve auzi un alt autovehicul afară. Părea să fie zi de vizite. Dar, când ieşiră pe uşă, îl văzură pe Adam care tocmai pornea din nou camioneta. Văzând maşina altcuiva în faţa

casei, probabil se gândise să n-o deranjeze.

— Adam, aşteaptă!

Şi, întorcându-se spre unchiul ei, îl invită:

— Vino să faci cunoştinţă cu proprietarul casei.

Sprâncenele unchiului Robb se înălţară, în timp ce camioneta revenea pe alee. Sub pălăria Stetson, chipul lui Adam părea sculptat în piatră. Coborî urmat de Sheba. Când unchiul Robb o privi zâmbind, Eve avu o senzaţie de gol în stomac.

— Să nu-ţi faci cine ştie ce idei, murmură ea încet, deşi ştia că unchiul ei îşi formase deja o părere complet greşită despre motivul pentru care rămăsese acolo.

Adam nu ştiuse că avea o singură celulă capabilă de gelozie în tot trupul, până în momentul când îl înjunghie o senzaţie extrem de neplăcută, la vederea unui bărbat mai vârstnic care o ţinea pe Eve cu braţul pe după umeri. Când află că era unchiul ei, fu cuprins de uşurare. Îi strânse mâna, în timp ce observa o vagă asemănare familială.

— Iertaţi-mă, n-am vrut să vă deranjez.

— Câtuşi de puţin, replică Robb Sutton. Eu tocmai plecam, dar mă bucur că am avut posibilitatea de a-ţi mulţumi pentru că ai ajutat-o pe Eve când i s-a stricat maşina.

— Ar fi făcut-o oricine, domnule.

Sprâncenele stufoase ale unchiului Robb se ridicară cu aproape cinci centimetri.

— Domnule, hai? Nu cred că m-a mai numit cineva aşa de când am terminat marina.

Ochii lui îi sfredeliră pe ai lui Adam.

— Aici situaţia pare să fie mult mai sigură, iar oamenii mult mai politicoşi, decât la Chicago.

Îi strânse din nou mâna lui Adam.

— Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc. Şi pe câinele dumitale. Acum, cel puţin, sunt mai liniştit ştiind-o pe Eve aici. Ştiu că e o atitudine cam demodată din partea mea, dar numai pe ea o am.

Aruncă o privire laterală spre Eve, ridicând din umeri, parcă în semn de scuză. Eve avusese o expresie curioasă pe faţă, până la ultimele cuvinte ale unchiului ei, când se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

— Îi e mai bine aici decât singură, într-o cabană izolată, domnule.

— Da, ai perfectă dreptate.

Unchiul Robb o sărută pe Eve pe obraz, adăugând:

— Am să te caut imediat ce am vreo veste, draga mea. Până atunci, ia-o uşurel.

Privind spre Mercedes-ul care se îndepărta, Adam îşi dădu seama că nu reacţionase ca de obicei când apăreau semnele bogăţiei. Şi nu numai fiindcă omul acela era unchiul Evei; strânsoarea puternică de mână a lui Robb Sutton şi privirea lui pătrunzătoare îi spuseseră multe despre omul aflat înăuntrul învelişului elegant. Îl plăcea… pe el şi sprâncenele lui nostime.

Eve îl privi cu ochi strălucitori.

— Te-aş putea îmbia cu un mic dejun?

— Nici măcar nu e nevoie să insişti, zâmbi nerăbdător Adam. Încă n-am mâncat nimic pe ziua de azi şi sunt lihnit.

— Îţi pot oferi chiar şi o cafea buvabilă, continuă ea conducându-l în casă, cu Sheba pe urme. Şi, în două minute, mai fac nişte jumări.

Adam văzu imediat filtrul de cafea european, scump, şi deschise dulapul să scoată o ceaşcă. Un cadou de la unchiul ei; se vedea clar că-şi putea permite să facă asemenea daruri mai uşor

decât Eve. Când se întoarse, o văzu răzuind resturile jumărilor din tigaie.

— Unchiului tău nu-i era foame?

— Niciodată nu mănâncă prea mult, dar nu asta a fost problema. Încă mai învăţ să apreciez reţetele. Dacă nu se precizează cantităţile, niciodată nu le nimeresc bine.

Când Eve aprinse focul sub altă tigaie şi ridică de pe aceasta capacul, Adam înţelese la ce se referea. Tigaia era plină ca pentru o familie întreagă, sau un om nemâncat de zile întregi.

În timp ce Eve îi frigea jumările, Adam începu să prăjească pâinea.

— Înţeleg că-ţi place să lucrezi la magazinul lui Alice.

— Da, nici nu-mi amintesc să mă mai fi distrat vreodată atât de bine, iar pe deasupra mă mai şi plăteşte. M-am hotărât să-mi folosesc primul salariu pentru a deschide un cont într-o bancă locală, pentru că m-am săturat să tot cumpăr pe datorie.

— Întrucât nu există decât o singură bancă, nu prea ai de unde alege.

— Asta-mi aminteşte că voiam să te întreb ceva. Am luat prânzul cu Alice, Clarel şi Connie, şi vorbeau despre problemele pe care le au unii oameni când vor să-şi finanţeze prin intermediul băncii noile afaceri.

Îl privi nedumerită.

— De ce le face Hartwig asemenea greutăţi? Nu vrea ca oraşul să se dezvolte?

Adam puse pe masă ceaşca de cafea.

— Cred că adevărata problemă e alta. Hartwig a încetat să mai ţină pasul cu lumea, la un moment dar, prin anii şaptezeci. Cu toţii avem dificultăţile noastre, dar cred că nu sunt nedrept când spun că lui Hartwig nu i-a mai venit o idee originală cel puţin de

când am început eu să fiu atent la aşa ceva.

Se ridică în picioare, strânse vasele şi le duse la chiuvetă.

— Dar de-ajuns cu Hartwig. Va fi o zi frumoasă şi aş vrea să faci cunoştinţă cu o iapă numită Treasure. Te tentează o partidă de călărie?

Faţa Evei fu luminată de zâmbetul pe care Adam ajunsese să-l îndrăgească atât de mult.

— Aşteaptă doar un minut, până-mi schimb bluza.

Capitolul 7

Sâmbătă dimineaţa, Eve stătea la soare, lângă lacul lui Adam, desenând portretele a trei dintre copiii ale căror feţe le pictase.

Jamie McKenzie şi Ted Remson arătau ca nişte pescari profesionişti, cu undiţele lor, dar Melissa McKenzie nu reuşea să-şi ţină undiţa nemişcată timp suficient pentru a prinde ceva. Nu putea sta la un loc mai mult de cinci minute, înainte de a smuci de undiţă pentru a atrage atenţia peştelui. Cârligul i se agăţa mereu de câte ceva, pierzând cu acel prilej momeala. Cu acele ocazii, Brownie, câinele dachshund al familiei McKenzie, lătra din toţi bojocii, iar câte unul dintre băieţi îi descura undiţa. Până la urmă, se săturară şi se mutară mai încolo pe mal, ca să pescuiască în linişte.

Deodată, lătrăturile lui Brownie se transformară în schelălăieli de durere. Eve ridică privirea şi văzu firul de nailon al Melissei întins între capătul undiţei şi ceafa câinelui. Se ridică în picioare, ajungând la Brownie în acelaşi timp cu Melissa.

Printre suspine, fetiţa spuse:

— A fost un accident…

Brownie începu să-i lingă lacrimile.

— Cinstit, domnişoară Sutton… undiţa s-a smucit… şi l-a agăţat pe Brownie.

Sheba se apucă s-o lingă şi ea pe faţă.

Eve încercă s-o consoleze, când ajunseră lângă ele şi băieţii. Ted îl apucă pe Brownie de cap, în timp ce Jamie examina cârligul de peşte prins într-un smoc de blană de la ceafă.

— I-l poţi scoate? întrebă Eve.

— A intrat complet şi-a ieşit pe partea cealaltă. Nu ştiu…

— Bine. Ai un cuţit?

Toţi cei trei copii o priviră cu ochi mari, iar chipul bronzat al lui Jamie păli.

— Nu cred că…

— Taie firul lângă cârlig, şi-l ducem la domnul doctor Wagner să i-l scoată.

Slavă Domnului că venise cu maşina, nu călare pe Treasure, întrucât plănuia să călărească mai târziu, cu Adam. Jamie scoase cuţitul, tăie firul şi luă în braţe câinele care scheuna. Eve o cuprinse pe Melissa cu braţul pe după umeri şi porniră cu toţii grăbiţi spre maşină.

Ajunseră repede la clinică. În timp ce parca, Eve remarcă absentă curtea amenajată decorativ. Intrară pe rând, iar Martha apăru aproape imediat.

— Aţi adus copiii, domnişoară Sutton? întrebă ea, uitându-se în jur după părinţii lor.

După ce Eve îi explică despre cârligul de pescuit, Martha deschise uşa din spatele ei.

— Pe-aici, vă rog.

Îi conduse pe un coridor scurt, până la o uşă pe care o deschise, făcându-le semn să intre.

— Puneţi câinele pe masa de examinare. Domnul doctor vine imediat.

Sheba se aşează lângă Eve, în timp ce aceasta încerca s-o calmeze pe Melissa. Peste nici cinci minute, uşa se deschise şi intră Adam. Le zâmbi şi îl salută pe Brownie, mângâindu-l uşor pe tot trupul. Apoi, în timp ce-l scărpina între urechi, examină cârligul fără ca Brownie să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Nu va dura mult. O să-şi revină.

Deschise un dulap şi puse un instrument pe o tasă din apropiere. Apoi, în timp ce umplea o seringă, o întrebă pe Eve:

— Crezi că poţi să-i ţii capul, sau mai bine s-o chem pe Martha?

Melissa o privi cu ochii înlăcrimaţi, iar Eve înghiţi în sec.

— Spune-mi ce să fac.

Îl apucă pe Brownie de cap, băieţii îi ţinură picioarele, pentru orice eventualitate, iar Adam începu să lucreze. Cât ai bate din palme, tăie capătul ghimpat al cârligului, îl desprinse din piele şi spălă locul cu dezinfectant.

Când câinele schelălăi, Eve îi spuse, aruncând o privire spre Adam:

— Ştiu ce simţi.

Adam îi zâmbi pe sub mustaţă, în timp ce-i făcea lui Brownie o injecţie cu antibiotic. Puse câteva pastile într-un plic de hârtie şi i le dădu lui Jamie, explicându-i cum să le administreze. Melissei îi dădu câţiva biscuiţi pentru câini şi-i spuse să-l ţină pe Brownie cuminte, cinci minute, pe masă. Apoi îi făcu semn Evei să-l însoţească afară.

Sheba îi urmă şi, imediat ce uşa se închise, Eve îl privi pe Adam cu teamă.

— E ceva ce nu vrei să ştie copiii?

— Deloc, răspunse el luând-o de braţ, dar cred că le-ar prinde bine câteva minute ca să se calmeze. Mă gândeam ca, dacă tot eşti aici, să te plimb puţin prin clinică.

În timp ce o conducea pe hol, Eve oftă de uşurare.

— N-ar trebui să mă sperii aşa. Încă nu mi-am revenit după şocul de a mă comporta ca un… ca un părinte, cred. Nu cred că aş putea suporta să-i spun Melissei, dacă s-ar întâmpla ceva rău.

— Te-ai descurcat foarte bine, o linişti el, cuprinzând-o cu un braţ. Ţi-am spus, ai un talent înnăscut. Dar, ca să fie totul clar, să ştii că nu-i mint niciodată pe stăpânii pacienţilor. Sinceritatea e cea mai bună politică. Nu lăsa să se nască speranţe false şi, în cele din urmă, va fi mai uşor pentru toată lumea.

Eve se delecta cu senzaţia încurajatoare a braţului lui pe umărul ei, cu mirosul familiar de pădure al aftershave-ului şi cu apretul halatului alb de medic. Dar un fior neaşteptat îi alungă plăcerea. Cuvintele lui Adam îşi făcură efectul în timp ce acesta se oprea în faţa unei uşi cu inscripţia „Chirurgie”.

O privi întrebător.

— Mi-ai făcut impresia unei femei deschise şi directe. Nu găseşti că sinceritatea e cea mai bună metodă?

Eve nu putu decât să dea din cap, pierdută în adâncurile verzi ale ochilor lui. Inima, însă, i se strângea când se gândea cât de puţine detalii îi dăduse despre ea însăşi. Ţinând seama de ostilitatea lui la adresa oamenilor bogaţi, oare adevărul le-ar fi afectat cu ceva prietenia? Iar Adam, dacă afla, avea să-i ierte mica înşelătorie?

* * *

Duminică dimineaţa, Eve continuă să-şi facă griji în legătură

cu felul cum îl amăgise pe Adam, în timp ce lucra la portretul lui Sheba. Nu putea fi acuzată că-l minţise, îşi spuse ea; nu făcuse decât să omită unele lucruri din trecutul ei. Dar cuvintele unchiului Robb despre a construi pe bazele unor premise false îi reverberau încontinuu în minte, neliniştind-o încontinuu. Gândurile i se învârteau mereu în cerc, până când îşi dădu seama că Adam urma să sosească peste o jumătate de oră.

În acelaşi moment îşi aminti şi de rufele pe care le pusese la spălat de dimineaţă, întrucât nu-i mai rămăseseră haine curate. Trebuia să-şi mai cumpere. Deschise uşa de la subsol şi coborî grăbită scara. Dar, pe la jumătate, încetini paşii şi se opri, la vederea valurilor de spumă din jurul maşinii de spălat.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Rămase cu privirea spre muntele de clăbuci. Cu ce greşise?

Ca să-şi cruţe ultimele haine curate, îşi scoase pantofii, jeanşii şi bluza şi le aruncă spre scară. Luă o găleată de plastic şi, păşind prin spumă, deschise uşa maşinii de spălat. Interiorul era şi el plin de spumă. Gemu, dându-şi seama că trebuia să spele hainele din nou. Închise uşa şi, privind butoanele de comandă, se întrebă dacă n-ar fi mers doar să clătească hainele. Ţinându-şi respiraţia, răsuci butonul până pe comanda pentru clătit şi îl apăsă. Şuvoaiele de apă care începură să clipocească în maşină îi mai ridicară moralul.

În următoarele zece minute, Eve turnă găleţi de spumă în chiuvetă. Găsi o grămadă de prosoape verzi cu care să şteargă pe jos şi, când maşina se opri, avea în faţa ei o duşumea umedă dar mai curată, fără niciun strop de spumă rămas.

Începu să scoată confecţiile din maşină, aruncându-le în uscător. Observă o pereche de chiloţi albaştri. Ridicând din umeri, îndesă peste ei nişte blugi şi vârî iar mâinile în maşină. Când ieşi la iveală a doua pereche de chiloţi albaştri, Eve clipi din ochi

nedumerită. Toate cele care înainte fuseseră albe acum erau albastre. Oftă; învăţase încă o lecţie.

La auzul lătrăturilor lui Sheba, aruncă restul hainelor în uscător, trânti uşa şi porni ceasul. Apoi o luă la fugă spre scară, ca să-şi salveze hainele înainte ca Adam s-o vadă dezbrăcată. După ce se îmbrăcă, îşi îndesă picioarele în pantofi şi urcă în fugă scara, îl găsi aşteptând în uşă.

— Sunt gata, spuse ea, netezindu-şi părul legat într-o coadă de cal.

Adam, care o zărise doar parţial îmbrăcată, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Cu părul legat aşa şi roşie în obraji, arăţi cam de şaisprezece ani. Ce-ai făcut?

Bujorii Evei se aprinseră şi mai tare.

— Câteva treburi prin casă, atâta…

În timp ce mergeau spre maşină, Adam îşi aminti ceva.

— De fapt, câţi ani ai… dacă nu te superi că te întreb?

Eve râse, urcând.

— Sunt măgulită, crede-mă. Dar anul ăsta am împlinit treizeci.

— Pentru o asemenea relicvă, te ţii foarte bine.

— Din cauza aerului de-aici. În fiecare zi simt cum cade câte un an de pe mine. Deci, unde mergem pentru alimentele alea de picnic despre care mi-ai spus?

— La „Fermierul elegant”.

O văzu zâmbind.

— Îmi dau seama că „Fermierul elegant” poate suna cam contradictoriu, dar cred că vei avea o surpriză plăcută.

* * *

Când ajunseră în parcarea imensă, Adam trebui să aştepte până-i veni rândul. Fiind duminică, locul gemea de vizitatori. Când o văzu întorcând mereu capul în toate părţile, Adam o întrebă după ce se uita.

— Pe listă erau trecute mai multe deserturi cu fragi, dar nu văd fragi nicăieri.

— Vizavi, replică el, arătând înapoi cu degetul mare. Acolo cresc. Oamenii îşi culeg singuri fragi, sau cumpără cât vor.

Apoi arătă cu capul spre o mică rulotă cu umbrar de pânză întins alături.

— Mai servesc şi vreo şase deserturi neruşinat de delicioase. Vom lua şi noi, înainte să plecăm.

— Desert înainte de picnic?

Adam zâmbi.

— Nu cred că fragii proaspeţi vor supravieţui hurducatului în coburii şeii. Haide, o chemă el luând-o de mână, să luăm ceva de mâncare.

Se alăturară oamenilor care circulau încet prin magazin. „Fermierul elegant” oferea de toate, de la gustări pentru turişti până la delicatese gourmet. Adam observă că amândoi erau salutaţi pe nume în timp ce-şi alegeau mezelurile, brânzeturile şi două sortimente de muştar.

În timp ce aşteptau să le fie cântărite fructele, comentă:

— Pari să cunoşti foarte mulţi oameni, deşi eşti de foarte puţin timp aici.

Eve adăugă în coş şi nişte struguri cu boabe lucioase.

— Păi, Alice nu vinde numai articole de artă plastică. Oamenii vin să cumpere diverse produse meşteşugăreşti. Îţi place pepenele?

Când Adam dădu din cap, Eve îi puse în braţe un pachet cu felii de pepene galben şi verde.

La ieşirea din magazin îi salută un fermier. Adam i-l prezentă pe Armunson cu familia lui, după care începură să discute despre nişte simptome pe care le prezenta vaca, în timp ce Eve conversa cu soţia şi copiii fermierului. O auzi cum îi făcea să se dezgheţe pe cei doi băieţi adolescenţi timizi, pe sora lor mai mică o făcea să râdă, iar de la soţia lui Armunson scoase mai mult de cinci cuvinte.

După ce Adam îi răspunse la întrebări, fermierul încercă să-i strecoare nişte bani, dar Adam îi refuză.

— Mai bine am lucra ceva la schimb.

— Ai vreo idee anume?

— Mai mulţi oameni m-au întrebat despre posibilităţile de cazare a cailor, în vara asta. Carl şi băieţii mei au deja destule treburi pe cap. Poate că fiii tăi ar putea să facă treburile de dimineaţa în grajduri şi să supravegheze scoaterea cailor la aer. Există destui copii înnebuniţi după cai, gata oricând să-i plimbe, sub supraveghere.

— Ya, cred că se poate.

— Bine. Am să trec eu pe la tine.

Când se aşezară pe nişte baloturi de fân, la umbra copertinei de pânză, Eve se interesă, printre înghiţituri de tartă cu fragi:

— Dacă nu te superi că te întreb, ce înseamnă să lucraţi la schimb?

Adam înghiţi o gură de îngheţată şi-şi împinse pălăria pe ceafă.

— Am a avut o perioadă de ghinion. Duce lipsă de bani, iar eu am nevoie de cineva la grajduri, aşa că mi s-a părut cea mai simplă soluţie ca să-mi achite consultaţia în natură.

— Mi se pare mie, sau ai mai procedat şi altă dată aşa?

Privindu-i zâmbetul, Adam îşi dădu seama că, pentru prima dată, putea împărtăşi unele dintre lucrurile pe care le ţinea închise într-însul.

— Aş vrea să pot reveni în trecut, pe vremea când oamenii făceau troc. Aşa, toată lumea era mulţumită, mai mult sau mai puţin. Dar nu se poate, oftă el. În zilele noastre, când vrei să-ţi extinzi afacerile, te duci la omul cu bani. E mai rapid – şi mai periculos. Uneori, visurile astea sunt periclitate de regulile celui care dă banul.

— Prin „omul cu bani" înţelegi un bancher?

Adam dădu din cap, iar Eve îşi opri mâna cu linguriţa în aer.

— Iar prin „bancher" te referi, concret, la Hartwig, nu-i aşa?

— Mda…

Împingându-şi farfuria goală într-o parte, Adam continuă:

— Să nu mă înţelegi greşit. Ştiu că afacerile bancare au regulile lor, dar termenii lui Hartwig sunt întotdeauna puţin mai duri, puţin mai spinoşi decât în alte părţi…

Se întrerupse exasperat, simţind ca de obicei că i se ridica tensiunea când vorbea despre tacticile lui Hartwig.

— Atunci de ce nu se adresează altei bănci?

Imediat, însă, Eve se încruntă, spunând:

— Da, pentru că au deja o ipotecă la banca asta şi le este mai uşor…

— Mda. Hartwig a ajuns cel mai bogat om din tot comitatul. Şi-ar putea permite un mic sarificiu pentru nefericiţii care chiar trebuie să muncească spre a avea din ce trăi, dar n-o face niciodată. Cu nimic nu-i iartă. Măcinarea asta inutilă a sufletelor şi a demnităţii e ceea ce nu pot ierta.

Eve ştia că se gândea la tatăl şi la bunicul lui. Mai ales la bunicul lui. Aflase că Ramsey Wagner muncise până la epuizare,

cât trei, încercând să scape de datorii. Cu cât îi scurtase lăcomia lui Hartwig zilele, lui şi altora ca el?

— Nu s-ar putea organiza un soi de cooperativă de ajutor reciproc? întrebă ea. S-a gândit vreodată cineva să înfiinţeze una?

— S-a discutat.

Adam îşi puse pălăria pe cap şi se ridică.

— Din păcate, ca să poată folosi la ceva, ar trebui să existe o rezervă de bani, iar ultimii ani au fost secetoşi şi plini de probleme. Toţi sunt strâmtoraţi la limită. Avem nevoie de doi ani buni, sau de…

— Sau de…?

O privi cu un zâmbet ironic.

— De-o naşă-zână. Haide. Să lăsăm încolo problemele băneşti şi să ne aerisim minţile cu-o partidă de călărie.

* * *

Când intrară în pădurea de pe creastă, încetinindu-şi caii la trap, aerul se răcori imediat, iar Eve râse încântată.

— Nu credeam să mă pot plânge vreodată că mi-e prea cald, dar aici, la umbră, e minunat!

— Dacă aici îţi place, aşteaptă numai să vezi surpriza pe care ţi-am pregătit-o.

— Ce e?

Eve îşi aminti de coburii aproape plini aduşi de Adam, care n-o lăsase să se uite înăuntru înainte de a împacheta mâncarea. Îl privi întrebătoare.

Adam se aplecă spre ea, dându-i un bobârnac uşurel în nas.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză.

Nu-şi amintea când fusese tachinată ultima oară… Indiferent

de cine. Zâmbind încântată, privi înapoi, în timp ce panta devenea mai abruptă. Nu-şi dăduse seama că ajunseseră atât de sus.

— Ca să ajungem la surpriza asta, trebuie să ieşim din vale?

— Nnţ.

Adam arătă cu capul spre dreapta:

— Creasta asta se lărgeşte la intrarea în Pasul Gheţarului, dar noi rămânem în partea asta. Nu mai avem mult de mers.

Copacii deveneau tot mai deşi, iar Adam o luă înainte, schimbând direcţia şi continuând să urce, de-a lungul unui pârâu. În sfârşit, se opri.

Abia când ajunse lângă el, Eve putu vedea mica pajişte însorită care se întindea înaintea lor. Dincolo de ea se deschidea toată valea lui Adam.

— E superb!

— Este, încuviinţă el încet, îmbrăţişându-şi valea cu privirea. Când am nevoie să-mi încarc bateriile, vin aici să le mulţumesc strămoşilor. Îi binecuvântez unul câte unul.

Priponi caii, lăsându-i să pască.

— În valea asta au găsit tot ce doreau: copaci pentru lemne, izvoare pentru apă, precum şi lacul, vânat cât cuprinde şi indieni prietenoşi. Şi, apropo de izvoare…

O luă de braţ, întorcând-o în direcţia opusă.

— Hai să-ţi arăt surpriza.

O conduse la umbra copacilor, unde murmura pârâul. Eve văzu că ajunseseră la izvorul acestuia: un eleşteu mărginit cu pietre, a cărui apă ieşea din pământ bolborosind.

Îngenunche pe malul cu muşchi, făcându-şi mâinile căuş în apă.

— E rece ca gheaţa.

— Gustave Wagner a găsit iazul ăsta şi a pus pietrele pe

margini, ca să nu roadă pământul din jur. Lacul e alimentat de mai multe izvoare.

Adam întinse mâna pe lângă ea, scufundându-şi-o în apă până la cot. Când o scoase, ţinea o sticlă verde.

— Am pus-o aici ieri, ca să avem vin rece la masă. Vino.

O ajută să se ridice, apoi îi dădu sticla, în timp ce scotea coburii de pe cal. Sheba mirosise o urmă şi se îndepărta adulmecând. Urmărind-o cu privirea, Eve zări printre copaci şi tufişuri un luciu metalic. Când se întoarse să-l întrebe pe Adam ce era, acesta scosese o pătură.

— Ce e gardul ăla de-acolo? întrebă ea, ajutându-l să întindă pătura pe jos.

— Cimitirul familiei. Am să ţi-l arăt după ce mâncăm.

Se aplecă să ridice coburul, iar Eve văzu lângă acesta două pahare de vin.

— Sudie a pariat cu mine c-am să le sparg, deşi am adus şi pătura, ca să fie mai moale.

Pentru prima oară, Eve se întrebă ce femei existaseră în viaţa lui Adam, simţind un junghi de gelozie că şi lor le putuse arăta acele locuri.

— Am impresia că ai mai venit la picnicuri aici.

— Eu nu. Dar toate au un început. Mai bine scoate mâncarea, până destup eu sticla.

Arăta atât de mulţumit de sine însuşi, încât Eve nu-şi putu stăpâni un zâmbet, în timp ce despacheta cumpărăturile.

— Vorbeai de nişte indieni prietenoşi. Din ce trib erau?

— Potawatomie. Siouxii fuseseră deja împinşi spre Mississippi. Bunica mea a lăsat un jurnal în care povesteşte cum cereau mâncare sau îmbrăcăminte. Mai periculoşi erau urşii şi lupii.

— Urşi? întrebă Eve privind peste umăr în pădure.

— Nicio grijă, Fată de la Oraş. Nu mai sunt de mult, răspunse Adam, înmnându-i un pahar. Pentru ce bem?

— Pentru strămoşi şi noile începuturi?

— Foarte potrivit.

Îi atinse paharul cu al lui, iar Eve sorbi din vinul alb şi sec, rece.

— Şi, cum merge? Noul început, vreau să spun.

— Mai bine decât sperasem. Pana aia de motor a fost cel mai mare noroc din viaţa mea. Nici nu ţin minte când m-am simţit mai bine.

— Nici eu.

Înainte ca Eve să se gândească ce să spună în continuare, o întrebă:

— Crezi că-ţi place destul de mult ca să rămâi un timp pe-aici?

— Mă rog, mi-au mai rămas trei săptămâni…

Dându-şi seama cât de repede trecuse prima săptămână, Eve se întrerupse, cu cuţitul în mână.

— Tocmai mi-am amintit vechea zicală: „Când te distrezi, timpul zboară”. Îmi va părea foarte rău să plec.

— Atunci, de ce să mai pleci?

Capitolul 8

Surprinsă, privirea Evei se îndreptă spre Adam. Acesta stătea culcat pe pătură, cu mâncarea între ei şi capul în apropiere de al Evei. Pe sub mustaţă, niciun zâmbet nu pândea în aşteptarea răspunsului.

Eve îşi umezi buzele.

— Mi-am luat concediu fără plată doar pentru o lună.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă… am să mă întorc acasă.

— De ce? Ce te-aşteaptă acolo, în afară de slujbă?

Întrucât Eve nu făcu decât să-l privească lung, Adam continuă:

— În seara când ne-am cunoscut, ai recunoscut că munca ta nu-ţi mai place. Nu mi-ai arătat nicio lucrare de-a ta, dar ştiu că te ocupi de pictură. Mi-am dat seama de prima oară când te-am văzut desenând că ai har. Ar trebui să-ţi dezvolţi talentul ăsta. Aici o poţi face.

Evei îi creştea inima la auzul acestor cuvinte, dar în gât i se puse un nod. Adam era primul om care o respecta ca pe o persoană posesoare a unui talent înnăscut. Nu pentru bani, nu pentru ceea ce putea oferi pe plan material, fiindcă el n-o cunoştea pe acea Eve Sutton. O plăcea numai pentru ceea ce era ea însăşi.

— Ce propui?

— Cred că ar trebui să nu excluzi o mutare definitivă la Brighton. Poţi continua să locuieşti în casa bunicului meu, cât timp pictezi. Ţi-ai găsit o slujbă pentru alte câteva luni, dacă o vrei, poate chiar mai mult, după cum vorbeşte Alice. Suntem prieteni. Prietenii se ajută între ei.

Inima Evei bătea de bucurie, emoţie, speranţă, nedumerire, teamă şi nerăbdare. Reacţiona atât de contradictoriu, încât un moment o cuprinse ameţeala, făcând-o să-şi lase capul în piept. Poate că nici nu voia să se despartă de Adam… şi de ceilalţi.

În sfârşit, zâmbi.

— Asta înseamnă că eşti de acord, da?

Ridicând capul, surprinse privirea limpede şi directă a lui Adam. Sinceritatea lui merita un răspuns asemenea.

— Da, cel puţin în parte.

Trebuia să-şi afirme independenţa, fără a presupune o posibilă atracţie din partea lui Adam. Spera numai ca nici propria ei atracţie crescândă faţă de el să nu fie vizibilă, mai ales pentru el.

— Nu pot rămâne în casa bunicului tău decât dacă-ţi plătesc chirie. Îmi pot permite, să ştii.

— Se prea poate să ţi-o permiţi, Fată de la Oraş, dar caii nu se schimbă în mijlocul râului. Am avut o înţelegere, mai ţii minte? Îmi găteşti câteva mâncăruri de casă şi plăteşti întreţinerea.

Pe buzele lui se întinse încet un zâmbet.

— Totuşi, nu m-aş plânge dacă ai vrea să te achiţi de partea asta a înţelegerii.

— A! Ăă, da, sigur…

După ce stătu câteva secunde pe gânduri, Eve propuse:

— În două zile…? Trebuie să fac planuri, cumpărături…

— Cum vrei tu.

— Bine, atunci ar mai fi ceva.

Adam ridică întrebător din sprâncene, chiar când Eve îşi dădea seama că n-avea nici cea mai vagă idee cum să-l împiedice să-i invadeze spaţiul, dacă avea cumva intenţia să-i facă curte.

— Ăă…

Întrucât nu-i venea nicio idee inspirată, trase aer în piept, ca să se calmeze, şi spuse:

— Voiam doar să fiu sigură că ai înţeles că… că dacă eşti proprietarul locuinţei, asta nu înseamnă şi că… vreau să zic, că nu te gândeşti să…

Întinzând mâna, Adam îi desprinse dintre degetele nervoase cuţitul plin de muştar. Până să înţeleagă ce se întâmpla, Eve se pomeni culcată pe pătură, cu capul lângă al lui Adam şi mâinile cuprinse în palmele lui bătătorite.

— Vrei să spui, Fată de la Oraş, că mă ţii la distanţă, în felul tău elegant?

În ochi nu i se citea decât amuzament, tot mai intens, pe măsură ce Eve se înroşea de jenă.

— Accept limitele pe care le impui.

Eve nu putu decât să-l privească, amuţită de surprindere.

— Îţi promit c-am să mă comport ca un gentleman, am să-ţi consum mâncărurile delicioase şi-am să mă bucur de compania ta, fără nicio obligaţie.

Un moment se încruntă, spunând apoi:

— Anunţă-mă numai dacă-ţi face cineva probleme. Într-un fel, mă simt răspunzător pentru tine, adăugă el, când Eve deschise în sfârşit gura să protesteze. Şi, ca să pecetluim înţelegerea…

Fără veste, buzele lui le acoperiră pe ale ei. Avea gura caldă, iar mustaţa o gâdila delicios. Evei îi plăcea prea mult ca să protesteze. Când în sfârşit îi dădu drumul, o încercă sentimentul fascinant că avea un erou care o apăra. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţea cu adevărat bogată.

Acest gând îi readuse în minte vechea problemă. Banii. Îşi aminti golurile pe care le lăsase în trecutul ei, ducând la impresia greşită a lui Adam. Un moment o părăsi curajul.

Dar, dacă-i era prieten, faptul că Eve era bogată nu putea conta cu nimic. Se retrase pentru a-i vedea reacţia, când îi spuse:

— Mai ţii minte când ai spus că nu mă cunoşti cu adevărat? Ei bine…

— Cred, o întrerupse el, muşcându-i drăgăstos buzele, că de-acum avem timp destul ca să rezolvăm şi problema asta.

Ceea ce-i făcea cu gura era atât de excitant, încât ar fi trebuit să fie interzis prin lege. Niciodată nu mai avusese asemenea senzaţii pornind de la un simplu sărut.

Adam nu era sigur cum se întâmplase, dar descoperi că nu-i putea lăsa gura în pace. Voise doar s-o sâcâie cu un sărut uşor şi scurt, ca să încheie învoiala şi, probabil, să-i arate că, deşi îi înţelegea limitele, asta nu însemna că n-avea să le forţeze puţin din când în când. Probabil arăta ca un om din Neanderthal care-i oferea protecţia lui. Dar gândul că altcineva ar mai fi putut avea parte de mâncărurile acelea de casă şi de compania ei îi trezise dorinţa de a lăsa o pecete de neşters.

Când se dezmetici, Eve încercă din nou:

— Dar…

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, vom folosi următoarele trei săptămâni ca să umplem cele mai mari goluri, i-o reteză Adam, punctându-şi cuvintele cu sărutări rapide sub bărbia şi pe gâtul ei. Îţi promit că le voi acorda cea mai mare atenţie.

Atenţia ei se concentra asupra tensiunii în spirală pe care i-o provoca Adam, în timp ce-i înconjura gâtul cu gura. Valul de căldură o surprindea. O jinduire dureroasă, pornită de undeva din adâncurile făpturii ei, părea să crească…

Chiar lângă urechea ei, Sheba lătră. Apoi îşi împinse botul între feţele lor, lingându-i pe amândoi pe rând.

Cu o înjurătură, Adam încercă s-o împingă la o parte. Plăcându-i jocul, Sheba lătră şi mai tare. Adam se lăsă peste Eve ca s-o apere, strigând la căţea.

În sfârşit, fu nevoit să se ridice şi s-o cheme lângă el, ordonându-i:

— Sheba, şezi!

Privirea lui o întâlni pe a Evei şi izbucniră amândoi în râs.

Arăta atât de fermecătoare când îi zâmbea, încât Adam se aplecă să-i mai fure un sărut. Auziră un scheunat familiar şi întoarseră capetele.

Cam la un metru distanţă, Sheba se apropia de ei, târându-se pe burtă.

* * *

A doua zi, când se întoarseră acasă de la partida de călărie care devenise zilnică, o găsiră pe Sudie pe picior de plecare. De cum o văzu pe Eve venind dinspre hambar, menajera începu să strige:

— Bună! Te-ai distrat bine?

— Minunat. Sunt atâtea de văzut...!

Şi în ziua aceea, Adam menţinuse relaţia lor la un nivel strict platonic. Eve încă nu ştia dacă să fie bucuroasă sau dezamăgită.

— În ultimele două zile, Adam mi-a arătat o mulţime de ferme, livezi, lacul, o baltă, cimitirul familiei şi câteva izvoare.

— Dacă băiatul ăsta a avut vreodată o slăbiciune, e valea lui.

— Are toate motivele să fie mândru, continuă Eve, intrând în bucătărie. Este o moştenire minunată. Nu vrei un ceai de la gheaţă?

Scosese deja carafa cu ceai din frigider, când îi trecu prin minte să întrebe:

— Sau poate vrei ceva mai deosebit?

Turnă ceaiul, foindu-se sub privirea curioasă a lui Sudie. Expresia menajerei părea destul de speculativă. În clipa următoare, însă, femeia spuse:

— Uite că era să uit pentru ce am venit, deşi oricum voiam să trec pe la tine. Ai primit un telefon. Zicea că e unchiul tău. Când nu te-a găsit aici, a încercat şi la numărul lui Adam.

— Unchiul Robb?

— Aşa-l cheamă, răspunse Sudie, despăturind o hârtie pe care

o scosese din buzunarul şorţului. Robb Sutton. A zis să-ţi spun că ideea cu fundaţia o să reuşească.

Şi îi dădu Evei biletul.

— E o veste excelentă!

Eve îl sunase pe unchiul ei ca să-l întrebe dacă puteau să organizeze o fundaţie pentru finanţarea firmelor noi şi să înceapă actele necesare.

— A spus să-l sun?

— Nu, a spus că revine el într-o zi, două. Dacă nu te superi că întreb, despre ce fundaţie e vorba?

Eve o conduse spre fotoliul comod de lângă şemineu şi-i spuse ce auzise despre dificultăţile firmelor locale de a obţine împrumuturi.

— M-am gândit la o fundaţie specializată în întreprinzători şi i-am cerut unchiului meu să afle unele detalii, cum se depune cererea şi aşa mai departe.

— Maică Precistă! Asta ar fi o lecţie usturătoare pentru Emery, nu-i aşa?

Eve zâmbi.

— Sper, desigur. Cred că şi-a făcut destul de cap.

Sorbi din ceaiul de la gheaţă, apoi îi veni încă o idee.

— Sudie, ai vrea să iei mâine masa cu noi? Poate că, din moment ce-i cunoşti pe toţi atât de bine, vei contribui cu unele idei care mie nu mi-au venit încă. Până acum, e doar un vis nebulos.

— Sigur. Orice, numai să-l călcăm pe Emery pe bătătură. Am să mă îmbrac cu cel mai bun sarafan al meu.

Observă că Eve se încruntase şi o întrebă ce era.

— Tocmai mi-am amintit că trebuie să mă duc la cumpărături. Va trebui să încerc să-mi fac timp mâine. Îmi spăl toate rufele, dar se pare că am intrat în criză de haine curate.

Sudie pocni din degete.

— Uite, asta am uitat să-ţi spun mai deunăzi.

Înclinând din cap, adăugă:

— Deşi, dacă ai spălat deja, probabil ai descoperit singură ce mofturoasă poate să fie maşina aia veche.

— Dacă vrei să spui că nu sunt eu de vină pentru baia cu super-clăbuc pe care am creat-o, atunci îţi mulţumesc. Care-i secretul?

— Vino. Am să-ţi arăt.

Dar abia ajunseseră la uşa scării de la subsol, când în casă intră Adam.

— A, Adam, spuse Sudie, bătându-se peste buzunarul şorţului. Era să uit, am un mesaj pentru tine. Langley are un ştiu ce problemă şi vrea să-i dai un telefon.

Adam oftă.

— S-a zis cu seara mea. Pot să-l sun de la tine? o întrebă el pe Eve.

Eve aşteptă împreună cu Sudie în timp ce Adam vorbea, înţelegând din conversaţie că trebuia să se ducă la ferma lui Langley. Deşi îi părea rău, îşi spuse că era mai bine aşa. Lucrurile evoluaseră mult mai repede decât se aşteptase ea. Deşi nu repetaseră episodul din ajun, îl surprinsese pe Adam de câteva ori privind-o. Un scurt răgaz ar fi ajutat-o să plaseze lucrurile în perspectivă.

Sub privirea atentă a lui Sudie, Adam îşi luă rămas bun cu discreţie. Apoi, Eve o urmă pe menajeră la subsol, pentru a descifra tainele maşinii de spălat şi ale uscătorului de rufe.

* * *

În aceeaşi dimineaţă, Eve intră grăbită în magazinul lui Alice, aducând acuarela lui Sheba pe care tocmai o pictase.

— O, ce frumoasă e! comentă Alice. Ar fi trebuit să m-aştept să ai un asemenea talent. Altceva ce-ai mai pictat?

— Am început şi un tablou în ulei, tot cu Sheba, dar blocul meu de schiţe e cam pe jumătate plin.

Alice îi ceru să-l aducă din maşină. În timp ce noua ei prietenă studia schiţele, Eve aşteptă nervoasă, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Când ajunse la copiii din weekendul trecut, Alice oftă.

— Îmi dai seama din desenele astea că te pricepi la peisaje, dar cred că punctul tău forte vor fi portretele.

— Dar n-am studiat niciodată portretistica.

Alice zâmbi.

— Cred că nici nu e nevoie. Priveşte, continuă ea, arătând spre desenul cu Melissa punând momeală în cârlig. Ai tras doar câteva linii, dar o recunosc. La fel şi cu astealalte.

Reveni la desenul iniţial cu Sheba şi îl puse lângă acuarela terminată.

— Înţelegi ce vreau să spun? Dacă eşti atât de talentată, nu e nevoie să studiezi. Pictezi pur şi simplu.

— Pictura am făcut-o pentru Alice. Vrei să mă înveţi cum s-o înrămez?

— Sigur că da. Nu e greu, dar îţi ia timp.

Luă pictura şi trecu în camera din spate.

— Am să-ţi fac o demonstraţie, iar apoi poţi să exersezi.

Lucrară împreună câteva secunde, apoi Alice întrebă:

— Ai fi de acord să-ţi expun în faţă câteva desene?

Eve ridică priviea dinspre desenul căruia îi tăia marginea neregulată.

— Cred că nu, dar de ce?

Alice zâmbi.

— Fiincă, după ce vor vedea de ce eşti în stare, probabil că părinţii copiilor au să-ţi comande câteva portrete.

Evei îi scăpă o exclamaţie surprinsă, în timp ce încerca să-şi stăpânească emoţia.

— Chiar atât de talentată mă găseşti?

Râzând, Alice o îmbrăţişă.

— Ştiu că eşti talentată. Haide, continuă ea, luându-şi fetiţa în braţe, e timpul să mergem la masă. Aşteaptă numai să le spun şi celorlalte!

* * *

Peste un sfert de oră, Alice ridică paharul în semn de salut:

— Pentru artista noastră portretistă!

Sudie, Connie şi Clarel îşi ridicară şi ele paharele. Ca să-şi alunge nervozitatea, Eve râse:

— Nu crezi că vă cam repeziţi?

— Fără falsă modestie, declară Connie. Dacă Alice spune că ai talent, pentru mine e de ajuns.

Eve privi în jur, prin Taverna şi Restaurantul lui Wickman. Plină cu muncitori constructori şi electricieni telefonişti care mâncau pizza şi beau bere, precum şi proprietari de magazine care înfulecau la repezeală câte un sandviş, clădirea veche de-un secol trepida de zgomot.

Urmărindu-i privirea, Sudie spuse:

— Oraşul ăsta nu numai că supravieţuieşte, dar se şi dezvoltă încontinuu.

— Apropo de dezvoltare, interveni Connie, ce-i cu povestea

aia pe care mi-a spus-o Sudie despre o fundaţie care dă bani de pomană pentru lansarea firmelor noi?

Eve râse.

— N-o să-i dea de pomană, dar le va uşura micilor întreprinzători sarcina de a intra în afaceri.

Le dădu aceleaşi explicaţii ca şi lui Sudie, sperând să se găsească o cale de a le ajuta pe soţiile unora dintre oamenii pentru care Adam era atât de îngrijorat.

— Am invitat-o azi şi pe Sudie, ca să punem laolaltă tot ce ştim despre genurile de afaceri care ar fi posibile. Gândiţi-vă ce i-aţi auzit pe oameni spunând că i-ar interesa.

Imediat ce începură să-şi scormonească memoria, le veniră repede în minte şase nume şi tipuri de afaceri. Deşi lucra în Milwaukee, Connie îşi formase în ultimul an şi câţiva clienţi locali. Unii dintre ei puteau prezenta anumite posibilităţi.

— Ia stai puţin, spuse ea. Ştiu din experienţă cât de greu e să pui bazele unei noi firme. Clarel ştie şi ea. Ar trebui să-i adunăm pe oamenii ăştia la un loc şi să stăm de vorbă cu ei, să ştie ce-i aşteaptă.

Clarel interveni la rândul ei:

— Oamenii care pun bazele unei firme au nevoie de un cont în bancă şi de un jurist, precum şi de un plan de afaceri. Altfel, au toate şansele să eşueze.

Connie dădu din cap, gânditoare.

— Una dintre clientele mele de-aici e avocat. Marilyn Grant. S-a retras din practică anul trecut, când a născut primul copil. Mă întreb dacă ar interesa-o să ne dea o mână de ajutor.

— Eu pot să vă ajut cu sfaturi despre marketing şi planurile de afaceri, se oferi Eve.

Când terminară masa, entuziasmul şi emoţia le crescuseră.

Sudie se oferise să ia legătura cu femeile care-şi exprimau interesul în afaceri, iar Alice le oferi magazinul ei ca loc de întâlnire.

— Dumnezeule, ia uite cât e ceasul! observă ea. Trebuie s-o-ntind!

— Înainte să pleci, îi puse Sudie o mână pe braţ, voiam să-ţi cer sfatul. Adam urmează să împlinească treizeci şi cinci de ani. Crezi că i-aş putea organiza o petrecere-surpriză?

Alice zâmbi.

— Cred că ar fi cazul, din moment ce Adam şi Fisk mi-au pregătit şi ei una, acum câţiva ani, când am împlinit treizeci. Ne vom pune toate trei minţile la contribuţie.

Şi îi adresă Evei un zâmbet conspirativ, după care îşi sărută fetiţa în semn de rămas-bun şi plecă.

Văzând-o pe Eve cum roşise, Sudie o bătu pe braţ.

— N-a vrut să te tachineze. Dar toată lumea ştie că Adam are nevoie de o femeie cu care să se aşeze la casa lui.

Eve o privi stupefiată.

— Cum, la asta vă gândiţi?! Adam şi cu mine nu suntem… vreau să spun, spunem doar prieteni…

— De ce, nu-l placi?

— Cum să nu-l plac?! Dar…

— Hmmm…

Sudie o privi lung, în timp ce descuia uşa magazinului şi întorcea cartonaşul din geam.

— Trebuie să faci cum crezi tu că e mai bine, desigur, dar eu în locul tău mi-aş urma instinctele.

Capitolul 9

Eve se grăbea spre ieşirea mall-ului aglomerat din apropiere de Milwaukee. Căuta un fast-food, întrucât trebuia să ajungă înapoi în mai puţin de-o oră, pentru ca Alice să poată pleca la şcoală la timp. Zări unul şi se îndreptă spre uşă.

În timp ce stătea la coadă, urmări cu privirea o ospătăriţă grăbită, după care ochii i se opriră la vederea unei feţe familiare. Era tânăra care o însoţise pe Jane Hartwig în magazin, săptămâna trecută. Iar în faţa ei, aşezată cu spatele spre Eve, la nici şapte metri distanţă, stătea însăşi Jane.

Eve îşi mută privirea, mai înaintă puţin, şi în sfârşit comandă un croissant cu şuncă şi caşcaval şi o cola. În timp ce-şi lua restul, avu un sentiment de déjà vu. Luă banii, îşi aranjă mai bine pachetele cu cumpărături şi dispăru.

În timp ce se îndepărta, la volanul maşinii, înţelese dintr-odată de ce scena din mall i se păruse atât de familiară. Ceva asemănător i se întâmplase şi ei, după despărţirea de iubitul ei din colegiu, iar obrajii i se mai aprindeau chiar şi acum când îşi amintea cât de jenată fusese la vederea prietenei sale fugind din bufetul colegiului. Daphne încercase să îndulcească şocul despărţirii, dar Eve fusese prea rănită ca s-o asculte şi se îndepărtase de ea.

Înscrise maşina în traficul de pe autostradă, cu gândul la asemănările dintre ea şi Jane. Când sosi la magazin, încercă să le clarifice, în parte, cu Alice.

După ce-i descrise incidentul, încheie cu cuvintele:

— Jane încă o mai are pe mama ei, desigur, dar din ce-am auzit de la Sudie, doamna Hartwig e ocupată aproape tot timpul cu conducerea acelor comitete şi comisii din care face parte. Iar Emery Hartwig, cât de puţin l-am văzut, nu mi se pare tocmai

genul de tată prietenos cu fiica lui. O situaţie foarte asemănătoare cu cea pe care am avut-o eu de înfruntat.

Expresia lui Alice se îmblânzi, în timp ce-şi punea hârtiile pentru şcoală în servietă.

— E frumos din partea ta că încerci să te transpui în pielea lui Jane, dar nici nu te compari cu ea. Nu cred că Jane s-a gândit vreodată la altcineva decât la sine.

— Dar nu-ţi dai seama? Pot s-o înţeleg, se luptă pe două fronturi ca să atragă atenţia, iar eforturile ei sunt foarte puţin răsplătite.

Un gând neaşteptat o făcu să se încrunte.

— Între familia Hartwig şi Adam există o legătură încordată. Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care Jane s-a simţit atrasă de el. Sau poate că aşa a fost la început, iar inima ei tânără a fost captivată de căldura şi prietenia lui Adam. Dar antipatia lui faţă de Emery şi insistenţa cu care Jane s-a ţinut după ei au acţionat în propriul ei dezavantaj.

— Acum trebuie să fug, dar vom mai vorbi noi despre asta, altă dată. Îţi promit.

Eve dădu din cap, în timp ce Alice îşi lua servieta, săruta fruntea lui Karen şi ieşea pe uşă, făcând un ultim gest de salut cu mâna.

De fiecare dată când se gândea la Adam, Eve îşi amintea cât de neobişnuit reacţiona faţă de sărutările lui drăgăstoase. O smulse din gânduri Karen, care gânguri, mişcându-şi cu vioiciune braţele.

— Da, dulceaţă, şi eu găsesc că e minunat. Şi, până nu uit, ar fi cazul s-o sun pe Sudie şi să-i spun că trebuie să iau lecţii pentru gătitul mâncării.

Fetiţa împunse aerul cu un deget, spre ea.

— Mă rog, înţelegi tu, totul e să ştii să-ţi înghiţi mândria.

* * *

După aproape trei săptămâni, Adam considera partida de călărie cu Eve punctul de maxim interes al zilei. Exploraseră toată zona din jur, dar destinaţia lui favorită continua să fie poiana cu vedere spre vale. Iar azi se îndreptase aţă într-acolo, cu sentimentul că păşea pe propriul lui teritoriu.

— Ia vino aici, o chemă el pe Eve, apucând-o de-o mână, în timp ce strângea resturile puiului fript pe care li-l dăduse Sudie pentru picnic.

Trase uşor, făcând-o să ajungă efectiv nas în nas cu el.

— Mi-am jurat să nu mă grăbesc, să-ţi las timp. Dar…

Capul i se aplecă, apropiindu-şi gura de buzele ei delicioase.

— …Cred că ar fi cazul să ştii că n-am de gând să te las să dispari din viaţa mea la fel de uşor cum ai apărut.

Adam văzu ochii Evei dilatându-se sub efectul cuvintelor lui.

— De ce te miri aşa?

— Dar nu… nu ştii nimic despre mine…

— Dimpotrivă.

Îi cuprinse bărbia în palmă, ridicându-i faţa spre el, şi mai aproape.

— Eşti minunată, şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Ai încercat să iei locul fiului pe care tatăl tău nu l-a avut niciodată. Ai descoperit că nu-ţi place slujba ta, aşa că te-ai hotărât să afli ce ţi-ar fi plăcut. Ai refuzat să-ţi plângi singură de milă după desfacerea logodnei. Eşti plină de compasiune, empatie, talent. Şi… mai acordă-mi o săptămână, şi-am să mai lungesc lista. Dar cel mai important e faptul că te potriveşti la perfecţie cu idealul visurilor

mele.

Eve continua să-l privească uluită, aşa că Adam se aplecă şi-i atinse buzele cu ale lui. Voia s-o ia în braţe şi s-o convingă de iubirea lui, dar îşi stăpâni dorinţa. În acel moment, sentimentele ei erau mai importante decât ale lui.

Îl privi clipind din ochi.

— Vrei să spui că… mă iubeşti?

— Se vede că nu mă prea descurc, altfel nu m-ai întreba.

— Dar… Nu crezi că mă iei puţin cam prea repede?

— Asta înseamnă că tu crezi că te iau prea repede. Mai bine mi-ai spune ce anume simţi tu.

Închizând un moment ochii, Eve încercă să treacă peste zidul pe care şi-l înălţase în minte de-a lungul anilor.

— Nu mi-e deloc uşor s-o spun, dar cred că simt şi uşurare. Uşurare fiindcă… of, fiindcă am simţit o… o legătură, o atracţie, dacă vrei…

— Aha, începem să ajungem undeva, zâmbi Adam. Deci, te simţi atrasă de mine, mm?

O sărută pe vârful nasului.

— Deşi trebuie să spun că ai reuşit de minune s-o ascunzi.

— Fiindcă îmi puneam întrebări cu privire la propria mea moralitate. Ce fel de femeie aş fi, dacă imediat ce desfac o logodnă mă simt atrasă de un alt bărbat?

— În locul tău, eu m-aş mulţumi cu uşurarea, replică Adam continuând să zâmbească. Acea mică mustrare de conştiinţă n-a fost nimic mai mult decât vinovăţia de a fi fost fericită, când societatea dicta că ar fi trebuit să fii nefericită.

Deşi logica lui o făcu să zâmbească, Eve clătină din cap.

— Ascultă, urmă Adam, luându-i o mână şi începând să se joace cu degetele ei. Am făcut o mică gimnastică mintală şi mi-am

dat seama de strâmtoarea în care te afli.

Zâmbetul îi deveni răutăcios.

— Vei constata că sunt şi destul de isteţ ca să fi observat că atracţia era reciprocă.

— Eşti destul de sigur pe tine, nu?

— Nu, doar perspicace. Şi plin, plin de speranţă.

Îi ridică mâna şi-şi mângâie obrazul cu ea, înainte de a-i atinge nodurile degetelor cu buzele.

— Dacă nu simţeai nimic, n-ai fi avut niciun motiv de a călări cu mine în fiecare zi. Mă iubeai sau pe mine, sau caii şi căţeaua.

Aiureala lui o făcu să zâmbească, dându-şi seama că priceperea de a o face să râdă se număra printre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el.

— Dacă vrei să-mi spui că şi tu mă iubeşti, nu te sfii. Aruncă-te oricând.

Ceaţa plăcută care o învăluise pe Eve începu să se evapore. Simţi că se încorda sub mâinile lui.

— Of, Adam…

Ştia că-l plăcea teribil, dar… dragoste? Cum mai putea avea încredere în propria ei judecată? Acest gând o făcu să se încrunte, când spuse:

— Lăsând gluma la o parte, nu-mi înţelegi dilema? Toate s-au întâmplat atât de repede… Nu mai… În clipa asta, nu mai sunt sigură de nimic.

— Să nu crezi că eu înţeleg mare lucru, replică Adam, mângâindu-i degetele. Cum spuneam, am vrut să aştept, să-ţi las puţin timp ca să te linişteşti, după afacerea cealaltă, dar până la urmă n-am putut să mai aştept.

Zâmbetul băieţesc i se întinse pe sub mustaţă, iar Eve jindu-i să-l simtă sărutând-o din nou.

— În multe belele mă bagă gura asta a mea…

Îl putea crede. Orice bărbat care săruta atât de bine ca el risca să aibă necazuri.

— Dacă nu ştii deja, uneori tinde să vorbească fără mine.

— Atunci de ce nu laşi vorba la o parte şi nu mă săruţi?

— Oricând sunt mulţumit să mă supun domnişoarei!

Şi o sărută.

* * *

Peste câteva minute, Eve întrebă cu un oftat de mulţumire:

— Când ţi-ai dat seama?

În ochii ei, nedumerirea tulbure fusese înlocuită de o luminiţă.

— Sincer să fiu, probabil cu mult înainte de a o fi recunoscut în sinea mea. Probabil că imediat ce te-am luat în braţe, când te-ai lovit la picior. Niciun bărbat nu ajunge la vârsta mea fără să-şi fi format o imagine despre genul de femeie care l-ar face fericit.

— Întâmplător, nici tu nu eşti departe de o asemenea imagine… spuse ea, apropiindu-şi buzele de ale lui.

Adam distinse „dar” – ul nerostit din vocea ei. Aşa cum îi spusese, o înţelegea. Încercă s-o liniştească:

— Hai s-o luăm aşa: am destulă încredere pentru amândoi, dar nu te voi aduce cu forţa în faţa altarului. Mai întâi, te voi lăsa să te obişnuieşti cu ideea.

Privindu-l, Eve văzu că fruntea i se încreţise, astfel încât se simţi cuprinsă de tristeţe că-i lipsea atât de mult încrederea în sine.

— Experienţa cu Richard, din păcate, mi-a accentuat impresia că nu aveam prea multe de oferit, îi explică ea. Privind retrospectiv, îmi dau seama că anxietatea mă făcea să devin tot mai

inhibată, pe măsură ce trecea timpul.

Adam îi cuprinse mâinile într-ale lui, ridicându-le la buze.

— Rezervată, da. Inhibată, nu.

I le sărută cu gingăşie, adăugând:

— Continuă.

— Mai mult sau mai puţin, Richard s-a strecurat pe uşa din spate.

Văzându-i privirea întrebătoare, Eve încercă să clarifice:

— Era un protejat al tatălui meu, iar eu mă obişnuisem cu privirea lui. Când tata a murit, Richard m-a ajutat să rezist. Am petrecut atât de mult timp împreună încât, când el a pus problema căsătoriei, aceasta a părut aproape o prelungire firească a prezentului. Mă simţeam bine în compania lui, aveam încredere în el…

Îşi încreţi nasul, strâmbându-se.

— Am greşit, desigur. Dar, încă dinainte de a-mi fi dat seama de asta, începusem să mă gândesc mai bine. Richard nu mai avea la fel de multă răbdare cu… atitudinea mea rezervată, cum spuneai. Şi, cu cât insista mai mult, cu atât îmi creştea mie panica.

Când rămase tăcută, cu mâinile într-ale lui, Adam întrebă încet:

— Şi-atunci, i-ai dat ordinul de drum?

Evei îi scăpă un uşor oftat.

— Din păcate, nu. Înainte de a-mi aduna curajul pentru a pune capăt legăturii, am descoperit că-l interesam cam la fel ca pe iubitul meu din colegiu.

Expresia ei ironic-amărâtă arăta mai mult decât orice cuvinte că procesul de vindecare începuse deja. Ridică spre Adam o privire nesigură.

— Vrei să ştii toate amănuntele picante?

— Nu, declară el, luând-o în braţe. Îmi creşte tensiunea numai când mă gândesc cum te-a făcut să suferi.

Când îi dădu drumul din braţe, Eve fu surprinsă să vadă că avea o expresie serioasă.

— Acum câteva săptămâni, când l-am cunoscut pe unchiul tău, am avut impresia că e destul de înstărit. Ceea ce mi-ai spus nu face decât să mi-o confirme. Dar voiam să ştii că nu trebuie să-ţi faci nicio grijă pe plan financiar. Nu vom fi nişte bogătaşi dar, punând la un loc câştigurile de la fermă şi de la clinică, îţi pot asigura o viaţă confortabilă. Înţelege doar că te iubesc, pe tine, cu inima ta splendidă şi cu talentul tău extraordinar, indiferent dacă unchiul tău intră sau nu în combinaţie.

— O, Adam…

Cuvintele lui o mişcaseră atât de adânc, încât ochii i se umplură de lacrimi. Acum era momentul să-i spună totul despre adevărata Eve, aşa cum voia. Jură că avea s-o facă. Adam, însă, îi şterse lacrimile cu sărutări, răspunzând că urma să stea de vorbă mai târziu; acum trebuia să profite de faptul că Sheba plecase iar după o urmă. Şi, curând, Eve îşi pierdu complet uzul raţiunii.

* * *

Eve potrivi iar perna de pe canapea, apoi renunţă. Toate fuseseră deja şterse, aranjate şi rearanjate. De două ori. Adam trebuia să apară din moment în moment, pentru a o ajuta să termine de pregătit cina pe care Eve o începuse mai devreme, cu Sudie.

Aduse sticla de vin roşu şi o destupă. Umplu două pahare, continuând să caute o cale de a-i dezvălui lui Adam tot adevărul.

Peste câteva minute, însă, când deschise uşa, încă nu-şi găsise

cuvintele cele mai potrivite.

Adam se apropie de ea şi-şi frecă nasul de gâtul ei.

— Hmmm, aroma mea favorită…

— Care, a mea sau a vinului?

— Glumeaţo! replică el, muşcând-o uşurel de gât. Observă că nu m-am repezit direct la vin.

După ce se răsuci în braţele lui, întâmpinându-l aşa cum se cuvenea, Eve îi dădu un pahar, îl luă şi pe al ei şi-l conduse pe Adam spre canapea.

— Începem în câteva minute. Mai întâi vreau să…

— Mai întâi, o întrerupse el, un toast.

Îşi apropie paharul de al ei.

— Pentru ce bem?

— Pentru noile începuturi?

Eve avea un nod în gât şi abia reuşi să înghită. Punând jos paharul, spuse:

— Nici nu ştii cât de potrivit a fost un asemenea toast.

— Ei…!

Adam îşi lăsă şi el paharul jos şi-i cuprinse obrazul.

— De ce-ai devenit atât de serioasă? Parcă te-am convins că cina nu e o problemă. Nu sunt nici mofturos, şi nici nu mă tem să fiu folosit drept cobai, adăugă el cu un zâmbet.

Eve încercă să zâmbească.

— Nu despre cină e vorba…

Mâna lui era atât de caldă şi liniştitoare… O acoperi cu a ei, pentru a-şi regăsi puterile.

— …Ci despre noi. Sau, mai bine zis, despre mine.

Lui Adam i se şterse zâmbetul de pe buze, în timp ce o privea prudent. Vorbind cu repeziciune, Eve continuă:

— Ieri n-am apucat să-ţi explic, dar nu voiam să-ţi faci o idee

greşită. Sau, mai bine zid, cred că ţi-ai făcut o idee greşită şi vreau să îndrept lucrurile.

Mâna lui se încordă, în timp ce cuvintele pregătite cu atâta grijă îi piereau Evei din minte. La vederea expresiei lui îngrijorate, continuă grăbită:

— Înţelegi, am… am o mică firmă de electronice, sau, mai exact, e a familiei mele. Ştiu ce părere ai despre oamenii ca Hartwig şi n-am vrut să crezi că unchiul meu şi cu mine semănăm cu el. Niciodată…

— Doamne sfinte!

Adam îi înclină faţa pentru a-i dărui un sărut scurt, apăsat.

— De parcă te-aş compara vreodată cu el!

O mângâie blând pe bărbie.

— Să nu mă mai sperii aşa niciodată. Credeam că te-ai răzgândit în legătură cu şederea la Brighton, că vrei să te întorci la Chicago.

Expresia temătoare a Evei se destinse, în timp ce-l mângâia pe faţă.

— A, nu…

Adam n-o lăsă să spună mai mult, ci o strânse la piept, în timp ce-i acoperea buzele cu ale lui. Bătăile inimii sale începură să-şi revină la normal. O auzi pe Sheba scheunând şi se retrase, ezitant, de teamă să nu se repeadă la joacă chiar în acel moment.

Eve era încă destul de neliniştită.

— Deci, n-ai nicio obiecţie.

— Nu, răspunse el cuprinzându-i capul la piept. Ţi-am spus. Dacă unchiul tău vrea să-ţi dea nişte bani, e dreptul lui. Dar asta n-are nicio legătură cu noi. Cheltuieşte-i pentru tine însăţi, dăruieşte-i, mie puţin îmi pasă ce faci cu ei.

Cu braţele petrecute împrejurul ei, Adam îşi strecură mâinile

până în faţă, atingându-i sânii cu degetele. Pe Eve o străbătu o spirală de tensiune. Deschise încet ochii şi văzu capul lui Sheba rezemat pe perna de alături, privindu-i cu atenţie.

— Nu te uita acum, spuse ea, dar nu suntem singuri.

Mâinile lui Adam lunecară sâcâitor peste trupul ei, în timp ce se răsucea în loc. Gemu, lăsându-şi capul pe umărul Evei.

— Iar…?

— Da, iar, râse ea. Vom avea ce le povesti copiilor noştri.

Capitolul 10

Două zile mai târziu, Eve o înşeua grăbită pe Treasure. Iapa fornăia şi-şi agita capul, obligând-o să se întrerupă pentru a o calma. Se întreba ce i se întâmplase lui Adam, ca să provoace o asemenea tevatură.

Venise acasă doar de zece minute, pentru lecţia de gătit cu Sudie, când sunase telefonul. Menajera lui Adam era atât de tulburată, încât Eve abia reuşise să înţeleagă ce spunea. Martha Diehl o sunase fiindcă Adam nu se întorsese la clinică după ce-l vizitase pe Emery la bancă. În schimb, îl văzuse „trecând val-vârtej cu camioneta, şi părea mai nervos decât un bărzăun întărâtat”.

Sudie se uitase după el şi, peste doar câteva minute, trecuse prin dreptul casei „de parcă l-ar fi fugărit toţi dracii”. Emery plus Adam însemna belea cu „B” mare. Din moment ce nu ajunsese nici la Eve şi nici acasă, însemna că plecase undeva să se liniştească. Iar Eve bănuia că ştia unde anume; spera numai să aibă dreptate.

Inima i se frânse când ajunse în poiană şi văzu că era pustie. Apoi dintre copaci nechează un cal, iar Treasure porni drept spre vecinul ei de grajd. Lucky fusese lăsat cu picioarele împiedicate, ca

să pască, dar unde era Adam? Eve îşi priponi iapa, după care-şi aminti de cimitirul familiei.

Îl văzu când ieşi dintre copaci, îngenuncheat lângă mormântul lui Ramsey. Arăta învins, cu umerii aduşi şi capul căzut în piept. Eve se opri la portiţa de fier forjat, nesigură dacă să-i tulbure liniştea. Dar se vedea atât de clar că era nefericit, încât i se frângea inima. Chiar dacă o alunga, trebuia să-ncerce să-l ajute.

Intră pe poartă şi merse încet până lângă el.

— Adam?

Nu-i răspunse dar, după un moment, îi întinse o mână. O privire scurtă spre capul lui aplecat îi dezvălui chipul chinuit, aşa că Eve întoarse ochii spre piatra funerară a lui Ramsey, ca să-l lase pe Adam nestânjenit cu gândurile lui.

Monumentul de marmură, cel mai nou şi mai mare din tot cimitirul, îi domina. Eve nu-şi putu stăpâni un zâmbet când citi din nou cuvintele gravate pe piatră:

Nici faraon, nici prinţ, nici cerşetor.
Doar un om şi tată bun, şi un minunat bunic.

Lângă ea, Adam ridică şi el privirea spre stela funerară.

— Visul lui a murit. Dar, martor mi-e Dumnezeu, nu cred c-ar fi vrut vreodată să reunific valea asta în termenii impuşi de Emery.

— Ce s-a întâmplat?

— Emery mi-a făcut o ofertă pe care credea că n-aş putea-o refuza – cu plata în natură, în schimbul pământului pe care mi l-am dorit întotdeauna înapoi. Era dispus să anunţe logodna mea cu fiica lui, Jane.

Nu păru să-i audă inspiraţia intensă, surprinsă.

— Iar acum, Jane era înţelegerea întruchipată. E o puştoaică

răsfăţată, dar nici chiar ea nu merită una ca asta. I-am spus lui Emery că, dacă aud doar şoptindu-se prin oraş despre propunerea lui, am să mă iau după el cu cravaşa.

Oftă obosit.

— Simt că l-am trădat pe bunicul, dar nu ştiu ce altceva aş fi putut să fac.

Evei i se frângea inima la vederea chipului lui chinuit. Avusese curajul de a renunţa la un vis de-o viaţă. Oare ar fi avut şi ea acelaşi curaj? îşi citi în suflet, înghiţi un nod, dar cuvintele nu voiau să iasă. Nefericită, abia reuşi să murmure:

— Aş vrea să-ţi pot spune să faci ceea ce ştii că ai de făcut. Dar nu pot. Nu sunt atât de nobilă încât să-ţi cer să abandonezi.

Adam o privi cu un zâmbet înduioşător de drăgăstos.

— Slavă Domnului, spuse el cu glas răguşit, fiindcă însemni pentru mine mai mult decât valea asta.

Eve îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— O, Adam…!

Luat prin surprindere, Adam căzu pe spate, trăgând-o peste el. Faţa Evei rămase un moment suspendată deasupra lui, cu ochii albaştri lucindu-i de lacrimi. Emery putea să păstreze pământul; cu Eve alături, Adam era cel mai bogat om din lume. De ce-i luase atâta timp ca să-şi înţeleagă propriile sentimente pentru această Fată de la Oraş? O iubea dureros de mult. Răsfirându-i şuviţele aurii cu degetele, îi trase capul în jos şi se pierdu în dulceaţa gurii ei.

Docilitatea ei, sub muşchii lui duri, îi inflama dorinţa. Părăsindu-i cascada părului, mâinile sale începură să-i cutreiere curbele şoldurilor, explorând-o peste haine şi pe dedesubt.

Când simţi că sângele începea să-i clocotească necontrolat, se întoarse într-o parte. Mâna lui continua să mângâie materialul de

pe şold, simţindu-i fierbiţeala trupului tânăr şi puternic.

— Ce-i asta? Pare la fel de fină ca pielea ta.

— Mătase…

— Mătase, hmm…? zâmbi Adam. Cred că fanteziile mele tocmai s-au îmbogăţit cu o nouă perspectivă.

Se ridică repede, nelăsându-le timp să se dezlănţuie.

— Vino, tocmai mi-am dat seama că nu avem însoţitoarea de companie cu noi, iar în ţinuta asta ai un efect mortal.

Îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap, cu o ultimă privire spre mormântul bunicului său. Ştia că, indiferent cum ieşiseră lucrurile, Ramsey ar fi fost de acord. Numai asta avea importanţă.

O conduse în poiană, unde se aşezară unul lângă altul peste o întindere de trifoi împestriţat de razele soarelui. Adam îşi scoase Stetson-ul şi-i oferi Evei tot ce mai rămăsese în ultima lor sticlă cu vin de la picnic.

— Îmi pare rău, pahare n-avem.

După ce trase şi el o duşcă, rămase cu sticla în mâna rezemată pe genunchi. Eve se sprijini de el, urmărindu-i alene cu degetele muşchii braţului, în timp ce se gândea cum îi aţâţase din nou Adam dorinţa, în urmă cu câteva minute. Pentru a-şi alunga gândul, îl întrebă:

— Cine-i însoţitoarea de companie, Sheba?

— Ai nimerit-o din prima, îi zâmbi el. Ţi-am spus vreodată cât eşti de isteaţă pentru o fată de la oraş?

— A, să ştii că sunt isteaţă! Destul de isteaţă ca să fiu preşedinta firmei de familie.

Adam o cuprinse şi mai strâns.

— Madam preşedinte, hmm?

Eve se cuibări lângă el, convinsă că nu greşise acordându-i încrederea ei. Nu fusese uşor, dar meritase.

— Tatăl meu a greşit, spuse ea. A insistat că important este să păstrez distanţa, pentru a conduce compania, şi totuşi întotdeauna m-am simţit izolată, însingurată, procedând astfel. Cred că sunt o persoană sociabilă, fiindcă am descoperit atâtea bucurii aici, fiind doar eu însămi şi apropiindu-mă de oameni.

— Nici nu mă mir că ai fost atât de nefericită.

Buzele lui îi străbătură gâtul, urechea, până la tâmplă, făcând-o să se înfioare.

— Îţi mai aminteşti când ţi-am spus că eşti făcută pentru razele soarelui şi pentru râsete vesele? E mai bine când le împărtăşeşti. Mă bucur numai fiindcă m-ai ales pe mine ca să le împărtăşim împreună.

— Din câte-mi amintesc, tu eşti cel care a ales.

— Ne putem contrazice în linişte pe tema asta, cincizeci de ani de-acum încolo.

Eve se întoarse cu gura spre buzele lui, iar când Adam vru să se retragă, îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Suntem nesupravegheaţi, ai uitat? Cred că e momentul ideal pentru o partidă de zbenguială serioasă, de modă veche.

Inima lui tresări în piept, dar Adam îşi înfrână necruţător patima crescândă.

— Până la un punct. Însă trebuie să-ţi spun, continuă el cu un zâmbet, că nu-mi displace ideea unei nopţi a nunţii de modă veche.

Roşeaţa apărută în obrajii ei îl făcu să chicotească.

— Şi-n plus, unchiul tău mi te-a lăsat în grijă, mai mult sau mai puţin, iar onoarea mă obligă să te protejez – chiar şi de mine însumi.

Deşi bujorii din obraji i se aprindeau şi mai tare, Eve îi susţinu privirea.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar ai spus cumva că ai

intenţii „onorabile”?

— Fă bine şi crede-mă, Fată de la Oraş.

Cu glasul înăsprit, Adam adăugă:

— „Onorabil” e cuvântul-cheie.

— Cum spui tu, Adam.

Cu regret, Adam se desprinse din norul dulce al mirosului ei, retrăgându-se.

— O, Doamne, iubito, dacă mai stau mult lângă tine am să explodez ca o rachetă de Patru Iulie.

Plimbându-şi posesiv mâinile peste umerii lui, Eve îi şopti la ureche:

— Valea ta este propria noastră Grădină a Edenului.

* * *

Eve se plimba nervoasă prin bucătărie, aşteptând cu nerăbdare să sune telefonul. În seara trecută, când vorbise cu unchiul ei, acesta îi promisese că avea să revină cu un telefon în zorii zilei. Eve încercase să facă ceva pentru pământurile aflate în posesia lui Emery Hartwig. Faptul că acesta îl împiedica pe Adam să le răscumpere era de-a dreptul crud.

Peste câteva momente, când telefonul sună în sfârşit, înhăţă receptorul:

— Alo?

Unchiul ei chicoti:

— Linişteşte-te, totul e-n regulă. Am găsit un avocat din Wisconsin care să se ocupe de achiziţie. L-am instruit să sune la oficiul imobiliar local, apoi la bancă, în căutare de „terenuri agricole convenabile”.

— La cine te-ai hotărât să recurgi pentru achiziţie?

— Din moment ce nu voiai să apară numele nostru, Simms va acţiona ca paravan. Dar Hartwig nu-l va vedea niciodată la faţă. Îi deleg autoritatea lui avocatului, care se va ocupa de toate formalităţile.

— Îţi mulţumesc unchiule Robb.

— Plăcerea e de partea mea. Te voi anunţa când toate sunt semnate, ca să ţi se poată transfera titlul. Apoi, voi înainta hârtiile pentru semnătura finală.

— Excelent, numai că vreau ca titlul de proprietate să fie transferat pe numele lui Adam Wagner.

— Adam, hmm? Se mai întâmplă şi altceva ce-ar trebui să ştiu?

— Încă nu, unchiule Robb. Vreau să-i dăruiesc titlul de proprietate lui Adam de ziua lui, peste o săptămână şi ceva. Crezi că va fi vreo problemă?

— N-ar trebui să fie, dar dacă apare vreuna, te anunţ. Apropo, ai cumva idee cum vrei să se numească fundaţia asta pe care o înfiinţezi?

Cu gândul la Adam şi la valea lui, care nu-i mai ieşea din minte, Eve răspunse:

— Eden. Fundaţia Eden.

— Sună bine. Trimite-mi planurile de afaceri şi celelalte date, aşa cum am discutat, şi ne apucăm de treabă.

Eve îi mulţumi din nou şi închise.

Fundaţia Eden. Era tot ce putea face pentru a deveni naşa-zână la care se referise Adam. Spera să fie de ajuns.

* * *

Vestea că Emery Hartwig scosese la vânzare proprietatea din

vale fără a-i da lui Adam nicio şansă de a o răscumpăra se răspândise ca fulgerul. Când se află că proprietatea fusese vândută, resentimentele împotriva lui se intensificară şi mai mult. Eve era îngrijorată ca Jane să nu fie privită în aceeaşi lumină ca tatăl ei, dar nu ştia ce putea face.

Viaţa ei devenise atât de plină şi ocupată, încât abia mai avea timp să gândească. Talentul său de portretistă, în creion, acuarele sau ulei, devenise o „minune de nouă zile”, cum spunea Sudie. Mai ales când oamenii văzuseră picturile cu Sheba şi câteva animale de-ale copiilor, aduse la clinică. Deodată, începuseră s-o inunde comenzi de portrete ale animalelor, precum şi ale copiilor şi ale câtorva adulţi.

— Cât ai să ceri? o întrebă amuzată Alice, în timp ce Eve se agita că n-avea timp să le facă pe toate.

— Nu m-am prea gândit. Cred că voi cere câţiva dolari pentru desene şi puţin mai mult pentru acuarele şi uleiuri. Atâta cât să-mi acopăr cheltuielile pe materiale.

— Nu se poate.

La auzul tonului lui Alice, Eve ridică privirea de pe tabloul pe care-l înrăma.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Îi primul rând, dacă-ţi dai pe degeaba operele de artă, oamenii n-au să le mai preţuiască. Iar la preţurile de dumping pe care mi le-ai spus, te vei pomeni asaltată de comenzi. Îţi va rămâne şi mai puţin timp pentru tine însăţi.

— Dar n-am nevoie de bani.

Exasperată şi amuzată în acelaşi timp, Alice îşi propti mâinile în şolduri.

— N-oi fi având tu nevoie de bani, dar cu ceilalţi artişti pe care-i reprezint cum rămâne? Ce efect crezi că va avea asupra

lucrărilor lor, dacă tu ţi le dai pe ale tale aproape gratis?

— Of, fir-ar să fie… Nu vreau decât să pictez, nu să fac din asta o afacere.

Alice zâmbi.

— Am o soluţie mai simplă. Numeşte-mă agenta ta şi lasă totul pe mine.

* * *

Aflând despre aceste planuri, în aceeaşi zi la prânz, Sudie comentă:

— Bună idee. Acum, ce-ar fi să-ţi foloseşti talentul ăsta de organizator şi pentru ziua de naştere a lui Adam? Încă n-am stabilit niciun detaliu, am vorbit numai. Şi nu mai prea avem timp.

— E de vineri într-o săptămână, nu-i aşa?

Sudie dădu din cap, în timp ce Eve îşi dădea seama că aniversarea lui Adam cădea în aceeaşi zi pe care o alesese ea iniţial pentru a pleca de la cabană, întorcându-se acasă. Se întâmplaseră atât de multe, într-un timp atât de scurt…

— Bine, spune-mi: câţi oameni plănuieşti să inviţi?

Menajera ridică ochii spre tavan, făcând un calcul în minte.

— A, cam o sută, cred…

— O sută…! o privi Eve cu ochi mari. Credeam că ai în vedere vreo duzină, două… Nici nu mă mir că eşti gata să apeşi pe butonul de panică.

— Adam s-a născut şi a crescut aici, deci există mulţi oameni care s-ar simţi lezaţi dacă nu i-am invita.

Alice, Clarel şi Connie dădură din capete a încuviinţare.

— De fapt, cred că ar trebui să ne pregătim pentru cel puţin o sută cincizeci, aşa, ca să fim sigure.

Întrucât locuia pe gratis la Adam, Eve insistă să coordoneze ea pregătirile pentru petrecere. În timp ce împingea căruciorul cu Karen înapoi spre magazin, o surprinse pe Alice privind-o de câteva ori. În cele din urmă, prietena ei spuse:

— Ştiu că nu e treaba mea, desigur, dar mă întrebam cum de ştii atât de multe despre fundaţii şi mari petreceri, cu firme de aprovizionare, corturi, barmani…

Fără a fi conştientă de asta, Eve îi explică aproape cu aceleaşi cuvinte pe care le alesese când îi vorbise lui Adam despre firma ei de familie.

— Ani de zile am organizat petrecerile de Crăciun şi picnicurile anuale.

— Deci de-acolo ai experienţa de marketing pe care ai menţionat-o?

— Da. De fapt, eu sunt preşedinta firmei.

La auzul acestei veşti, Alice clipi din ochi, iar Eve se grăbi să adauge:

— Dar nu pentru mult timp, sper. Unchiul meu şi cu mine încercăm să pregătim o vânzare a firmei către salariaţi.

— Ei, slavă Domnului! Tocmai începeam să mă îngrijorez că tu şi Adam veţi fi nevoiţi să aveţi o relaţie de la distanţă.

Uşurarea ei o făcu pe Eve să zâmbească şi, în timp ce Alice descuia uşa magazinului, îi spuse:

— Apropo, n-am nimic împotrivă să le spui şi celorlalte că sunt preşedintă. Mă refer la Sudie, Clarel şi Connie. Numai că n-am vrut să fac caz pe chestia asta.

Alice o privi cu ironie.

— De parcă tu ai face caz pentru ceva!

* * *

Peste câteva zile, Eve îl privea pe Adam consternată, dorindu-şi să fi fost puţin mai reticent. Până şi Alice comentase negativ faptul că acceptase comanda unui portret în ulei al lui Dans-în-Vânt, pursângele lui Emery Hartwig. Pe Adam, însă, fusese cât pe ce să-l lovească apoplexia.

— Dar nu sunt sigură că înţelegi, spuse Eve, încercând să-i vadă expresia pe care el se încăpăţâna să şi-o ascundă; neavând încotro, trecu în faţa lui. Nu pictez tabloul pentru Emery Hartwig personal. Jane mi l-a cerut, ca să i-l dea cadou. Pentru Jane îl fac.

Adam o privi încruntat:

— Ce contează pentru cine îl faci? Până la urmă, rezultatul e acelaşi.

Oftând, Eve îşi lăsă capul pe braţul lui. Cum putea un om atât de rezonabil în mod normal să devină aşa de iraţional când venea vorba de Emery Hartwig?

— Adam, chiar tu mi-ai spus că-ţi pare rău pentru Jane şi…

— Da, dar nici nu m-am gudurat pe lângă ea, numai ca s-o consolez!

— Nici eu nu mă gudur pe lângă ea, replică tăios Eve, ridicând capul de pe braţul lui; dându-şi seama că nu rezolvau nimic cu enervarea, trase adânc aer în piept. Ascultă, poate reuşesc să-ţi explic aşa…

Şi începu să-i vorbească despre asemănările dintre viaţa ei şi cea a lui Jane.

— Consider că asta e o ocazie de a stabili o legătură cu ea. Poate că e ultima şansă pe care o avem, înainte de a deveni la fel de implacabilă şi nesimţitoare ca tatăl ei.

— Deja este aşa. Numai că încă nu-ţi dai tu seama.

Adam trase de căpăstru, îndepărtându-l pe Lucky de apă. Apoi

întoarse capul spre Eve care, călare pe Treasure, rămăsese în acelaşi loc.

— Faci ce vrei. Numai să nu te aştepţi să-mi convină.

Şi, cu asta, porni la trap.

Eve privi în urma lui, nevenindu-i să creadă. Îi venise o poftă nebună să lovească ceva, aşa că dădu cu cravaşa în apă, stârnind stropi în toate părţile.

Capitolul 11

De ziua lui, reuşiră să-i facă o surpriză totală. Uluit, Adam privea ochii strălucitori şi zâmbetul larg al Evei. Luând-o în braţe, o învârti în loc, înainte de a o săruta. Copleşit, nu putu decât să spună:

— Îţi mulţumesc…

În clipa următoare, îl înghiţi mulţimea prietenilor.

Peste câteva ore, Adam o trase pe Eve după el, printre mesele cu petrecăreţi zgomotoşi, spre ringul de dans.

— Tu, când faci o surpriză cuiva, ştiu c-o faci să bubuie!

— Am vrut să fie o petrecere cât mai deosebită pentru tine.

Adam îşi înclină capul, atingându-i urechea cu buzele.

— Tu eşti deosebită, iar atâta lucru mi-e de ajuns.

Deşi se distra bine, seara începea s-o obosească pe Eve. Oamenii începură să plece pe la miezul nopţii, dar trecuse de ora unu când barmanii şi ospătarii terminară de strâns resturile de la petrecere.

Eve îşi scosese de mult pantofii cu tocuri înalte, iar tivul fustei de mătase aproape i se târa pe iarba umezită de rouă, în timp ce

traversa peluza spre casă, împreună cu Adam.

Acesta închise uşa şi o încuie.

— În sfârşit…!

Îşi lărgi cravata şi-şi scoase sacoul costumului, trăgând-o pe Eve spre şemineu. Acolo se aşeză pe canapeaua alăturată, cu ea pe genunchi.

— Şi-acum, am şi eu o surpriză pentru tine, şopti el, mângâindu-i tâmplele cu buzele şi nasul.

— O, ce bine, îmi plac aşa de mult surprizele!

Adam se rezemă de spătar, ţinând între degete un inel cu diamant.

— Luna a trecut, dar să nu crezi că vreau să te grăbesc. M-am gândit, numai, că ar fi momentul potrivit.

— Vai, Adam, ce frumos e…!

Îi întinse mâna stângă, ca să-i pună inelul în deget. Apoi îl privi lung, cu ochi plini de iubire pentru bărbatul care o ajutase să-şi refacă viaţa. Îşi aruncă braţele pe după gâtul lui.

— Asta înseamnă că accepţi să te măriţi cu mine?

— Mai încape vorbă? abia reuşi Eve să murmure, înainte ca buzele lui s-o amuţească.

După ce în sfârşit Adam o eliberă din braţe, îşi aminti de propria ei surpriză.

— E rândul meu, spuse, desprinzându-se din îmbrăţişare pentru a deschide sertarul măsuţei de cafea, de unde scoase un plic mare, alungit. Portretul în ulei a fost potrivit pentru momentul când toţi îţi dădeau cadouri, în seara asta, dar adevăratul cadou de ziua ta e aici.

— Am primit deja cel mai minunat cadou pe care şi l-ar putea dori orice bărbat. Pe tine.

Eve împinse plicul spre el.

— Deschide-l.

Adam îl rupse şi începu să scoată filele dinăuntru. În timp ce le despăturea şi le netezea, îi zâmbi. Apoi Eve îl văzu clipind din ochi de câteva ori, pentru a vedea mai bine textul bătut la maşină. Pe măsură ce urmărea frazele, chipul începu să i se crispeze. Iar când ajunse la capătul paginii, era încruntat de-a binelea.

— Ce dracu-i asta? întrebă el, ridicând capul.

Eve, însă, văzuse deja hăul care se căsca la picioarele ei.

Se ridică, bâlbâindu-se:

— Este… e titlul de proprietate. Pentru cele două parcele pe care le deţinea Emery Hartwig.

— Asta ştiu şi eu, se răsti Adam, ridicându-se în faţa ei. Ceea ce vreau să aflu e cum le-ai obţinut, şi de ce sunt trecute pe numele meu.

Eve îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, înţelegând nefericită că Adam îi interpretase greşit oferta.

— Le-am… le-am cumpărat prin intermediul unui terţ, ca să nu ştie că erau achiziţionate pentru tine.

Îşi frecă fruntea cu o mână tremurătoare.

— Nu înţeleg. E cadoul meu pentru tine. De ce eşti atât de furios, Adam?

Dacă era posibil, linia încordată a gurii lui se subţie şi mai mult. Aruncă hârtiile. Foile se împrăştiară care-ncotro, în timp ce Adam îşi strângea la loc nodul cravatei.

— Dacă eşti atât de obtuză, cred că trebuie să-ţi explic ca la şcoală. I-am aruncat în faţă oferta lui Emery. Ce vrei să fac acum cu a ta?

— Dar Emery a încercat să te cumpere. Din partea mea, e un cadou!

— Şi vrei să-mi explici şi mie diferenţa? Rezultatul e acelaşi.

Ambele variante mă emasculează!

Veninul şi sensul cuvintelor lui o făcură să se sufoce. Eve clătină din cap, încercând să risipească ceaţa care o înconjura, să lămurească neînţelegerea. Apoi fu nevoită să închidă ochii şi să bâjbâie după canapea, lovită de ameţeală. După ce se aşeză, deschise ochii îndurerată, dar expresia lui Adam nu se schimbase.

— Îmi dau seama că ţi-e greu să înţelegi. Deşi ştiai ce părere aveam despre Hartwig, tot ai făcut-o.

— Dar asta n-are nicio legătură cu situaţia dintre tine şi Hartwig… El a ieşit din combinaţie.

— Aş vrea să ştiu cum poţi susţine asta, când proprietatea a fost la început pe numele lui. Ce-ai făcut, ai împrumutat bani de la unchiul tău? Nemaipomenit! Te-apuci să cerşeşti, numai ca să-mi iei mie bărbăţia!

Se răsuci în loc, spre şemineu, rezemându-se cu mâinile pe peretele de piatră.

Eve îşi propti ambele picioare pe podea, dar asta nu-i alungă senzaţia că i se învârtea capul.

— Aşteaptă, nu înţeleg… De ce-ar fi trebuit să împrumut bani de la unchiul meu?

— Altfel cum i-ai obţinut?

— Dar ţi-am spus… avem…

— Mda, ştiu. O mică firmă de electronice.

O privi încruntat.

— Circuli cu o maşină la second-hand, unchiul tău trebuie să-ţi cumpere un filtru de cafea scump, şi vrei să cred că ai putut plăti de la tine suma cerută de Hartwig? Nu mă face să râd.

— Filtru de cafea…?

Complet zăpăcită, Eve se apucă de tâmplele îndurerate, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Nu mai înţeleg nimic… Stai! îi ceru ea, când Adam deschise gura să vorbească. Lasă-mă să gândesc.

Masându-şi tâmplele, îi revăzu în minte toate acuzaţiile. Întrucât cu gândul nu rezolva nimic, încercă acelaşi lucru cu voce tare.

— Unchiul meu nu mi-a cumpărat filtrul de cafea. Eu l-am cumpărat. Iar maşina la second-hand am luat-o fiindcă… fiindcă mă săturasem ca oamenii să tot profite de mine numai fiindcă ştiau că-mi pot permite. Voiam să văd dacă sunt tratată altfel, când nimeni nu bănuieşte cât de bogată sunt.

— Bogată? se încruntă Adam. Acum eu nu mai înţeleg nimic.

În clipa următoare deveni rigid, privind-o fix. Un moment, vorbise din nou ca de obicei. Dar clipa trecuse, lăsându-l din nou în faţa ei pe acest… străin. Cu glasul rece ca gheaţa, o întrebă:

— Cum se numeşte compania ta?

Lucrurile începeau să se lege. Eve nu menţionase niciodată numele firmei şi, cumva, Adam îi interpretase greşit explicaţiile.

— Woridwide, spuse ea, topită de teamă. Am încercat să-ţi spun…

— Woridwide!

Cuvântul explodă din gura lui Adam.

— Şi tu numeşti Woridwide o mică firmă de electronice? Maica Ta, Christoase! N-aş vrea să aud cum defineşti General Electrics.

— General Electrics e un conglomerat. Pe lângă ei, Woridwide este mică. Asta am vrut să spun.

— Bine, şi eu cum naiba voiai să-mi dau seama? Am crezut că vorbeai despre o prăvălioară, acolo… Eu nu mă joc cu semantica, aşa ca tine.

Sub atacul unei migrene cumplite, Eve se cutremură,

întrebând cu voce mică:

— Şi-acum ce facem?

— Ce facem? râse Adam. Cum mai pot avea încredere într-un singur cuvânt rostit de tine? Toată relaţia noastră s-a bazat pe o înşelătorie.

Lovită, Eve ridică brusc capul, iar durerea o făcu să se strâmbe.

— Nu te-am minţit niciodată.

— Ei bine, iartă-mă dacă nu prea pot să te cred, domnişoară Sutton. Mi-e greu să mai ştiu ce să cred când cineva îmi ia minţile c-un mizilic de câteva milioane de dolari! Sau, poate, erau miliarde?

— Milioane, murmură printre dinţi Eve – chiar dacă fuseseră sute de milioane. Unde te duci?

— Să mă-mbăt pulbere, aruncă el peste umăr. Să-ncerc să uit că astă seară te-am cerut în căsătorie!

— Aşteaptă.

Eve se ridică, încercând să-şi scoată inelul cu diamant. Ceaţa de lacrimi care-i împăienjenea ochii o împiedica să vadă bine, dar reuşi să şi-l smulgă, trăgând pe pipăite. În clipa următoare, auzi uşa trântindu-se.

* * *

Pe la începutul după-amiezii, Adam se săturase să le spună tuturor că nu ştia unde era Eve şi abia aştepta să se poată adânci în muncă, la fermă. Acolo, cel puţin, n-avea să dea peste nimeni care-l întreba despre Eve.

Când uşa cabinetului se deschise, nici măcar nu ridică privirea.

— Hai să închidem, Martha. Slavă Domnului că am avut o zi uşoară. Dacă te simţi mai bine cu capul…

— Capul meu n-are nimic, mulţumesc.

La auzul vocii lui Jane, Adam ridică brusc ochii, atent.

— Deşi Eve a fost atât de bună încât să mă invite la ziua ta.

Ideea de a avea de-a face cu ea tocmai atunci aproape că-l făcu să geamă, dar imediat Adam observă că, în mod excepţional, Jane avea o expresie prietenoasă. Se ridică în picioare, încercând să fie cordial.

— Jane, ce pot face pentru tine?

— Păi, cred că ne-am putea ajuta reciproc.

Pentru prima oară în viaţa lui, Adam o văzu pe Jane arătând nesigură, în timp ce-i evita privirea.

— Plănuiesc să deschid un club de echitaţie, pe proprietatea lui Ammunson, şi mă… mă întrebam dacă aş putea conta pe tine, ca veterinar.

Îl privi din nou, aproape sfidătoare.

Adam clătină din cap, convins că înţelesese greşit.

— Îmi pare rău, azi mi-e cam greu să mă concentrez. Te-ai referit să pământul lui Am?

— Acum e al meu, de vreme ce l-am convins să-mi vândă câteva pogoane pentru grajduri. Încă mai am probleme cu detaliile pentru pistele de călărie.

— Dar de ce să-ţi dai atâta osteneală, când tatăl tău…

— Asta n-are nimic de-a face cu tatăl meu.

Pielea bronzată i se înroşi uşor.

— Eve m-a ajutat să înţeleg că pot face totul singură, de vreme ce el nu m-ar lăsa să mă amestec la caii lui.

— Eve!

Pentru prima oară, Jane zâmbi.

— Mare figură, nu-i aşa? Dar a avut dreptate. Simt că realizez ceva şi, din moment ce-mi plac caii, clubul de echitaţie e o soluţie firească.

Un moment, păru cam încurcată, apoi spuse:

— Deci, cum rămâne? Vrei să îngropăm trecutul şi să fii veterinarul meu?

Încă nedumerit, Adam dădu din cap.

— Felicitări, continuă el, strângându-i mâna. Găsesc că e o idee excelentă.

O conduse afară, mirat de transformarea ei şi întrebându-se cum reuşise Eve s-o schimbe atât de mult. Ultimele ei cuvinte îl derutară, însă, şi mai mult.

— Mă bucur că am reuşit să mă descurc singură, dar Eve mi-a fost de mare ajutor, spunându-mi despre Fundaţia Eden. Să-i transmiţi că n-am să uit.

Îi făcu cu mâna şi plecă, înainte ca Adam s-o poată întreba ce voise să spună.

Adam rămase cu privirea după ea, în arşiţa soarelui, fără să se poată gândi decât la un singur lucru: Eve avusese dreptate în privinţa lui Jane. El fusese încăpăţânat – şi greşise. Se părea că nu le ştia pe toate, iar acum începeau să-l asalteze îndoielile.

Îndoielile şi întrebările se înmulţiră, când prietenul său Fisk îşi opri maşina lângă a lui, la un stop.

— Auzi, Adam! strigă el pe fereastra deschidă. Spune-i Evei că în dimineaţa asta am auzit despre Fundaţia Eden. Am primit împrumutul.

Cu un zâmbet care nu i se mai ştergea de pe buze, Fisk îi făcu un semn de rămas bun, când o maşină din spatele lor claxonă.

Iar Fundaţia Eden. Ce naiba…?

Acasă, Adam o luă la întrebări pe Sudie, sperând că putea să-i

spună ce se întâmpla.

Sudie îl privi lung, cu mâinile proptite în şoldurile ei trupeşe.

— Vrei să zici că Eve nu ţi-a spus nimic despre fundaţie şi cu ce ne ocupăm?

— Nu, dar ştiu că lucra la ceva, în birou. Cred că a menţionat un plan de marketing, dar ce legătură are cu Fundaţia asta misterioasă Eden?

— Hmmm. Şi eu, care credeam că sunteţi mai apropiaţi ca două boabe-ntr-o păstaie…!

— Sudie, o preveni el, n-am chef de tachinării şi sâcâieli!

— A, bine, nu-ţi ieşi din papuci. Da’ de ce nu te duci s-o-ntrebi pe ea?

— Dacă aş şti unde e, m-aş duce.

Ştiind că nu avea de ales, Adam îi povesti despre dispariţia Evei.

— Sperasem să ne dea telefon până acum şi să ne explice.

Încruntată, Sudie clătină din cap, apoi spuse:

— Ar fi fost bine să aflu mai devreme despre asta. N-are niciun sens.

— Nimic nu mai are sens în ziua de azi, dar ce vrei să spui?

— Azi-dimineaţă, cam la o jumătate de oră după ce-ai plecat tu, a venit şoferul Evei, ca să mă întrebe unde o putea găsi.

— Şoferul ei!

— Mda, zâmbi Sudie. Aşa s-a prezentat: „şoferul ei personal”. L-am trimis în oraş, la Alice. Acolo credeam că e.

Adam se aşeză, frecându-şi capul care-i plesnea de durere.

— Toată ziua m-au întrebat de ea unii şi alţii. Ce rol are Eve în Fundaţia Eden?

Sudie îi povesti cum le pusese unchiul Evei în legătură cu organizaţia şi ce reuşiseră să realizeze.

— Eve ne-a fost de mare ajutor, spunându-le oamenilor cum să-şi amelioreze planurile de afaceri, dar n-a făcut numai atât. A găsit un loc unde bunica Thompson să-şi vândă toate păturile. Douăzeci s-au şi dus, din prima, aşa că nepoata ei, Gloria, nu mai are acum nicio grijă cu banii de colegiu. Mai ales că Eve i-a găsit şi o bursă.

Cu şi mai mult entuziasm, Sudie adăugă:

— Şi pe Alice a ajutat-o. Noii locatari erau atât de interesaţi de arta plastică, încât Eve a convins-o pe Alice să organizeze nişte cursuri. Au găsit până şi un sculptor. Alice e fascinată de toate posibilităţile. Până şi mie mi-a redeşteptat pofta de viaţă, adăugă ea, zâmbind cu gura până la urechi.

În sinea lui, Adam adăugă numele lui Jane şi Fisk pe lista celor care fuseseră ajutaţi de Eve. Gemu, rezemându-şi capul pe masă.

Când avusese probleme cu maşina, Eve l-ar fi putut chema pe şoferul ei personal s-o ajute. Şi totuşi, n-o făcuse. Nu numai că rămăsese printre ei, dar toate faptele ei dovedeau că-i plăcea să facă parte din comunitate. Nu cumva îl considerase şi pe el doar ca pe un om care avea nevoie de ajutor pentru a-şi împlini un vis?

Gemu din nou, amintindu-şi de noaptea care urmaşe petrecerii. Eve îi dăduse un cadou nepreţuit, iar el îi aruncase în faţă şi darul iubirii, şi titlul de proprietate.

Sheba se apropie de scaunul lui, scâncind. Adam o mângâie, murmurând absent:

— O, Doamne, ce-am făcut?

* * *

Eve îi arăta lui Tilly desenele din bloc, explicându-i pe cine

reprezenta fiecare. Până ajunse la ultimul. Uitase că-l desenase pe Adam din memorie, cu Stetson-ul tras pe frunte şi zâmbind pe sub mustaţă, în stilul acela al lui înnebunitor de sexy.

— Măi, măi, măi…! comentă Tilly, admirând schiţa. Cine-i ăsta?

După ce Eve îi povesti despre salvatorul ei, Tilly spuse:

— Nu eram prea sigură în legătură cu valea şi cu toţi oamenii aceia de care mi-ai pomenit. Dar cu ăsta pe-aproape, dulceaţă, ar merita până şi o comdamnare pe viaţă la mijloacele de transport în comun.

— Am o veste pentru tine, Tilly. Nici măcar nu au mijloace de transport în comun.

Nu că ar fi contat cu ceva. Nimic n-ar fi deranjat-o, atâta vreme cât avea parte de iubirea lui Adam. Cu el alături, ar fi fost în stare chiar şi să se ducă opt ore la serviciu în fiecare zi.

Adam era un om pentru care merita să lupte. Nu trebuia decât să găsească o cale de a-l face să înţeleagă cât de încăpăţânat era în privinţa lui Hartwig. Se gândi la această problemă în tot timpul şedinţei de consiliu, unde pregătirile unchiului ei o ajutară să obţină votul majorităţii pentru a vinde firma salariaţilor.

Eve evită să se uite direct la Richard în tot timpul şedinţei, după care se refugie în cabinetul ei, pentru a-şi strânge lucrurile din birou. Era aproape liberă. Luă o cutie goală şi începu s-o umple cu diverse obiecte personale, în timp ce se gândea ce i-ar fi putut spune lui Adam.

Peste zece minute, când uşa cabinetului se deschise, Eve tocmai scotocea prin fundul unui sertar.

— Cred că astea sunt toate, Jean. După ce termini de împachetat cărţile, sună-l pe Simms să vină să ia cutiile.

Închizând sertarul, observă vârfurile cizmelor lucioase, de

piele maro, care se opriseră lângă birou. Ridică încet capul, abia îndrăznind să spere.

Stetson-ul îi stătea înclinat într-o poziţie familiară, acea poziţie care lăsa să i se întrezărească doar o lucire a ochiului căprui şi zâmbetul sexy ce-i făcea întotdeauna inima s-o ia la sănătoasa.

Cu un oftat slab, numele lui i se desprinse de pe buze:

— Adam…

— Salut, frumoaso.

În clipa următoare fu la pieptul lui, îmbrăţişată atât de strâns încât i se tăia respiraţia. Făcu un efort să tragă aer în piept, împingându-l pe Adam ca să-i vadă chipul.

— Ce-i cu tine aici?

Adam slăbi îmbrăţişarea, desfătându-se cu priveliştea feţei ei. Bine măcar că se bucura să-l vadă; se temuse că avea să refuze să-i vorbească. Şi ar fi meritat.

— Am venit să-mi prezint scuzele şi să mă arunc la picioarele tale. Dacă-ţi poţi găsi în inimă puterea de a ierta lucrurile îngrozitoare pe care ţi le-am spus, vreau să te duc acasă.

— O, Adam…! În dimineaţa asta am înţeles ce greşeală am făcut plecând aşa. Tocmai mă gândeam să te caut şi să…

Adam n-o lăsă să spună mai mult. Gândeau la fel, iar asta era tot ce conta. Îşi coborî capul şi-i acoperi buzele, cu o poftă mai teribilă decât ştiuse că putea să existe.

După un moment, Eve ridică o mână tremurătoare spre faţa lui, iar Adam îşi frecă obrazul de dosurile degetelor ei.

— Am venit să te iau în valea noastră, unde ţi-e locul.

— Sfârşit